

HOLOCAUST ÎN ROMÂNIA ?

- text pus în circulație privată -

Editura Kogaion
2002

HOLOCAUST ÎN ROMÂNIA ?

Suită de documente și mărturii adunate și
comentate de **ION COJA**,
în folosul parlamentarilor și
a autorităților implicate în elaborarea,
aprobarea și aplicarea Ordonanței de
Urgență nr. 31/2002 a Guvernului României.

Editura Kogaion
2002

“În România holocaustul nu a avut loc ”

Nicolae Minei - Griinberg

„În războiul acesta întins pe toată suprafața pământului, evreii nu pot fi scutiți de suferința, de asprimea și mizeriile la care e supusă aproape întreaga omenire. Dacă din lipsă de hrană și din cauza traiului în condiții sanitare insuficiente cad și vieți evreiești, aceasta însemnează că legile de neînfrânt al războiului - pe care nu noi l-am provocat - supun și pe evrei la plata tributului lor de sânge. Românii care luptă în linia întâi, mor cu miile în fiecare zi.,,

Mareșalul Ion Antonescu

“Atunci când lumea a privit insensibilă spectacolul nimicirii evreilor europeni, România a fost dispusă să primească refugiații evrei și a fost gata să deschidă pentru ei porturile sale. (...) Evreimea a pierdut 6 milioane din membrii săi; lumea și-a pierdut umanitatea, la fel și iubirea creștinească a aproapelui. Poporul român s-a străduit în schimb să-și salveze credința în omenie. Iar noi, evreii, îi suntem și îi rămânem recunoscători poporului român pentru aceasta.”

Moshe Carmilly Weinberger

“Se face cea mai mare greșală și nedreptate din istorie de a-1 socoti pe Ion Antonescu fascist, legionar, extremist, un om care a dus la pierzanie evreimea din România. Nimeni din cei care au trăit în România, înainte și în timpul războiului, nu mai vrea să accepte teza comunistă a masacrării evreilor în timpul războiului și cu atât mai mult cifrele aberante care se lansează.”

Barbul Bronștein

“În întreaga lui viață și activitate profesională, și mai ales în

perioada neagră a războiului, George Alexianu a făcut din inimă și total dezinteresat atât de mult pentru comunitatea evreiască din România. A plătit la comanda comunistă cumplit și total nedrept. întreaga-i suferință să-i fie izbăvită”.

Alexandru Șafran

Uniunea
— Vatra —

Liga pentru
Combaterea
Anti-Românismului
LICĂR

Uniunea
Veteranilor
de Război și a
Urmașilor
Veteranilor

Asociația Culturală
Pro Basarabia și
Bucovina
Federația Română a
Foștilor

Liga Națională
a
Luptătorilor
Deținuți și Luptători
Anticomuniști

Fundația George Manu

COMUNICAT

Uniunea Vatra Românească, Liga pentru Combaterea Anti-Românismului LICĂR, Uniunea Veteranilor de Război și a Urmașilor lor, Asociația Culturală Pro Basarabia și Bucovina, Liga Națională a Luptătorilor din Decembrie '89, Federația Română a Foștilor Deținuți și Luptători Anticomuniști și Fundația George Manu își exprimă dezacordul total față de amestecul inadecvat și inoportun al Guvernului României în chestiuni care privesc istoria Neamului Românesc și dreptul nostru, al românilor, la o imagine publică corectă, conformă adevărului, nedeformată de interesele conjuncturale ale unor cercuri politice, oricât ar fi de influente aceste cercuri în planul vieții internaționale. **Noi, românii, nu avem nici un motiv să ne prezentăm scuze ori să ne cerem iertare**

de la vreun stat, popor sau seminție pentru prestația în istorie a părinților noștri, a înaintașilor noștri. Dimpotrivă, alții se cuvine să prezinte asemenea cereri, dinaintea bunului Dumnezeu și a Neamului Românesc.

Faptul că unii evrei, pentru care recunoștința este o povară prea grea, încearcă azi să inventeze răspunderea și vinovăția românilor, a guvernanților români, pentru viața a sute de mii de evrei uciși în așa zisul "holocaust din Transnistria", ne este bine cunoscut ca un subiect asupra căruia alți evrei, evreii cei mai respectabili și mai responsabili, s-au pronunțat deja demult, în modul cel mai categoric cu putință, apreciind cu omenească recunoștință comportamentul tolerant și omenos al românilor în acei ani atât de grei ai celui de-al doilea război mondial, ani în care omenia românească nu s-a dezmințit de fel, decât cel mult prin acte izolate ale unor indivizi

7

iresponsabili, cu totul nereprezentativi pentru societatea românească, pentru români, în general.

Cităm în acest sens mărturiile unor autentice personalități evreiești, ca MOSHE CARMILLY WEINBERGER, rabin șef al Clujului în anii războiului : ***„în mod incontestabil, în spațiul Europei Centrale și sud-estice a existat o singură posibilitate pentru evrei de a ieși din cercul de foc al teroarei naziste, o singură speranță de a se salva. Refugiații evrei ajunși în România din Germania, Polonia, Cehoslovacia, Ungaria - în anii cumplitelor masacre -***

aveau șansa de a pleca din porturile românești spre Palestina. Oricum ar fi privită această stare de lucruri, în orice fel s-ar analiza cele petrecute cu evreii în România, din punct de vedere politic, internațional etc..., rămâne un lucru care nu se poate nega : faptul că atunci când lumea a privit insensibilă spectacolul nimicirii evreilor europeni, România a fost dispusă să primească refugiații evrei și a fost gata să deschidă pentru ei porturile sale. Veneau evreii din Varșovia strivită sub bombardamente, din Austria, din Cehoslovacia, veneau și evreii din Ungaria. (...) Ion Antonescu a trebuit să publice, la 3 mai 1944, un decret prin care evreii care treceau granița clandestin erau condamnați la moarte, ca și cei care le ofereau adăpost. In legătură cu acest decret, trebuie să menționez că nu cunosc nici un caz de condamnare la moarte a vreunui evreu pentru trecerea frauduloasă a frontierei României, în perioada mai-septembrie 1944. (...) Ungaria a asasinat 80 % din evreii săi, pe care i-a trimis în camerele de gazare de la Auschwitz—Maidanek, în timp ce România a vrut să salveze ceea ce se mai putea salva și a aruncat colacul de salvare celor ce se aflau în pericolul de a se îneca. Hitler a pierdut războiul; evreimea a pierdut 6 milioane din membrii săi ; lumea și-a pierdut umanitatea, la fel și iubirea creștinească a aproapelui Poporul român s-a străduit în schimb să-si salveze credința în omenie. Iar noi evreii, îi suntem și îi rămânem recunoscători pentru aceasta (s.n.)” (Declarație dată în 1988, publicată în

revista "Luceafărul românesc", Montreal, noiembrie 1997).

NICOLAE MINEI GRUNBERG, istoric evreu : ***"în România, Holocaustul nu a avut loc* (s.n.) *tocmai pentru că, cu foarte puține și ne semnificative excepții, călăii cu zvastică nu numai că nu s-au bucurat de concursuri binevoitoare, oferite din proprie inițiativă, dar s-au lovit de refuz în tentativele lor de a recruta complicități, cu caracter privat sau oficial, pentru organizarea deportărilor sau a altor acțiuni de genocid (...) Deportările dincolo de Nistru, efectuate de autoritățile antonesciene, nu au avut drept scop, fie el mărturisit sau ascuns, exterminarea celor în cauză. Pieirea unui număr dintre ei are trei cauze principale : abuzurile comise de anumiți reprezentanți ai autorităților care au delapidat fondurile alocate pentru achiziția de alimente* (Nota noastră - este vorba și de delapidări făcute de fruntași evrei care au dijmuit fondurile venite de la Joint și de la alte organisme evreiești din străinătate) ; *excesele criminale ale unor elemente degenerate din organele de pază și supraveghere; intervenția* *asasinilor naziști organizați în Einsatzkommando-uri, care, în plină retragere pe frontul de est, au pătruns cu forța în lagăre, exterminând pe deținuți. Victimele din această categorie reprezentau un multiplu important al totalului celorlalte două : Râbnița, de pildă, a fost* 8**

înecată în sânge de hitleriști, numai doi deportați scăpând cu viață. Dar și în această privință, România înscrisă, în

1943 și 1944, un alt fapt unic în analele celui de-al doilea război mondial (s.n.): **readucerea în țară a tuturor supraviețuitorilor, care s-a operat fără a se ține seama de furibunda împotrivire a Wehrmachtului, a SS-ului, a Gestapoului, de imensele riscuri implicate de această încălcare a dispozițiilor naziste, de dificultățile de transport și aprovizionare etc. (...) La procesul acestor bande de experți ai asasinatelor în masă, Sturmbannführerul Heinz Ohlendorf, care comandase Einsatzkommando D „ și-a asumat personal răspunderea pentru un total de aproximativ 90.000 de victime, printre care și cele de la Iași, în iunie 1941** „(s.n.). **La același proces s-a stabilit în mod incontestabil că „ începând din primele zile ale anului 1941, inițiativa în acțiunile de exterminare a evreilor a aparținut pe de-a întregul emisarilor lui Hitler (Richter, Killinger și alții) „.**(Vezi **Prefata** semnată de Nicolae Minei la cartea **Zile însângerate la Iași, 28-30 iunie 1941**, scrisă de Aurel Kereki și Maria Covaci, Editura politică, 1978, pag. 25-26).

În același sens pledează rapoartele pe care, la vremea respectivă, le-au întocmit Crucea Roșie Internațională, Ambasada Elveției de la București și Nunțiatura Papală din România, în urma unor anchete amănunțite efectuate în Transnistria, în satele și cartierele în care au fost cazați evreii deportați (a se vedea mai jos în **Anexa 1, Scurt istoric al Holocaustului din România**,.capitolul **Ce spun izvoarele neutre ?**). Aceste rapoarte nu consemnează nici un motiv pentru care să dai crezare tezei că evreii deportați în Transnistria au

fost supuși unui regim de exterminare. Din acest punct de vedere, respectul pentru adevăr ne impune să reconsiderăm întru totul activitatea lui GEORGE ALEXIANU, guvernatorul Transnistriei, ca pe un capitol glorios din Istoria Omeniei Românești !

Despre profesorul George Alexianu, guvernatorul Transnistriei în perioada 1941-1944, rabinul șef al Genevei, ALEXANDRU ȘAFRAN, fost mare rabin al evreilor din România în perioada 1939-1945, a declarat sub semnătură proprie cu ocazia vizitei făcute în România în 1995 : ***“In întreaga lui viață și activitate profesională, și mai ales în perioada neagră a războiului, George Alexianu a făcut din inimă și total dezinteresat atât de mult pentru comunitatea evreiască din România. A plătit la comanda comunistă cumplit și total nedrept întreaga-i suferință să-i fie izbăvită***

De asemenea, trebuie precizat și subliniat faptul că în Transnistria au fost deportați nu numai evrei, ci și români și țigani, cei deportați fiind astfel pedepsiți de regimul Antonescu pentru sentimentele lor pro-sovietice, pro-comuniste, manifestate public, pentru lipsa de loialitate arătată statului român sau - în cazul țăganilor, pentru actele de tâlhărie la care s-au dedat în timpul bombardamentelor. Regimul de deportare urmărea să-i izoleze pe cei deportați și să-i lipsească de posibilitatea de a se deda la acte de subminare a statului român. Pe scurt, **evreii deportați în Transnistria au fost comuniști, au fost persoane care, din diverse motive, erau suspectate ca lipsite de loialitate, oricând capabile să se dedea la acte de subminare a efortului de război.** Pe

asemenea indivizi, deseori regimul de deportare i-a **9**

protejat de furia și resentimentele populației care nu putea accepta actele de trădare a Patriei săvârșite de multi dintre evreii deportați în Transnistria.

Practica comasării în lagăre de concentrare în timp de război a persoanelor indezirabile, neloiale, nedisciplinate, necooperante cu autoritățile a fost extrem de răspândită în al II—lea război mondial, atât într-o tabără (a Axei, să zicem), cât și în cealaltă (a Puterilor Aliate). Lucru cert este că regimul de viață la care au fost supuși cei deportați în Transnistria a fost mult mai tolerant și mai acceptabil decât regimul de viață din celelalte lagăre de concentrare care au funcționat în timpul celui de-al doilea război mondial, organizate fie de germani, fie de aliații anglo-americani sau ruși. Autoritățile românești ar putea fi acuzate de omor (din culpă sau din neglijență) și de tratamente inumane numai prin comparație cu regimul la care au fost supuși, bunăoară, japonezii în lagărele de concentrare din SUA sau românii înșiși, deportați din Basarabia și Bucovina în Siberia sovietică. Printr-o asemenea comparație credem că s-ar impune concluzia pe care au tras-o și anchetele internaționale efectuate la vremea aceea în Transnistria, inclusiv de către Crucea Roșie Internațională, precum că **Guvernul României a dovedit moderație și spirit umanitar.**

Este trist să constați că în loc să-și exprime cinstit recunoștința față de români și față de guvernanții României, anumite cercuri evreiești, pe care nu le putem considera reprezentative pentru neamul lui

Israel, risipesc eforturi și fonduri însemnate pentru a răspândi în lume, inclusiv prin Muzeul Holocaustului de la Washington, minciuna despre sutele de mii de evrei care ar fi murit din pricina regimului de exterminare aplicat de români evreilor din Basarabia și Bucovina.

Dimpotrivă, istoria consemnează, în mod indubitabil, acte grave de trădare și neloialitate ale unor evrei din Basarabia și Bucovina, nu puțini, care, îndoctrinați de propaganda bolșevică, așteptau ca pe o izbăvire ocupația sovietică. Mulți evrei, deportați de sovietici în Siberia, abia acolo s-au vindecat de ideile lor comuniste. Din păcate, azi, Muzeul Holocaustului de la Washington evită să înregistreze victimele făcute printre evrei de urmașii celor care au inventat însuși cuvântul **pogrom** ! Există o mulțime de atestări și documente privind felul criminal în care s-au comportat sovieticii cu evreii, inclusiv la Auschwitz în 1945, când trupele sovietice au eliberat lagărul de exterminare și mulți evrei, în loc să fie externați, s-au trezit strămutați în alte lagăre, în Gulagul sovietic, unde li s-a pierdut și urma. Cu toate acestea, atunci când se face "inventarul" crimelor antievreiești, la Muzeul Holocaustului de la Washington și în alte înscrisuri evreiești oficiale, "contribuția" sovietică la dimensiunile suferinței evreiești este trecută sub tăcere !

Avem toate motivele să credem că evreii din Basarabia și Bucovina, dispăruți în abisurile Uniunii Sovietice, sunt azi contabilizați, cu un rușinos oportunism, în "palmaresul" românilor, spre a nu indispuie marea și puternica Uniune Sovietică. Lașitatea acestei

contabilități ni se pare cu totul dezgustătoare. Se pare că este vorba și de un șantaj al Moscovei, care în 1945 a pus mâna pe întreaga arhivă a Auschwitz-ului și-i amenință pe evrei cu publicarea acestei arhive. Se pare că arhiva de la Auschwitz nu confirmă întru totul teza uciderii a 6 milioane de evrei.

Cu intenția de a lămuri lucrurile în această problemă atât de dureroasă și de

10

primejdioasă pentru români, dar și pentru spiritul adevărului în al cărui respect deplin trebuie concepută și dusă viața politică internațională, noi, Uniunea Vatra Românească - București și Liga pentru Combaterea Anti-Românismului, am organizat anul trecut, în 14-16 iunie la București, un simpozion internațional pe tema ***Holocaust în România ?***.

Am invitat la această discuție Comunitatea evreiască din România, Ambasada Israelului, celelalte ambasade din București, Președinția României, Ministerul Educației Naționale, Senatul României. Au fost susținute 40 de comunicări științifice, de către români din țară și străinătate, veterani de război, luptători anti-comuniști, foști deținuți politici, foști activiști PCR, profesori, scriitori, istorici, tineri și vârstnici. În unanimitate, aceștia au susținut și în mare măsură au demonstrat că în România nu s-au produs împotriva evreilor decât incidente izolate, de cele mai multe ori cu caracter de represalii, ca răspuns vindicativ la fapte și gesturi criminale ale unor evrei comuniști iresponsabili (Iași - iunie 1941 și Odesa - octombrie 1941).

La simpozionul ***Holocaust în România ?*** s-au precizat însă și două

principii, două idei care merită să capete o circulație cât mai mare în conștiința publică :

1.) Acuzația, formulată de câțiva evrei și români iresponsabili, precum că în România s-ar fi produs un genocid anti-evreiesc, un **holocaust**, este o acuzație ușor de respins între oameni serioși, de bună credință, căci lipsesc și documentele, dar și probele materiale pe care le-ar fi produs hecatomba a sute de mii de persoane. Din păcate, ușurința cu care poate fi respinsă teza acestui holocaust în România este de natură să se constituie într-un argument pentru cei care, la fel de iresponsabili ca un Radu Ioanid sau Răzvan Teodorescu, neagă producerea sub controlul autorităților germane a Holocaustului anti-evreiesc din anii 1939-1945. **A nega Holocaustul din România nu înseamnă, prin deducție logică, să negi și Holocaustul de care se fac vinovați guvernării Germaniei hitleriste.** Dar a susține că în România s-a produs un holocaust anti-evreiesc este o teză atât de șubredă, de netemeinică, încât această teză și mai ales respingerea ei are ca efect, nescontat și nedorit de noi, să compromită credibilitatea, în general, a unui holocaust anti-evreiesc petrecut în anii celui de-al doilea război mondial. Atragem astfel atenția asupra primejdiei ca odată cu respingerea, perfect îndreptățită, a holocaustului din România, să nu se producă în opinia publică și o descalificare subiectivă, emoțională, a argumentelor și probelor pe care se bazează teza Holocaustului provocat de Germania hitleristă. Vrem adică să spunem că, pe termen lung, **teza holocaustului din România este o teză anti-semită**, care deservește interesele

reale ale evreimii, care subminează valoarea morală a suferințelor îndurate de victimele Holocaustului. O teză care va ridica între români și evrei o prăpastie extrem de păgubitoare și pentru unii, și pentru alții.

2 .) Constituie o crimă împotriva umanității dacă omori și un singur om pentru "vina" de a fi evreu, țigan sau armean etc. Dar tot crimă împotriva umanității este și să acuzi de crimă împotriva umanității, de genocid, oameni și popoare nevinovate. Considerăm a fi o practică dintre cele mai infame să pui în seama unui om nevinovat o crimă despre care știi că nu s-a produs sau pe care știi că nu acel om a săvârșit-o. **O asemenea faptă este mai abjectă decât însăși crima invocată !** Și credem că

11

aceasta este și vinovăția cu care își încarcă conștiința cei care susțin că românii au pricinuit moartea a sute de mii de evrei ! Această infamă calomnie și-o însușesc acum și guvernării noastre, prin ordonanța de urgență pe care au dat-o, făcându-se de rușine și ocară ! Cu alte cuvinte, susținătorii tezei unui holocaust anti-evreiesc făptuit de români ne oferă **ocazia întristătoare de a constata că poate exista ceva mai criminal decât genocidul și holocaustul însuși : acuzația de genocid pe care o aduc poporului român indivizi care știu bine că românii nu s-au dedat niciodată, nici ei, nici conducătorii lor, la o crimă atât de odioasă !**

Suntem contrariați să vedem că liderii comunității evreiești nu-și dau seama că însăși consistența și gravitatea acuzației de holocaust scade și se diluează de fiecare dată când ne este dat să constatăm cum se joacă unii cu cifrele holocaustului, umflân-

du-le în perfectă cunoștință de falsul comis. Așa se face, bunăoară, că evreii uciși în pogromul de la Iași, în iunie 1941, ajung să fie puși când în seama germanilor (la procesele de la Cernăuți și Tel Aviv), când în seama românilor (la procesul de la București), în funcție de interesele acuzatorului. **A exagera cu bună știință cifra evreilor uciși în holocaust trebuie considerată o crimă întru totul comparabilă cu însăși crima de genocid, cu holocaustul însuși.**

În consecința celor discutate la simpozionul ***Holocaust în România ?***, participanții au agreeat de principiu proiectul unei legi care să-i apere pe români de defăimarea prin acuzații de genocid lipsite de orice temei. (Vezi ***Anexa 6***).

Indiferent de ce se va întâmpla cu proiectul nostru de lege și chiar dacă Parlamentul României va legifera ordonanța prin care Guvernul României acceptă fără nici o verificare temeinică acuzația de holocaust adusă regimului Ion Antonescu și, implicit, poporului român, semnatarii prezentului comunicat declară în mod solemn că își vor continua eforturile pentru aflarea și impunerea adevărului cu privire la istoria Neamului Românesc, obiectiv înscris în Statutul de funcționare al acestor organizații non-guvernamentale. Știm bine că există interese, nu ale evreimii, ci ale unor evrei sperjuri, declasați din condiția de minimă umanitate și evreitate, precum și ale unor cercuri ne-evreiești, acestea propriu-zis revizioniste, pentru a include România pe lista țărilor și popoarelor vinovate de genocid. Știm bine cui și de ce nu le convine să consemneze adevărul, faptul excepțional că România nu a participat la genocidul anti-

evreiesc, că românii, în general, pe tot parcursul istoriei lor, niciodată nu și-au pierdut omenia și toleranța creștinească față de celelalte rase și religii.

Îi avem astfel în vedere pe strategii iredentismului maghiar, care întotdeauna au colaborat de minune cu evreii comintemiști împotriva intereselor românești cele mai legitime și mai firești. În condițiile în care, pentru cunoscători, diferența specifică și netă dintre români și unguri o face, în modul explicit comportamentul atât de diferit al celor două popoare față de evreii rămași lipsiți de orice apărare în anii celui de al doilea război mondial, cercurile maghiare antiromânești sunt cele mai doritoare și mai interesate ca minciuna, falsul, diversiunea numită „holocaustul antievreiesc din România” să capete circulație și notorietate internațională, să capete crezare ! Aceste cercuri sunt principalii beneficiari ai minciunii cu privire la sutele de mii de evrei căzuți victime ale unui antisemitism românesc inventat.

12

Cunoaștem, de asemenea, că între statul român și statul israelian există câteva înțelegeri mai mult sau mai puțin secrete, printre care, se pare, și înțelegerea privind acordarea de refugiu în România unui număr de circa 300.000 de evrei din Israel în cazul unei evoluții catastrofale a situației din Orientul Mijlociu. Organizațiile noastre sunt într-un totodată de acord cu o asemenea convenție, care s-ar înscrie într-o tradiție binecunoscută a omeniei românești. Dar considerăm că un asemenea gest românesc este incompatibil cu nepăsarea pe care evreii cinstiți, serioși, inclusiv guvernanții Israelului, o arată față de minciunile pe care

unii evrei le propagă cu privire la o pretinsă implicare a românilor în producerea și chiar declanșarea Holocaustului. Se pare că unii mizează pe un calcul psihologic, închipuindu-și că prin culpabilizarea românilor vor obține un preț "mai mic" pentru refugiul solicitat. Trebuie spus că un asemenea calcul nu este numai dezonorant, dar este și greșit, eronat, căci abia în felul acesta, adică prin inventarea unor crime inexistente sau, în cel mai "bun" caz, de alții săvârșite, nu de români, partizanii holocaustului din România riscă să deterioreze irevocabil relațiile dintre români și evrei, dintre România și Israel.

*

Întrucât acuzația de producere a unui holocaust anti-evreiesc în România invocă mereu numele legionarilor și al mareșalului Ion Antonescu, vom semnala, ca exemplificare, câteva fapte mai puțin cunoscute, practic ascunse cu bună știință (și rea credință) de calomniiatorii poporului român.

Despre legionari, faptul că :

- textul literar, probabil cel mai generos și mai tolerant față de evrei din toată literatura lumii, piesa ***Take, Ianke și Kadîr***, este opera unui legionar : Victor Ion Popa ;

- sub guvernarea legionară, prin strădania poetului ministru Radu Gyr, și el legionar, s-a înființat în București Teatrul Evreiesc, în limba idiș, instituție fără pereche în toată Europa ;

- invitați să participe în Germania, în 1936, la un congres mondial al partidelor anti-semite, legionarii au declinat această

onoare deoarece nu se considerau a fi anti-semiți ;

- sub guvernarea legionară au fost abrogate o parte din legile anti-semite, cu caracter rasial, pe care regele Carol al II—lea le introdusese sub presiunea “comunității europene” de atunci, legi practic niciodată puse integral în funcțiune pe pământul românesc.

Despre mareșalul Ion Antonescu, declarația dată în 1955 de WILHELM FILDERMAN, fost președinte al Federației Comunităților Evreiești în anii '40 :

“Subsemnatul Wilhelm Filderman, Doctor în Drept la Facultatea din Paris, fost Președinte a Uniunii Comunităților Evreiești din România și Președinte al Uniunii Evreilor Români, domiciliat actualmente în New York, USA, Hotel

13

Alameda, Broadway at 71 St, declar următoarele :

„ (...) In timpul perioadei de dominație hitleristă în Europa, eu am fost în legătură susținută cu Mareșalul Antonescu. Acesta a făcut tot ce a putut pentru a îmblânzi soarta evreilor expuși la persecuția germanilor-nazisti (s.n.). Trebuie să subliniez că populația română nu este antisemită, iar vexațiile de care au suferit evreii au fost opera naziștilor germani și a Gărzii de Fier. Am fost martor al unor mișcătoare scene de solidaritate și de ajutor între români și evrei în momentele de grea încercare din timpul infernului nazist în Europa. Mareșalul Antonescu a rezistat cu succes presiunii naziste, care impunea

***măsurî dure împotriva evreilor. Aş
aminti doar câteva exemple :***

*** Graţie intervenţiei energice a
Mareşalului Antonescu, a fost oprită
deportarea a mai mult de 20.000 de
evrei din Bucovina ;**

**El a dat paşapoarte în alb, pentru a
salva de teroarea nazistă evreii din
Ungaria, a căror viaţă era în pericol;**

**Graţie politicii sale, bunurile evreilor
au fost puse sub un regim de
administrare tranzitorie, care,
făcându-le să pară pierdute, le-a
asigurat conservarea în scopul
restituirii la momentul oportun.**

***Menţionez acestea pentru a
sublinia faptul că Poporul Român, atât
cât a avut, chiar în măsură limitată,
controlul Ţării, si-a demonstrat
sentimentele de umanitate si moderaţie
politică***”.

Acest text, numit de unii ***Testamentul
lui Filderman***, este ocultat, ascuns, ignorat
şi trecut sub tăcere de toţi aşa-zişii “istorici
ai holocaustului”, care şi-au făcut o profesie
din a susţine teza holocaustului din
România, impunând-o pe principiul “crede şi
nu cerceta !

Aceşti “istorici” refuză sistematic să ia
în discuţie tezele, documentele şi sursele
care intră în contrazicere cu afirmaţiile
domniilor lor. Din aceleaşi motive sunt
ascunse ***Memoriile*** lui Wilhelm Filderman,
pe care legatarii testamentari ai marelui
evreu au intenţionat să le publice în
România, dar au fost împiedicaţi, spre a nu
se afla adevărul despre felul cum au trăit
evreii în România guvernată de Mareşalul
Ion Antonescu, despre adevăratele relaţii,
excelente în acele condiţii, dintre

guvernarea mareșalului Ion Antonescu și comunitatea evreilor din România.

Numai bunele relații dintre Comunitatea Evreiască și regimul Ion Antonescu explică, bunăoară, împrejurarea excepțională prin elocvența ei, altminteri inexplicabilă, că **în vara anului 1944, confrunțați cu perspectiva invaziei sovietice, guvernanții români, prin Mihai Antonescu, au făcut apel la patriotismul evreilor din România, considerând că "în schimbul tratamentului de care evreii din România s-au bucurat sub regimul Antonescu, evreimea mondială are acum îndatorirea să intervină pe lângă cercurile anglo—americane ca să nu se instaureze în România un regim comunist"**. Această cerere a formulat-o Mihai Antonescu într-o discuție secretă cu Mișu Benvenisti, liderul evreilor sioniști din România, căruia i-a propus să plece în străinătate și, prin instituțiile evreimii mondiale, să facă lobby pe lângă guvernele SUA și al Angliei pentru a-i convinge să debarce în România, înaintea rușilor sau odată cu aceștia, pentru a împiedica sovietizarea României. Iar Mișu Benvenisti,

14

spre onoarea sa și a evreilor sioniști, a acceptat această însărcinare patriotică, gest pentru care, ulterior, avea să dea socoteală în fața anchetatorilor evrei comuniști din structurile Securității române ! (Vezi Teodor Wexler și Mihaela Popov, **Anchete și procese uitate**, colecția "**Antievreismul comunist**", vol. I, p. 296). Ne întrebăm dacă asemenea relații între Antonescu și liderii evrei ar fi fost posibile în condițiile în care Antonescu ar fi fost un veritabil criminal de

război, vinovat el și guvernul său de uciderea a zeci de mii, a **sute de mii de evrei** ? **Această excelentă colaborare dintr^ liderii evreimii din România și guvernul Antonescu i-a deranjat numai pe evreii comuniști!**

*

Am înțeles că ordonanța de urgență scoasă pe piață de Guvernul României ne-a fost cerută ca o condiție a intrării în NATO, încercând să se dea astfel o soluție la "problematika evreiască" pusă pe tapet de negociatorii nord-atlantici. Pentru știința tuturor, atât a Guvernului român, cât și a negociatorilor din NATO, facem următoarea precizare : **la începutul războiului al II-lea mondial, în România evreii constituiau o comunitate departe de a fi omogenă.** Existau, din perspectiva care ne interesează, trei mari categorii de evrei:

1. **evreii pământeni**, care se simțeau bine în România și nu excludeau perspectiva integrării lor definitive în rândurile poporului român, printr-o firească și naturală asimilare (cazul lui N. Steinhardt, Tudor Vianu, Al. Graur ș.a.);

2. **evreii sioniști**, care ținteau refacerea în Palestina a Israelului și care se organizau în acest sens, fiind pregătiți să emigreze în orice clipă (conduși de A. L. Zissu, Mișu Benvenisti ș.a.);

3. **evreii comuniști**, bolșevici și comintemiști, cu totul aserviți Moscovei, care vedeau soluția problematicei evreiești în "modelul sovietic", pentru care principiul luptei de clasă și al solidarității de clasă prelua dinaintea identității etnice evreiești, având drept scop eliminarea elementelor

capitaliste evreiești, a evreilor bogați. Evreii comuniști erau adversari ai oricărei emigrări spre Palestina, deoarece curentul acestor emigrări le șubrezea pozițiile deținute în PCR.

Antonescu și în general societatea românească a acelor ani, inclusiv legionarii, au făcut deosebire între aceste trei categorii de evrei. **Nici evreii pământeni și nici evreii sioniști nu au avut de suferit de pe urma regimului instaurat de mareșalul Ion Antonescu. Singurii evrei care au fost deportați, deportați însă ca activiști comuniști, au fost evreii comuniști!** Dimpotrivă, evreii pământeni și evreii sioniști au colaborat foarte bine cu autoritățile guvernării Ion Antonescu.

Este interesant de remarcat faptul că evreii care și-au făcut o preocupare, o profesiune chiar, din proclamarea holocaustului anti-semit din România, sunt descendenții, fiii unor evrei comuniști, comintemiști, complici activi la crimele pe care iudeo-bolșevismul le-a săvârșit în România anilor 1944 - 1964. Adică acești activiști ai Holocaustului din România sunt, în toate sensurile posibile, **fiii minciunii.**

În concluzie, putem spune cu toată certitudinea că **holocaustul anti-semit**

15

din România, din Transnistria, este o invenție a comuniștilor, evrei și români, care nu au acceptat să-i recunoască regimului Antonescu nici un merit istoric. Comuniștii, pe care Ion Antonescu i-a urmărit fără milă și împotriva cărora a intrat propriu zis în război, au înțeles să—1 sancționeze pe Ion Antonescu și, în general, pe români, pentru anti-comunismul lor

funciar, punând în sarcina lui Antonescu și a românilor crime inventate, inclusiv crima cea mai odioasă, mai abjectă : genocidul ! Holocaustul ! **Revenirea comuniștilor bolșevici și cominterniști la guvernarea României, după decembrie 1989, culminează azi cu emiterea ordonanței 31/2002 prin care este pedepsită contestarea în public a holocaustului din România.**

Nu întâmplător în fruntea celor care fac propagandă acestui holocaust se află Radu Ioanid, evreu comunist, din părinți comuniști, secondat de alți evrei comuniști de calitate lui Radu F. Alexandru, autor cândva al unor texte literare despre lupta în ilegalitate a comuniștilor (evrei), preamărind așadar faptele unor români și evrei aflați în solda Moscovei. Așa se explică faptul că acest Radu Ioanid se dezice cu totul de W. Filderman, ale cărui afirmații atât de binevoitoare față de români și de Antonescu îl deranjează, declarându-1 pe W. Filderman iresponsabil. Despre W. Filderman, un mare evreu, Louis Marshall, fost președinte al marilor organizații evreiești din SUA, afirma că ***“este unul dintre cei mai mari, dacă nu chiar cel mai mare dintre evreii europeni”***. Din păcate, azi, Statele Unite dau crezare unui Radu Ioanid, profesor de marxism-leninism, adică profesor de minciuni, punându-1 mai presus de un Louis Marshall sau Wilhelm Filderman.

Grija mare a acestui specialist în dezinformare este să ascundă față de vizitatorii Muzeului Holocaustului din Washington faptul, subliniat de Wilhelm Filderman în mai multe rânduri, că ***“în nici o țară dominată de naziști, nu a supraviețuit o așa de mare proporție a populației evreiești ca în România.”***

Ne permitem, în acest context, să sugerăm autorităților americane să verifice dacă există vreo legătură de înrudire între acest Radu Ioanid, directorul secției române a Muzeului Holocaustului, și vestii în România frați Ioanid, ofițeri de securitate, care, prin anii '50, au dat o spargere la Banca Națională Română, filiala Grivița ! După informațiile noastre, această legătură ar exista și, firește, ar explica o dată în plus incorectitudinea și inapetența pentru adevăr a lui Radu Ioanid.

Diversiunea practică de Radu Ioanid și ceilalți istorici ai „holocaustului din România”, evrei sau ne-evrei, constă în a-i considera și discuta pe toți evreii în bloc, ca o entitate omogenă, nediferențiată , fie pentru a-i demoniza pe toți evreii (poziție tipic anti-semită), fie - cazul lui Radu Ioanid & comp., pentru a-i declara pe toți evreii nevinovați, victime ale **celorlalți**, inclusiv pe evreii bolșevici, care au făcut atât de mult rău omenirii în secolul al XX-lea. A spune adevărul despre crimele și fărâdelegile comise de evreii comuniști, împreună cu comuniștii ne-evrei, și, eventual, a le impune acestora să suporte consecințele penale ale comportamentului lor înseamnă a te situa **nu** pe poziții anti-semite, ci pe poziția respectului față de legi, față de valorile etern umane. Înseamnă să fii anti-comunist ! Iar **diversiunea la care se pretează secția română din Muzeul Holocaustului de la Washington, falsul comis sub oblăduirea comunistului Radu Ioanid, constă în a pune semnul egalității între anti-comunism și anti-semitism !**

Așadar, **noi ne pronunțăm nu pentru contestarea ori afirmarea în**

public a Holocaustului, ci pentru examinarea în public a tuturor argumentelor, *pro și contra*, care au fost și mai pot fi aduse în această discuție. Considerăm totodată că teza producerii unui holocaust în România este, cel puțin în momentul de față, departe de a fi fost demonstrată. Dimpotrivă, pe seama probelor aflate deocamdată la dosarul cauzei, teza holocaustului poate fi suficient de corect infirmată !

Din păcate , în România acelor ani s-a produs totuși un holocaust , dar un **holocaust anti-românesc** , căruia i-au căzut victime (1) **românii din Basarabia și Bucovina** ("între 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941 au fost deportați în lagăre un număr de 300.000 de români basarabeni și bucovineni. Alte surse indică o cifră mult mai ridicată : între 800.000 și un milion", după Florin Mătrescu, ***Holocaustul roșu***, București, 1993, p. 20), ca și (2) **românii din Transilvania de Nord-Vest** (zeci de mii de români au murit în armata ungară, trimiși în linia întâi a frontului în misiuni militare imposibile, sinucigașe, alți români au fost uciși în casele lor, la Ip, Trăsnea, Moisei și alte localități, lor adăugându-li-se câteva sute de mii de persoane care au fost nevoite să-și părăsească locuințele și să se refugieze), iar după 23 august 1944 holocaustul a cuprins întreaga Țară : mai întâi (3) cei cca. **200.000 de militari români luați prizonieri de ruși după 23 august și deportați în Rusia**, în ciuda faptului că se decretase întoarcerea armelor și încetarea ostilităților față de URSS, iar mai apoi și în principal fiind vorba de (4) **sutele de mii de români din toate familiile, îndeosebi tineri intelectuali,**

care au înfundat pușcăriile comuniste pentru vinovăția de a nu gândi și simți după modelul iudeo-bolșevic. Folosim cuvântul ***iudeo-bolșevic*** cu reținerea cuvenită , dar nu avem altul mai potrivit pentru a sublinia colaborarea extrem de activă și de vinovată a evreilor comuniști la inventarea, definitivarea și aplicarea metodelor bolșevice de răspândire prin teroare a ideilor marxist-leniniste în lumea largă și de reprimare a adversarilor, inclusiv și îndeosebi în România, unde, alături de români au căzut victime ale holocaustului ***roșu*** și mulți dintre evreii pământeni sau sioniști.

Despre acest holocaust anti-românesc, atât de real și de dureros, Ordonanța nr. 31/2002 nu face însă nici o mențiune, deși efectele sale sunt și azi resimțite prin acele sute de mii de maghiari, ruși și ucrainieni colonizați pe teritorii străvechi românești după 1940, pentru a denatura realitatea demografică, și pe care nimeni azi nu-i invită să se întoarcă în ținuturile de baștină, pentru a reveni la situația, la ***statu quo*** de dinaintea pactului criminal Ribbentrop-Molotov, **pact a cărui acțiune criminală, antiromânească, este continuată prin Ordonanța nr. 31/2002.**

Acestei ordonanțe și, în general, guvernanților români de azi li se potrivește întocmai observația făcută de dl. BARBUL BRONȘTEIN în 1997, când; în numele evreilor cinstiți din România, a reacționat public (vezi **Anexa 3**) la elucubrațiile senatorilor americani Alfonse D'Amato și Christofer Smith, care și-au permis să-i scrie președintelui României cerându-i să împiedice declanșarea procesului de reabilitare a celor care au făcut parte din guvernul mareșalului Antonescu : ***„Am fi așteptat și*** 17

am fi primit cu multă căldură și înțelegere o intervenție din partea sus-numiților senatori, privind impulsionearea activității organelor abilitate, de a face lumină și a stabili adevărul și vinovățiile de rigoare privind represiunea si genocidul comunist înfăptuit în România în ultima jumătate de veac de nomenclatură rosie.(s.n.) Nimeni din cei ce au trăit în România, înainte și în timpul războiului, nu mai vrea să accepte teza comunistă (s.n.) a masacrării evreilor în timpul războiului și cu atât mai mult cifrele aberante care se lanseazăf...) Se face cea mai mare greșeală si nedreptate din istorie (aceea) de a-l socoti pe ION ANTONESCU un om care a dus la pierzanie evreimea din România. ”

*

Facem așadar apel la Parlamentul României să respingă Ordonanța de urgență nr. 31/2002, care nu este altceva decât o declarație de supunere necondiționată a Guvernului României față de interesele unor grupări politice anti-românești, grupări în care noi nu-i putem recunoaște pe purtătorii valorilor democrației occidentale.

Ne luăm libertatea, garantată de Constituția României, de a declanșa procesul de promovare în parlament a proiectului de *Lege împotriva defăimării statului român prin acuzația de genocid.* împotriva defăimării poporului român prin acuzația iresponsabilă de holocaust !

Buc
ure
ști,
16
apri
lie

Uniunea
Vatra

Liga pentru
Combaterea
Anti-Românismului

Uniunea
Veteranilor
de Război și a

Asociația Culturală
Pro Basarabia și

Federația Română a
Foștilor
Deținuți și Luptători
Fundatia George Manu

Liga Națională
a
Luptătorilor

AMENDAMENTE
la Ordonanța de urgență nr. 31/2002

Stimate domnule Președinte,

Cu respect ne adresăm Domniei Voastre și colegilor senatori din comisia ce cu onoare o conduceți, având încredințarea că punctul nostru de vedere asupra Ordonanței de Urgență nr. 31/2002 vă poate fi de folos în decizia ce o veți lua. Avem, așadar, în acest sens, de făcut următoarele observații:

1. E greu de înțeles de ce atâta „urgență” într-o problemă pe care codul penal în vigoare o stăpânește suficient de bine. Ordonanța este perfect inutilă și n-ar trebui discutată în plen decât pentru a fi respinsă în mod demonstrativ. Demonstrația fiind aceea de seriozitate politică a corpului legiuitor.

2. Ordonanța amestecă subiecte net distincte prin natura lor: (1) „organizațiile și simbolurile cu caracter fascist, rasist sau xenofob”, a căror descurajare și interzicere funcționează în România de aproape 60 de ani (după 23 august 1944), în virtutea unui **principiu** umanitar indiscutabil, întemeiat pe un adevăr istoric unanim recunoscut, și (2) „cultul persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii”, chestiune care este legată în mod punctual și exclusiv de sentințele date în „Procesul Marii Trădări Naționale”, din mai 1946. Or, după cum se știe foarte bine, acest proces a fost contestat de conștiința publică românească încă din zilele când se

desfășura, iar de atunci și până azi nici o personalitate cât de cât semnificativă pentru această conștiință publică românească nu a găsit de cuviință să confirme temeinicia și moralitatea sentințelor date la acel proces, proces într-adevăr al trădării naționale, trădătorii de neam fiind însă cei ce i-au acuzat și condamnat pe Mareșalul Ion Antonescu și colaboratorii săi.

Acțiunea militară declanșată de Ion Antonescu în 22 iunie 1941 nu a fost împotriva păcii și a omenirii, ci împotriva raptului săvârșit de sovietici în iunie 1940 și, indirect, împotriva Diktatului de la Viena din august 1940. Adică a fost o acțiune îndreptată împotriva protocolului încheiat între Germania nazistă și Rusia bolșevică în august 1939 („pactul Ribbentrop - Molotov”), pact care s-a materializat prin prăbușirea granițelor românești în 1940. **Refacerea acestor granițe, istorice și firești, a fost esența guvernării Ion Antonescu**, iar acțiunea sa a putut fi taxată ca potrivnică „păcii și omenirii” numai printr-un fals istoric, de care erau interesați deopotrivă fasciștii și comuniștii bolșevici, staliniști.

Cu alte cuvinte, dacă guvernanții români de azi, în acord cu toate partidele politice românești, condamnă înțelegerea dintre Germania nazistă și Rusia bolșevică, semnată la 23 august 1939, în urma căreia românii au avut atât de mult de suferit, dacă aceiași guvernanți insistă ca în viitorul text al Tratatului româno-rus să fie în mod expres înscrisă condamnarea publică și solemnă a acelui act criminal, într-adevăr săvârșit „împotriva păcii și a omenirii”, asta înseamnă, prin consecință logică, să ne dezicem și de sentințele date în **Procesul** intentat Mareșalului Ion Antonescu și colaboratorilor săi.

Este absurd și illogic să condamni deopotrivă pactul Ribbentrop - Molotov și acțiunea militară a României împotriva Rusiei cotropitoare de pământ românesc! Este absurdă o asemenea atitudine sau duplicitară! Nu este sinceră condamnarea pactului Ribbentrop - Molotov, condamnarea raptului din iunie 1940, atâta timp cât aceiași guvernanți au împiedicat după 1990 rejudecarea procesului „marii trădări naționale”.

Propunem așadar ca din textul ordonanței să fie eliminată, inclusiv din titlu, orice referință și orice prevedere despre „infrafracțiuni contra păcii și omenirii” sau despre persoanele condamnate „definitiv de o instanță judecătorească română sau străină pentru una sau mai multe infrafracțiuni contra păcii și omenirii”. Și asta pentru motivul că, în mod cert, justiția bolșevică din România cotropită de URSS a condamnat cu această învinuire multe persoane nevinovate.

3. Ceea ce se petrece în România după 1990 nu reprezintă nici un pericol pentru minoritatea evreiască din România. Mulți evrei s-au putut ilustra nestingheriți, ajungând, după 1990, în cele mai înalte funcții de decizie, fără a fi contestați ca evrei, ci numai pentru incompetență sau

incorectitudine. Evreii din România ultimilor 58 de ani și îndeosebi din România de după 1990 nu au nici un motiv să se plângă de efectele manifestării în vreun fel a antisemitismului. Ceea ce s-a făcut însă vizibil în mod evident și dureros pentru toată lumea este anti-românismul! După 1990, realitatea unor strategii și structuri operative anti-românești nu mai poate fi de nimeni contestată! Din păcate se face prea puțin pentru a contracara această ofensivă de sorginte teroristă, antinațională. De aceea, propunem ca în Ordonanța de urgență nr.

20

31 din 2002, cuvântul **antisemitismul** (art. 2 litera a) să fie înlocuit prin **antiromânis- mul** sau, înainte de cuvântul **antisemitismul**, să se introducă cuvântul **antiromânis- mul**.

4. Este neclară referința la **holocaust**, deoarece există persoane care, în disprețul total al adevărului istoric, vorbesc despre un **holocaust** petrecut în România sau din vina, criminală, a autorităților românești. Astfel că am avea nevoie de o lege care să ne apere de această acuzație, pe care unii ne-o aduc în mod iresponsabil și tembel, iar alții în modul cel mai ticălos, știind bine că în felul acesta comit un fals.

În măsura în care este real holocaustul petrecut cu cei deportați la Auschwitz, Dakau și alte lagăre din Germania și Polonia, contestarea acestui holocaust devine un gest imoral și vinovat față de suferința imensă a victimelor holocaustului. Memoria acestor victime este întinată însă nu numai de cei care contestă Holocaustul, ci și de cei care vor să facă o afacere din suferința altora, inventând un holocaust care nu a existat: cel din România, din Transnistria. De aceea, propunem o modificare în acest sens a textului Ordonanței 31 din 2002.

Și anume, propunem introducerea precizării „**provocat de Germania nazistă și Ungaria hortystă**” după cuvântul „**Holocaustului**” din cuprinsul articolului 6.

La același articol 6 propunem introducerea unui alineat nou, b, cu următorul cuprins:

„Se pedepsește în același fel proferarea în public a acuzației de holocaust adusă poporului român sau autorităților românești atâta timp cât nu există o condamnare explicită pentru holocaust pronunțată de o instanță judecătorească română sau internațională.”

Introducerea acestui alineat credem că ar salva Ordonanța 31/2002 de la inoportunitate.

București, 7 mai 2002

Cu stimă, pentru conformitate,

Anexa 1

SCURT ISTORIC AL HOLOCAUSTULUI DIN ROMÂNIA
- datele esențiale -

1. Cum a început ? Cine a început ? Cine a ucis primul ?

Istoricii care susțin că în România s-a produs un holocaust anti-evreiesc se feresc să răspundă la întrebarea : ***cum a început*** ? Când fac inventarul victimelor evreiești, cronologic primii sunt pomeniți evreii uciși la Dorohoi (la 1 iulie 1940). Nu ni se spune însă nimic despre motivul pentru care **unii** români (civili și mai ales militari) au deschis focul asupra unui grup de evrei din Dorohoi. Și trebuie spus că până atunci, în toată istoria românilor, nu se mai produsese un fapt asemănător : uciderea unor persoane cărora să nu li se poată "reproșa" altceva decât că aparțineau etniei evreiești. Ce anume a dat naștere unei reacții anti-evreiești atât de dure ?

În orice discuție pe acest subiect trebuie menționat faptul că asasinările anti-evreiești din anii 1940-1944 grupate de unii sub numele abuziv de ***holocaust*** au început prin ***uciderea unor români***, prin umilirea și batjocorirea a zeci de mii de români! Este vorba de ceea ce s-a întâmplat la sfârșitul lunii iunie 1940 în Basarabia și Bucovina, teritorii românești pe care, printr-un ultimatum, Moscova le-a revendicat în cadrul pactului secret Molotov-Ribbentrop. Lăsată complet izolată, fără nici o susținere internațională, România nu a avut încotro și a trebuit, în câteva zile, să-și retragă armata și administrația din Basarabia și Bucovina. În aceste vechi ținuturi românești locuia însă și o numeroasă populație evreiască, adunată din toate colțurile imperiului țarist, iar mulți dintre acești evrei aveau sentimente și convingeri comuniste, bolșevice, pro-

sovietice sau pur și simplu activau în rețeaua de spionaj și diversiune organizată de K.GB în România. În timp ce întreaga societate românească resimțea ultimatumul sovietic și retragerea noastră din Basarabia și Bucovina ca pe o mare tragedie națională, evreii, majoritatea evreilor din Basarabia și Bucovina s-au bucurat, manifestându-și public satisfacția pentru trecerea celor două ținuturi românești în componența URSS-ului, arătându-și astfel pe față adevăratele lor sentimente față de populația românească majoritară în mijlocul căreia găsiseră întotdeauna adăpost și găzduire. Mulți dintre acești **evrei trădători de patrie** au împins "sinceritatea" până la crimă : au ucis și au molestat, au batjocorit și umilit pe românii, militari și funcționari publici, care se retrăgeau, atacându-i și producând veritabile pogromuri anti-românești. Evreii au știut că militarii români primiseră ordinul de a nu răspunde la provocări, de a evita orice situație care ar fi putut deveni un pretext pentru Moscova de a "riposta" invadând și Moldova, conform planului sovietic. **Pierderile românești, de care azi nimeni nu mai vrea să știe, sunt de 32.000 de persoane - morți și dispăruți între 28 iunie și 2 iulie 1940. în această tragedie, 22**

evreii din Basarabia și Bucovina au avut un mare rol, determinant.

Comportamentul șocant prin lipsă de loialitate al acestor evrei, îndeosebi tineri, a indignat și a umplut de amărăciune întreaga societate românească, cu atât mai mult cu cât în acele zile liderii evrei, reprezentanții publici ai comunității evreiești, s-au abținut să dea vreo declarație de condamnare ori de dezicere, de delimitare față de comportamentul civic dezgustător al coreligionarilor lor. Să cităm în acest sens, cu valoare de document istoric, (a.) articolul ***De ce atâta ură ?*** publicat de Nicolae Iorga în ziarul "Universul", precum și (b.) însemnările făcute în acele zile de regele Carol al II-lea în ***Jurnalul*** său.

a) Nicolae Iorga : *De ce atâta ură ?* :

"Se adună și cresc văzând cu ochii documentele și materialele, actele oficiale și declarațiile luate sub jurământ

Înalti magistrați și bravi ofițeri, cari și-au riscat viața ca să apere cu puterile lor retragerea și exodul românilor, au văzut cu ochii lor nenumărate acte de sălbăticie, uciderea nevinovaților, lovături cu pietre și huiduieli. Toate aceste gesturi infame și criminale au fost comise de evreimea furioasă, ale căror valuri de ură s-au deslănțuit ca sub o comandă nevăzută.

De unde atâta ură ?

Așa ni se răsplătește bunăvoința și bunătatea noastră ?

Am acceptat acapararea și stăpânirea iudaică multe decenii și evreimea se răzbună în ceasurile grele pe care le trăim. Și de

nicăieri o dezavuare, o rupere vehementă și publică de isprăvile bandelor ucigașe de sectanți sangvinari. Nebunia organizată împotriva noastră a cuprins târguri, orașe și sate.

Frații noștri își părăseau copiii bolnavi, părinții bătrâni, averi agonisite cu trudă. În nenorocirea lor ar fi avut nevoie de un cuvânt bun, măcar de o fărâamă de milă. Sprijin cald și un cuvânt înțelegător, fie și numai sentimental, ar fi fost primit cu recunoștință. Li s-au servit gloanțe, au fost sfârtecați cu topoarele, destui dintre ei și-au dat sufletul.

Li s-au smuls hainele și li s-a furat ce aveau cu dânsii, ca apoi să fie supuși tratamentului hain și vandalic. Românimea aceasta, de o bunătate prostească față de musafiri și jecmănitori, merita un tratament ceva mai omenesc din partea evreimii, care se lăuda până mai ieri că are sentimente calde și frățești față de neamul nostru în nenorocire. ”

b) Carol al II-lea : Jurnal

„ La 29 Iunie 1940 *“Excese de orice fel ale populației minoritare, mai ales evreii, care atacă și-i insultă pe ai noștri ; au fost ofițeri batjocoriți, unități dezorganizate. ”*

La 30 Iunie : *“Incidente, mai ales cu populația evreiască, au avut loc pretutindeni. Din această cauză evacuările în multe locuri au fost imposibile. S-au 23*

împușcat funcționari, s-au atacat chiar unități militare. ”

La 1 Iulie : *“Tot aceleași știri asupra exceselor și agresiunilor din partea evreilor și comuniștilor. Ele se fac mai ales asupra ofițerilor care sunt adesea bătuți și degradați ”*

La 3 Iulie : *“Știrile din Basarabia sunt foarte triste. Astăzi a fost ultima zi a evacuării și a fost hotărâtă zi de doliu național. Evreii și comuniștii s-au purtat într-un mod oribil Asasinatele și molestările mă fac să mă tem că se vor produce reacții primejdioase.* (s.n.)”

La 6 Iulie : *“Știrile din țară sunt îngrijorătoare : purtarea evreilor din Basarabia și Bucovina a fost așa de rea cu ocazia evacuării încât a provocat o reacție și o indignare care se manifestă prin excese, asasinate, devastări ”*

După instaurarea ocupației sovietice în Basarabia și Bucovina, comportamentul dușmănos față de români al evreilor s-a accentuat. Printre evrei a circulat în acea vreme zvonul, speranța, **încredințarea că Stalin va permite transformarea Basarabiei în Republica Sovietică Socialistă Evreiască.** Mulți evrei din România, inclusiv din București, au făcut cerere de emigrare în URSS, în Basarabia adică, în viitoarea -

sperau ei - RSS Evreiască. Când, după un an, în iunie 1941, Armata Română a trecut Prutul și a pornit războiul de eliberare a Basarabiei și Bucovinei, majoritatea evreilor din cele două ținuturi, știindu-se vinovați de crime și alte fărâdelegi, s-au retras odată cu armata și administrația sovietică, nu înainte de a se deda la alte omoruri și distrugerii materiale, lăsând în urmă sute de cadavre și mii de locuințe incendiate, fapte asupra cărora presa vremii și documentele militare depun oricând mărturie. Oferim, în acest sens, textul scrisorii pe care, curând după începerea războiului, generalul Ion Antonescu i-a trimis-o fostului său coleg de școală Wilhelm Filderman, ca răspuns la scrisoarea prin care Filderman, lider al evreilor, reclama represaliile cărora le cădeau victime evreii din Basarabia și Bucovina.

“ Domnule Filderman,

în două petiții succesive îmi scrieți de „tragedia zguduitoare” și mă „implorați în cuvinte impresionante, reamintind de „conștiință” și de „omenie” și subliniind că sunteți „dator” să apelați „la mine” și „numai la mine, pentru evreii din România care sunt trecuți în ghetouri pregătite pentru ei pe Bug.

Pentru a amesteca și tragicul în intervenția Dvs., subliniați că această măsură „este moartea, moartea fără vină, fără altă vină decât aceea de a fi evrei.

Domnule Filderman, nimeni nu poate să fie mai sensibil ca mine la suferința celor umili și fără apărare. Înțeleg durerea Dvs., dar trebuie, mai ales trebuia, să înțelegeți Dvs. toți, la timp, pe a mea care era aceea a unui neam întreg.

Vă gândiți, v-ați gândit ce s-a petrecut în sufletele noastre anul trecut la evacuarea Basarabiei și ce se petrece astăzi, când zi cu zi și seas cu seas plătim cu mărinimie și cu sânge, cu foarte mult sânge ura cu care coreligionarii Dvs. din Basarabia ne-au tratat la retragerea din Basarabia, cum ne-au primit la reîntoarcere și ne-au tratat de la Nistru până la Odessa și pe meleagurile Mării de Azov ?

24

Dar potrivit unei tradiții, voiți să vă transformați și de această dată din acuzați în acuzatori, făcându-vă că uitați pricinile care au determinat situațiile pe care le plângeți Să-mi dați voie să vă întreb, și prin Dvs. să întreb pe toți coreligionarii Dvs. care au aplaudat cu atât mai frenetic cu cât suferințele și loviturile primite de noi erau mai mari

Ce ați făcut Dvs., anul trecut când ați auzit cum s-au purtat evreii din Basarabia și Bucovina față de trupele românești care se

retrăgeau și care până atunci apăraseră liniștea și belșugul acestor evrei ? Vă reamintesc eu : înainte chiar de apariția trupelor sovietice, evreii ce apărați, din Basarabia și Bucovina, au scuipat ofițerii noștri, le-au smuls epoleții, le-au rupt uniformele și când au putut au omorât mișelește soldații cu bâte. Avem dovezi.

Aceiași ticăloși au întâmpinat venirea trupelor sovietice cu flori și au sărbătorit-o cu exces de bucurie. Avem fotografii doveditoare.

În timpul ocupației bolșevice, aceia pentru care vă înduioșați astăzi au trădat pe bunii români, i-au denunțat urgiei comuniste și au adus jalea și doliul în multe familii românești.

Din pivnițele Chișinăului se scot zilnic, oribil mutilate, cadavrele martirilor noștri, care au fost astfel răsplătiți fiindcă 20 de ani au întins o mână prietenească acestor fiare ingrate.

Sunt fapte ce se cunosc, pe care le cunoașteți desigur și Dvs., și pe care le puteți afla oricând în amănunt.

V-ați întrebat Dvs. de ce și-au incendiat evreii casele înainte de a se retrage ? Vă puteți explica de ce înaintea noastră am găsit copii evrei de 14—15 ani cu buzunarele pline de grenade ?

V-ați întrebat câți din ai noștri au căzut omorâți mișelește de coreligionarii Dvs., câți au fost îngropați înainte de a fi morți ? Voiți și în această privință dovezi, le veți avea.

Sunt acte de ură, împinsă până la nebunie, pe care evreii Dvs. au afișat-o împotriva poporului nostru tolerant și ospitalier, dar astăzi demn și conștient de drepturile lui.

Drept răspuns la mărinimia cu care au fost primiți în mijlocul nostru și tratați, evreii Dvs., ajunși comisari sovietici, împing trupele sovietice în regiunea Odesei printr-o teroare fără seamăn, mărturisită de prizonierii ruși, la un masacru inutil, numai pentru a ne provoca nouă pierderi.

În regiunea Mării de Azov, trupele noastre retrăgându-se temporar și-au lăsat câțiva ofițeri și soldați răniți pe loc. Când au reluat înaintarea și-au regăsit răniții mutilați îngrozitor.

Oamenii care puteau fi salvați și-au dat ultimul suspin în chinuri groaznice.

Li s-au scos ochii, li s-a tăiat limba, nasul și urechile.

Îți dai domnule Filderman seama de spectacol ?

Te îngrozești ? Te înduioșezi ?

Te întrebi de ce atâta ură, din partea unor evrei ruși cu care nu am avut

niciodată nimic de împărțit ?

Dar ura lor este a tuturor, este ura Dvs.

Nu vă înduioşaţi, dacă aveţi cu adevărat suflet de ceea ce nu merită, înduioşaţi-vă de ceea ce merită.

Plângeţi cu mamele care şi-au pierdut în astfel de chinuri copii, nu cu aceia care şi-au făcut şi lor şi vă fac şi Dvs. atâta rău.

Mareşal Antonescu

19.X.1941

P.S. Un soldat rănit din P. Neamţ a fost îngropat de viu din ordinul şi sub ochii comisarilor sovietici jidani, deşi nenorocitul implora să nu-l îngroape, arătându-le că are 4 copii "

Aşa cum la Tribunal, când se judecă cearta sau bătaia dintre două persoane, judecătorul se străduieşte să afle ***cine a început ?***, adică ***cine a dat primul ?***, considerând că este extrem de important acest detaliu în stabilirea vinovăţiei, la fel, şi în cazul "holocaustului" evreilor din România, care trebuie văzut, în esenţă, ca un conflict între români şi evrei, trebuie să ne întrebăm ***cine a început ? Cine a ridicat primul sabia pentru a comite un act ucigaş şi laş deopotrivă ? Cine a declanşat agresiunea ? Cine a provocat reacţia adversă ?***

Evreii comunişti, partizani ai tezei holocaustului, evită să pună această întrebare al cărei răspuns îi incriminează pe evrei, dar, fireşte, nu pe toţi evreii, ci numai pe cei, propriu-zis o minoritate, sau câţi vor fi fost, dar nu toţi evreii, care vedeau izbăvirea lor în ocuparea României (sau a unei părţi din România) de către sovietici şi transformarea ei într-o republică sovietică, parte componentă a nemuritoarei URSS. Cu alte cuvinte, ***cei care au început asasinările sunt evreii comunişti, com-internişti*** ! Acei evrei care, după 23 august 1944, vor ajunge în structurile de guvernare ale României şi, cu complicitatea unor români trădători de neam, vor declanşa procesul de mistificare generală a istoriei românilor. În această mistificare intră şi condamnarea lui Ion Antonescu şi a colaboratorilor săi pentru crime de război, împotriva păcii şi a umanităţii. Urmaşii acestor evrei comunişti, un Radu Ioanid, un Radu F. Alexandru sau un Andrei Oişteanu, continuă azi, ca activişti ai Holocaustului, opera de mistificare la care s-au dedat o viaţă întreagă părinţii lor, ca agenţi ai Moscovei bolşevice.

Pentru că orice început îşi are antecedente sale, este de menţionat şi activitatea anti-românească dusă în perioada interbelică de unii evrei în rândurile Partidului Comunist din România, partid interzis tocmai pentru că atenta la suveranitatea şi integritatea României. Episodul de la Tatar-Bunar, din Basarabia, organizat de Moscova cu sprijinul unor evrei din Basarabia, nu a făcut decât să prefigureze buna colaborare dintre populaţia evreiască din Basarabia şi Armata Roşie, aşa

cum aceasta s-a vădit la sfârșitul lui iunie 1940. Această colaborare, în toate țările și limbile

lumii, poartă un singur nume : ***act de trădare națională*** ! Din păcate, atunci ca și azi, autoritățile evreiești, precum și autorii evrei, se feresc să comenteze acest comportament inadmisibil.

Intr-un alt text, în scrisoarea către H. Clejan, text ce merită și el a fi binecunoscut, nu este deloc întâmplător că mareșalul Ion Antonescu folosește termenul **terorist**, probabil cel mai potrivit cu privire la mulți dintre evreii deportați în Transnistria :

“După cum v-am arătat și verbal, am fost nevoit să evacuez evreii din Basarabia și Bucovina, pentru că din cauza oribilei lor purtări din timpul ocupației acestor pământuri românești de către ruși, populația era atât de îndârjită împotriva lor, încât fără această măsură de siguranță, ar fi dat naștere la cele mai odioase pogromuri. Deși hotărâsem să evacuez pe toți evreii din Basarabia și Bucovina, prin diverse intervenții și demersuri, am fost împiedicat s-o fac. Azi regret că n-am făcut-o, pentru că am constatat că dintre evreii rămași se recrutează instrumentele cele mai numeroase ale dușmanilor țării Nu este o organizație teroristă (s.n.) sau comunistă, descoperită de organele polițienești, din care să nu facă parte și evrei și adesea numai evrei E aceasta tragedia rasei evreiești de a nu fi recunoscătoare țării în care trăiește și pro fită. ” (s.n.)

în concluzie, căutând răspunsul (atât de necesar) la întrebarea (atât de justificată) **cine a început ?**, îl vom cita pe Paul Goma, din a sa excelentă lucrare **Basarabia și „Problema”** :

“Nu am auzit - nu am auzit, eu - să fi existat un singur evreu, atunci - acolo, în Basarabia -Bucovina Săptămânii roșii (28 iunie - 3 iulie 1940) care să fi protestat verbal - necum să se opună — coreligionarilor beți de ură (de rasă , nu de clasă) care s-au dedat la acte de pură bestialitate. Victime : Românii militari în retragere, Românii civili porniți în refugiu...(…) Firește, “nu toți Evreii”, scriind despre cauza masacrării Evreilor de către Români, între 1941 și 1943, ignoră adevărul cronologic, istoric, acela care spune :

întâi a avut loc Cedarea Basarabiei, a Bucovinei de Nord și a Ținutului Herța, evacuarea tragică (pentru Români și numai pentru ei) între 28 iunie-2 iulie 1940; abia apoi (29 iunie 1941) a fost Pogromul de la Iași, primul act sângeros—victime: Evreii din România Adevăr care mai spune : “evacuarea” armatei și a civililor din

teritoriile cedate a constituit, - din partea Evreilor și nu a Rușilor ocupanți — o agresiune sălbatică, fanatică, rasistă, anti-românească, anti-goi, anti-creștină;

Și încă mai spune : agresiunea Evreilor în timpul evacuării împotriva militarilor și a civililor români din teritoriile cedate a însemnat “Ochiul”-prim, iar ce s-a întâmplat, după un an de zile-inadmisibil, reprobabil, criminal- “Ochiul” scos pentru Ochiul scos - a fost răzburarea Românului pe Evreu . ”

Așadar , “holocaustul” din Basarabia și Transnistria a început în iunie 1940 prin moartea, batjocorirea și molestarea a zeci, sute și mii de români. Principalii autori

27

5. Holocaust sau Holocash ?

Prin acest calambur, **holocash**, făcut prin combinarea cuvintelor **holocaust** și **cash** (“bani cash”) este vizată capacitatea evreiască, a unor evrei și cercuri evreiești, de a transforma suferința evreilor afectați de holocaust într-o afacere de care alți evrei au știut să profite. Cartea lui Norman G. Finkelstein, destul de recentă, dezvăluie această tristă față a holocaustului dintr-o perspectivă strict evreiască : a unor evrei care au suferit în acei ani și care au asistat mai târziu la transformarea suferinței **unora** în bani pentru buzunarul **altora**. Și unii, și alții - evrei ! Un motiv în plus ca să ne obișnuim să nu-i mai privim pe evrei ca pe o entitate, ca pe o mulțime omogenă de indivizi animați de aceleași mobiluri ! Robi ai acelorași pasiuni și păcate ! Amestecul de oameni și ne-oameni este, în mod sigur, în aceeași proporție printre evrei ca și printre țigani, unguri sau americani.

Holocashul însă a început, foarte probabil, în România ! Faptul că în România nu a fost holocaust nu i-a împiedicat pe unii evrei să inițieze holocashul. Așa cum arată Radu Lecca în însemnările sale (vezi ***Eu i-am salvat pe evrei***, București, 1994), liderii evrei au știut să profite de faptul că Antonescu, supărat pe evreii trădători de patrie pe care i-a deportat în Transnistria, a decis să nu aloce de la buget, adică să nu rupă de la gura soldatului de pe front, nici un leu pentru întreținerea celor deportați. Le-a permis în schimb să-și procure singuri cele necesare traiului, fie muncind (scop în care le-a creat locuri de muncă suficiente), fie din ajutoarele primite de la alți evrei, inclusiv din partea organizațiilor evreiești internaționale. Liderii evrei din București au început să trimită informații în America, la organizațiile evreiești, dări de scamă despre suferințele îndurate de evrei în Basarabia și Transnistria, texte care, firește, se încheiau cu cereri de ajutor. Evident, mărimea acestor ajutoare trebuia să fie proporțională cu dimensiunile suferințelor evreiești. Drept urmare, liderii din București au început să “umfle” și să exagereze cifrele și faptele privitoare la lagărele de concentrare. Ba, ca să fie și mai credibili, au început să facă memorii către mareșalul Antonescu, în care

descriau suferințele evreilor din Transnistria, exagerându-le și inventându-le, iar copii de pe aceste memorii le trimiteau în străinătate, pentru a-i înduioșa pe evreii din Occident. Azi, aceste instrumente ale unei escrocherii nerușinate sunt considerate documente istorice. Da, sunt documente, dar nu ale suferințelor evreiești, ci ale rapacității evreiești, ale trădării deopotrivă față de români și de evrei ! Față de oameni !

Când lui Antonescu i s-a adus la cunoștință această murdară stratagemă, excedat și de alte manevre propagandistice evreiești, l-a arestat pe liderul evreilor, Wilhelm Filderman, și l-a trimis să petreacă câteva luni în Transnistria, spre a se convinge de felul în care stau lucrurile. După trei luni de viață în "lagărul de exterminare", Filderman s-a întors la București și până la sfârșitul războiului nu a mai făcut nici o reclamație la conducătorul Țării privind suferințele pe care le îndură evreii în Transnistria !

În orice caz, sumele pe care evreii din lumea întreagă le trimiteau pentru ajutorarea evreilor deportați în Transnistria au fost serios dijmuite în beneficiul liderilor evrei de la București. Această deturnare și delapidare de fonduri a făcut obiectul unor 34

În mare, istoricii "holocaustizanți" merg pe aceste date și cifre, atât evreii cât și românii. În fruntea istoricilor români (nu mulți, vreo doi-trei) care cred în holocaust poate fi considerat Dinu C. Giurescu care, deși nu a făcut nici o cercetare proprie asupra acestei chestiuni, nu ezită să se pronunțe, în intervenții gazetărești de complezență, ridicând numărul evreilor uciși de români la "peste 300.000". În aceeași situație jenantă se află și Răzvan Teodorescu.

3. Comentariul cifrelor "holocaustului" din România

Toate cifrele din curtea templului Coral sunt greșite. Lucru perfect explicabil deoarece se bazează foarte puțin pe documente, pe acte sau probe materiale. În acest sens, trebuie precizat că ***statul român a pus la dispoziția cercetătorilor toate arhivele pe care le deține. În schimb, "partea adversă" împiedică accesul liber la propriile arhive.*** Organizațiile evreiești, în frunte cu structurile religioase, nu acordă aceeași libertate și deschidere pentru aflarea adevărului din arhivele evreiești. Astfel, la registrele de stare civilă (nașteri și morți) ale sinagogelor acest acces nu este permis. Se cunosc deja cazuri de evrei declarați morți pe listele publicate la Iași, în 1941, și care, cu nume schimbate, mai trăiesc unii și azi, la București sau în Israel.

Discuția privitoare la holocaust se poartă însă pe victimele revendicate în Basarabia (și Bucovina) și Transnistria, al căror pretins număr se ridică la circa 260.000. La acest număr s-a ajuns printr-un procedeu foarte straniu : o operație aritmetică, efectuată pe baza cifrelor unor recensăminte de dinainte de război (cel din 1930) și de după. Un

prim reper este numărul evreilor recenzați în 1930 în România, în general, și îndeosebi în Basarabia și Bucovina, iar al doilea reper este numărul evreilor înregistrați la sfârșitul războiului. Un alt reper, un alt factor al acestei operații aritmetice îl constituie numărul evreilor care, în iunie 1941, au părăsit Basarabia odată cu retragerea Armatei Roșii. Acest număr a fost stabilit de istoricii holocaustizanți la circa 100.000, fără să ni se spună pe baza căror documente și dovezi acest număr nu este mai mare sau mai mic. Pentru istoriografia modernă, contemporană, un asemenea procedeu de calcul este de-a dreptul ridicol, lamentabil pentru seriozitatea celor care ni—1 propun !

Formulăm astfel **prima obiecție** majoră : susținătorii holocaustului au obligația de a detalia și documenta cifrele pe seama cărora afirmă că din Basarabia, în iunie 1941, s-au retras împreună cu Armata Sovietică **numai** 100.000 de evrei. După documente pe care le vom expune mai jos, rezultă informația că aproape toți evreii din Basarabia s-au refugiat în Rusia, de teama unor represalii binemeritate pentru fărâdelegile săvârșite împotriva românilor, la adăpostul ocupației sovietice. Un asemenea document, german, din 25 august 1941, afirmă că **„în Chișinău, înainte de război erau circa 60-80.000 de evrei. O mare parte dintre ei au plecat odată cu retragerea rușilor. La ocuparea orașului erau numai 4.000 de evrei”**. La fel, în Orhei, **„din cei cca 9000 de evrei, la venirea autorităților române nu rămăseseră decât 325 persoane, restul retrăgându-se cu sovieticii.”** (Vezi Anatol Petrencu, *în*

29

serviciul zeiței Clio, Chișinău 2001, p. 149.)

Deja putem formula o ipoteză mult mai credibilă decât cea a preopinienților holocaustizanți: în Basarabia (și Bucovina) evreii au rămas în proporție de circa 4 din 60, adică, cu o aproximație generoasă, mai puțin de 10 % din câți erau înainte de război. Acești 10 % nu erau însă suficienți ca dintre ei să mai poată cineva asasina 180.000 de evrei, iar la sfârșitul războiului să mai rămână cei pe care îi înregistrează statisticile ca supraviețuitori ai holocaustului. În plus, evreii deportați în Transnistria, dintre care 80.000 se zice că au fost asasinați, proveneau aproape toți din Basarabia, ceea ce face și mai imposibilă cifra de 180.000 a evreilor “uciși mișelește” în Basarabia !

A doua obiecție se naște atunci când luăm aminte la data comiterii acestor masacre înfricoșătoare : cele 180.000 de victime din Basarabia au pierit în decursul a două luni de zile : iulie și august 1941. Câte 3.000 de evrei pe zi. Iar dacă îi adăugăm pe evreii “uciși” în Transnistria în anul 1941, adică în intervalul august-decembrie 1941, rezultă că în august 1941 românii ucideau aproape 4.000 de evrei pe zi !

La o frecvență așa de mare a asasinatelor se naște nedumerirea că

acest car- nagiu nu a fost nici măcar cât de cât semnalat și consemnat în documentele românești sau în cele evreiești, în presă sau în memorialistica evreiască. Și nu lipsesc pentru acea epocă și pentru acel interval de timp nici documentele, în primul rând militare, nici presa și nici consemnările memorialistice. Și întrebarea întrebărilor : ***unde sunt cadavrele acelor evrei uciși aproape 3.000 în fiecare zi, vreme de șase luni ?***

Rușii, la Katyn, în 1939, au omorât în mare secret 4.500 de ofițeri polonezi și și-au luat toate măsurile pentru a ascunde această crimă. Dar până la urmă tot s-a aflat de această crimă, iar cadavrele, după patru ani, în 1943, au fost descoperite și arătate întregii lumi. Au fost oare românii mai experți decât KGB-ul în materie de comitere a unor omoruri în masă care să nu lase nici un fel de urme materiale ? 260.000 de cadavre în șase luni și nici o groapă comună descoperită după trei ani, în 1944, când Transnistria și Basarabia sunt iarăși ocupate de Uniunea Sovietică și se puteau ușor descoperi cadavrele încă neputrezite ale evreilor uciși mișelește de români ?!

A treia obiecție îi privește pe conducătorii evrei, în frunte cu rabinii, care, precum se știe, au intervenit insistenți și desperați pe lângă Ion Antonescu pentru a-l determina să nu dea curs planului german de deportare în lagărele germane a 20.000 de evrei din România. Sunt destul de mulți evreii care se laudă și azi că intervenția lor a fost decisivă și a avut darul de a-l convinge pe Ion Antonescu să renunțe la intenția sa de a le da satisfacție germanilor. Dar, practic, nici unul dintre acești evrei nu a reacționat la “uciderea” celor 260.000 de evrei în intervalul iulie-decembrie 1941 ! Nu se cunoaște nici măcar un comentariu evreiesc cu privire la moartea în 1941 a unui sfert de milion de evrei români ! ***Ce explicație putem da la această nepăsare a evreilor față de holocaustul anti-evreiesc din România ?*** Cum să comentăm faptul că dintre cei câteva sute de scriitori și ziariști evrei, care au scris câte în lună și stele după 23 august 1944, împotriva regimului capitalist, a regimului de opresiune care i-a obligat pe comuniștii din România să acționeze în “cea mai neagră 30

illegalitate”, multi dintre acești comuniști jertfindu-și viața pentru democrație și comunism, practic nici unul dintre acești publiciști evrei nu “a făcut caz” de genocidul pe scară industrială care în România a făcut câte 3.000 de victime pe zi ? întrebarea este valabilă și pentru domnii scriitori evrei și parlamentari Dorel Dorian și Radu Feldman Alexandru ! Unde sunt operele în care au dat formă literară valorilor spirituale ale suferinței celor “uciși mișelește” în iulie-decembrie 1941 ? Operele în care au demonstrat cruzimea și neomenia călăilor români ? Cum se face că au tăcut, până târziu după 1990 ? Cum să înțelegi această nepăsare, a sute de condeieri evrei, această indiferență criminală față de suferința evreilor holocaustizați în România, în Transnistria ?! Nu cumva, atâta

indiferență fiind cu totul inexplicabilă, este vorba de altceva ? Nu cumva această “indiferență” se explică în modul cel mai simplu : **holocaust n-a existat în România 1** Teză care aparține evreilor serioși, cinstiți, precum Moshe Carmilly, Filderman, Nicolae Minei Grunberg, Barbul Bronstein, teză concordantă cu probele materiale ce pot fi administrate în această dispută : a fost sau nu holocaust în România ?

4. Transnistria

Transnistria, teritoriu de dincolo de Nistru, de pe malul stâng, până la Bug și la Marea Neagră, a fost una din cele 11 regiuni administrative în care a fost împărțit teritoriul sovietic ocupat de armatele germane, ale Axei. Administrarea Transnistriei a fost încredințată de Hitler guvernului român. Deseori citată în bibliografia holocaustului, Transnistria este ținutul în care Ion Antonescu și colaboratorii săi au crezut de cuviință să organizeze câteva lagăre de deportare și concentrare a evreilor. Aceste lagăre, trebuie spus de la bun început, nu erau propriu-zis niște incinte penitenciare, niște închisori, păzite cu strășnicie pentru ca nimeni să nu le poată părăsi, așa cum le cunoaștem din filmele făcute la Hollywood sau din documentarele filmate la lagărele din Polonia, organizate de germani. Aceste lagăre din Transnistria erau fie niște sate, fie niște cartiere în care au fost aduși să trăiască câteva zeci de mii de evrei, în scopul de a-i împiedica pe acești evrei să acționeze în mod diversionist în spatele frontului, împotriva armatei, a obiectivelor militare și civile. Fiindu-i greu lui Antonescu să stabilească cine era efectiv vinovat dintre evreii care se purtasera atât de neloial în iunie 1940 și după aceea, mareșalul a instituit un soi de vinovăție colectivă pentru toți evreii din Bucovina și Basarabia, pedeapsa pentru ei fiind aceea că nu mai meritau să fie cetățeni ai României. Evreii din Basarabia și Bucovina deportați în Transnistria au fost **în fapt** niște expulzați, cărora li s-a dat voie să plece oriunde văd cu ochii, în lumea largă, numai în România interzicându-li-se să mai trăiască. Acest detaliu este trecut sub tăcere de calomniatorii mareșalului : **evreii din Transnistria nu erau nici deținuți, nici prizonieri. Lor li se interzicea numai revenirea în România !**

Din păcate, evreii expulzați în Transnistria nu puteau pleca în altă parte, în alte țări, fie pentru că nu erau primiți fără viză, fie pentru că le era frică să nu dea peste condiții de supraviețuire și mai grele ca-n Transnistria. Astfel că, oarecum fără voia lui Antonescu, deportarea în Transnistria devenea o pedeapsă și mai grea pentru evreii 31

care nu știuseiă să aprecieze și să respecte viața pe care o duseseră printre români, nu știuseră să prețuiască condițiile civilizate oferite de societatea românească, ai cărei trădători nu ezitaseră să devină !

Nici un evreu din București sau Constanța ori Craiova sau Iași nu a fost trimis în Transnistria pentru că era evreu ! **A fi evreu nu era suficient ca să fii deportat în Transnistria !** Alături de evreii din Basarabia și Bucovina au mai ajuns în Transnistria și evreii cunoscuți că au simpatii și chiar activități comuniste, anti-românești, precum și numeroșii evrei care trăiau în România fără acte în regulă, fără cetățenie română, intrați clandestin în țară și care, în mod normal, nu inspirau încredere, ci suspiciune.

Să nu uităm esențialul: eram în vreme de război ! Un război neiertător ! Și era în interesul acțiunii militare la care se angajase tot poporul român ca asemenea persoane, despre care nu se putea ști mai nimic cu certitudine, să fie puse în imposibilitatea de a acționa cumva împotriva autorităților militare și civile, împotriva populației. Cura nimeni nu-i primea înapoi pe acești evrei apatrizi, iar ei înșiși nu doreau să se întoarcă în țara din care proveneau, soluția lagărelor din Transnistria, deși nu cea mai bună, are doza ei de coerentă. Într-o oarecare măsură, ținând seama de toate datele, era o soluție inevitabilă. Cu atât mai mult cu cât această soluție a fost aplicată și unor creștini, unor români chiar.

Important este să se cunoască întocmai și regimul de viață din lagărele transnistrene. Un subiect de asemenea ocolit de acuzatorii lui Antonescu, care mai curând ne lasă să credem că la Râbnița sau Tiraspol evreii au trăit asemenea celor încartiruiți la Auschwitz. Nimic mai neadevărat ! Iată câteva detalii, ascunse cu grijă de aceiași falși istorici, privitor la viața pe care au dus-o evreii deportați în Transnistria :

- evreii erau liberi să plece din Transnistria dacă aveau unde, în condițiile în care li se interzicea numai atât: să se întoarcă în România .

- autoritățile române erau în mod deosebit cooperante pentru ca evreii din Transnistria să poată emigra în Palestina. Așadar, **evreii deportați în Transnistria aveau voie să emigreze în Palestina !** Nu România, ci Anglia i-a împiedicat pe evreii din Transnistria să ajungă în Palestina !

- în aceste condiții, termenul de **lagăr de deportare** nu se potrivește pentru Transnistria. Necum termenul **lagăr de exterminare** folosit de autori certați cu adevărul .

- evreii **expulzați** (credem că acesta este termenul corect) din România în Transnistria au fost puși în situația de a-și organiza singuri existența și supraviețuirea, prin muncă proprie sau prin ajutoare primite. Aceste ajutoare nu au lipsit, din partea evreilor localnici din Transnistria, din partea evreilor din România și din partea evreilor din Occident. Antonescu nu a pus nici o restricție acestor ajutoare.

Evident, acțiunea de deportare (transport, cazare) în Transnistria nu a fost o acțiune turistică. Suferința și umilința îndurate sunt ușor de imaginat. Excesele personale, ale unor reprezentanți ai autorităților românești, nu au lipsit, cu un caracter anti-semit uneori sălbatic. Dar

aceste gesturi, puține, izolate, în mintea autorilor au fost gesturi

lumii, poartă un singur nume : ***act de trădare națională*** ! Din păcate, atunci ca și azi, autoritățile evreiești, precum și autorii evrei, se feresc să comenteze acest comportament inadmisibil.

Într-un alt text, în scrisoarea către H. Clejan, text ce merită și el a fi binecunoscut, nu este deloc întâmplător că mareșalul Ion Antonescu folosește termenul **terorist**, probabil cel mai potrivit cu privire la mulți dintre evreii deportați în Transnistria :

“După cum v-am arătat și verbal, am fost nevoit să evacuez evreii din Basarabia și Bucovina, pentru că din cauza oribilei lor purtări din timpul ocupației acestor pământuri românești de către ruși, populația era atât de îndârjită împotriva lor, încât fără această măsură de siguranță, ar fi dat naștere la cele mai odioase pogromuri. Deși hotărâsem să evacuez pe toți evreii din Basarabia și Bucovina, prin diverse intervenții și demersuri, am fost împiedicat s-o fac. Azi regret că n-am făcut-o, pentru că am constatat că dintre evreii rămași se recrutează instrumentele cele mai numeroase ale dușmanilor țării Nu este o organizație teroristă (s.n.) sau comunistă, descoperită de organele polițienești, din care să nu facă parte și evrei și adesea numai evrei. E aceasta tragedia rasei evreiești de a nu fi recunoscătoare țării în care trăiește și pro fită. ” (s.n.)

În concluzie, căutând răspunsul (atât de necesar) la întrebarea (atât de justificată) **cine a început ?**, îl vom cita pe Paul Goma, din a sa excelentă lucrare **Basarabia și „Problema”** :

“Nu am auzit - nu am auzit, eu - să fi existat un singur evreu, atunci - acolo, în Basarabia -Bucovina Săptămânii roșii (28 iunie - 3 iulie 1940) care să fi protestat verbal - necum să se opună - coreligionarilor beți de ură (de rasă , nu de clasă) care s-au dat la acte de pură bestialitate. Victime : Românii militari în retragere, Românii civili porniți în refugiu...(..) Firește, “nu toți Evreii”, scriind despre cauza masacrării Evreilor de către Români, între 1941 și 1943, ignoră adevărul cronologic, istoric, acela care spune :

întâi a avut loc Cedarea Basarabiei, a Bucovinei de Nord și a Ținutului Herța, evacuarea tragică (pentru Români și numai pentru ei) între 28 iunie-2 iulie 1940;

abia apoi (29 iunie 1941) a fost Pogromul de la Iași, primul act sângeros-victime: Evreii din România

Adevăr care mai spune : “evacuarea” armatei și a civililor din teritoriile cedate a constituit, - din partea Evreilor și nu a Rușilor

ocupanți - o agresiune sălbatică, fanatică, rasistă, anti-românească, anti-goi, anti-creștină;

Și încă mai spune : agresiunea Evreilor în timpul evacuării împotriva militarilor și a civililor români din teritoriile cedate a însemnat “Ochiul”-prim, iar ce s-a întâmplat, după un an de zile-inadmisibil, reprobabil, criminal- “Ochiul” scos pentru Ochiul scos - a fost răzbunarea Românului pe Evreu . ”

Așadar , “holocaustul” din Basarabia și Transnistria a început în iunie 1940 prin moartea, batjocorirea și molestarea a zeci, sute și mii de români. Principalii autori 27

5. Holocaust sau Holocash ?

Prin acest calambur, **holocash**, făcut prin combinarea cuvintelor **holocaust** și **cash** (“bani cash”) este vizată capacitatea evreiască, a unor evrei și cercuri evreiești, de a transforma suferința evreilor afectați de holocaust într-o afacere de care alți evrei au știut să profite. Cartea lui Norman G. Finkelstein, destul de recentă, dezvăluie această tristă față a holocaustului dintr-o perspectivă strict evreiască : a unor evrei care au suferit în acei ani și care au asistat mai târziu la transformarea suferinței **unora** în bani pentru buzunarul **altora**. Și unii, și alții - evrei ! Un motiv în plus ca să ne obișnuim să nu-i mai privim pe evrei ca pe o entitate, ca pe o mulțime omogenă de indivizi animați de aceleași mobiluri ! Robi ai acelorași pasiuni și păcate ! Amestecul de oameni și ne-oameni este, în mod sigur, în aceeași proporție printre evrei ca și printre țigani, unguri sau americani.

Holocashul însă a început, foarte probabil, în România ! Faptul că în România nu a fost holocaust nu i-a împiedicat pe unii evrei să inițieze **holocashul**. Așa cum arată Radu Lecca în însemnările sale (vezi ***Eu i-am salvat pe evrei***, București, 1994), liderii evrei au știut să profite de faptul că Antonescu, supărat pe evreii trădători de patrie pe care i-a deportat în Transnistria, a decis să nu aloce de la buget, adică să nu rupă de la gura soldatului de pe front, nici un leu pentru întreținerea celor deportați. Le-a permis în schimb să-și procure singuri cele necesare traiului, fie muncind (scop în care le-a creat locuri de muncă suficiente), fie din ajutoarele primite de la alți evrei, inclusiv din partea organizațiilor evreiești internaționale. Liderii evrei din București au început să trimită informații în America, la organizațiile evreiești, dări de seamă despre suferințele îndurate de evrei în Basarabia și Transnistria, texte care, firește, se încheiau cu cereri de ajutor. Evident, mărimea acestor ajutoare trebuia să fie proporțională cu dimensiunile suferințelor evreiești. Drept urmare, liderii din București au început să “umfle” și să exagereze cifrele și faptele privitoare la lagărele de concentrare. Ba, ca să fie și mai credibili, au început să facă memorii către mareșalul Antonescu, în care descriau suferințele evreilor din Transnistria, exagerându-le și

inventându-le, iar copii de pe aceste memorii le trimiteau în străinătate, pentru a-i înduioșa pe evreii din Occident. Azi, aceste instrumente ale unei escrocherii nerușinate sunt considerate documente istorice. Da, sunt documente, dar nu ale suferințelor evreiești, ci ale rapacității evreiești, ale trădării deopotrivă față de români și de evrei ! Față de oameni !

Când lui Antonescu i s-a adus la cunoștință această murdară stratagemă, excedat și de alte manevre propagandistice evreiești, l-a arestat pe liderul evreilor, Wilhelm Filderman, și l-a trimis să petreacă câteva luni în Transnistria, spre a se convinge de felul în care stau lucrurile. După trei luni de viață în "lagărul de exterminare", Filderman s-a întors la București și până la sfârșitul războiului nu a mai făcut nici o reclamație la conducătorul Țării privind suferințele pe care le îndură evreii în Transnistria !

În orice caz, sumele pe care evreii din lumea întreagă le trimiteau pentru ajutorarea evreilor deportați în Transnistria au fost serios dijmuite în beneficiul liderilor evrei de la București. Această deturnare și delapidare de fonduri a făcut obiectul unor 34 procese penale, înainte și după 23 august 1944, iar instrumentarea acestor procese nu a pus în evidență nici un element care să ne îndreptățească să folosim azi cuvântul **holocaust** cu privire la cele petrecute în România și Transnistria acelor ani. Despre aceste procese, atât de rușinoase, de jenante pentru evrei, azi nimeni nu mai vrea să vorbească. Aducerea lor în discuție ar dovedi o dată în plus că în România nu s-a produs decât un penibil holocash, pe care unii ar vrea să—1 continue și azi.

În plus, în Transnistria a circulat aceeași "marcă germană de ocupație" care circula în toate teritoriile cucerite de Hitler. Asta făcea ca în Transnistria să se câștige foarte ușor aceste mărci în comparație cu Franța ocupată de nemți. S-a ajuns curând ca între Transnistria și Paris, via București, să se organizeze o filieră de transportat la Paris mărcile germane de ocupație, în schimbul cărora se întorceau la București, pentru evrei, inclusiv pentru unii evrei din Transnistria, valută, bijuterii și opere de artă de mare preț!

Așa se face că imediat după revenirea din Transnistria mulți evrei s-au afirmat ca "milionari din Transnistria" (vezi Teodor Wexler și Mihaela Popov, **opere citate**, p. 26-28):

"Și ce au făcut evreii din lagăre ? Au venit cu saci de ruble. Au cumpărat ruble cu 5 lei și le-au vândut cu suta apoi (...) Abia ieșiți din lagăre, cu lațul nu ai fi putut prinde un evreu ca să ajute la săparea tranșeelelor în spatele frontului, ca să nu reușească nemții să facă un contraatac (...) Au venit din lagăr și în scurt timp au devenit milionari (...) S-au îmbrăcat în haine rusești și au luat vitele de la țărani (...) (Din intervenția lui Vasile Luca într-o ședință a Comitetului Central al P.C.R. din 5 octombrie 1945).

Așadar, dacă Moses Rosen greșea ori chiar pur și simplu mințea afirmând că holocaustul anti-evreiesc a început în România, în schimb e foarte probabil că **în România a început holocash-ul**. Conform dictonului potrivit căruia **fiecare țară are evreii pe care îi merită**. Ai noștri se pare că au fost cei mai inventivi !

6. Ce spun izvoarele neutre ?

a) Comitetul Internațional al Crucii Roșii și Ambasada Elveției

într-un reportaj apărut în ziarul "USA Today" din 8 mai 1997, semnat de Katy Kelly, cele 260.000 de victime sunt repartizate astfel : 160.000 în Basarabia, "masacrați" în 1941—42 și 100.000 în Transnistria. Aflăm, din presă, că în același reportaj au fost examinate **"documentele pentru mult timp ascunse ale Crucii Roșii Internaționale pentru a scoate la lumină noi amănunte asupra a ceea ce s-a întâmplat în Transnistria. Documentele au arătat în detaliu cum Crucea Roșie a eșuat în a trage alarma asupra holocaustului"**.

într-adevăr, în Transnistria s-au efectuat în 1943 mai multe inspecții și anchete internaționale : a Nunțului Papal, a Ambasadei Elvețiene, a Crucii Roșii Internaționale, anchete despre care s-a vorbit prea puțin. Documentele emise de Crucea Roșie Internațională (corect Comitetul Internațional al Crucii Roșii - CICR) nu știm cine le-a ținut **"mult timp ascunse"**, dar ele au ajuns în cele din urmă la cei **35**

interesați, la comunitatea evreiască din România, care le-a și publicat în propria sa editură, Hasefer, la București în 1998. Documentele nu sunt publicate integral, ci selectiv și fragmentar. Alegerea a făcut-o editura, adică reprezentanții comunității evreiești. Și trebuie precizat de la bun început: **în documentele Crucii Roșii publicate de editura Hasefer în cartea *Ecouri dintr—o epocă tulbură - documente elvețiene 1940-1944*, nu există nici o constatare, nici o afirmație care să susțină ideea de holocaust în Transnistria**. Dimpotrivă, când sunt clare și explicite, rapoartele făcute de inspectorii Crucii Roșii pot fi interpretate numai împotriva cifrelor afișate în curtea templului Coral din București. Vom da mai multe citate din cartea amintită, mai întâi în legătură cu evreii care au părăsit Basarabia odată cu trupele sovietice :

(1.) "în Chișinău, înainte de război, erau circa 60-80.000 de evrei O mare parte dintre ei au plecat odată cu retragerea rușilor. La ocuparea orașului (de trupele românești - n.n.) erau numai circa 4.000 de evrei, al căror număr a mai crescut, prin imigrare (s.n.)." (Lucr. cit., p. 12)

(2.) "în Moghilev au rămas circa 4.000 de evrei", constată un document din 31 august 1941. "Numărul evreilor crește zilnic, fiindcă

refugiatii se întorc (s.n.),” (p. 12)

Comentariu : La sfârșitul lunii august 1941, evreii care se refugiaseră odată cu rușii, încep să se întoarcă în Basarabia, la Chișinău, la Moghilev etc. Oare acești evrei nu aflaseră că până la sfârșitul lui august 1941 românii deja ucisese mîșelește circa 180.000 de evrei ?

(3.) un document de la sfârșitul anului 1942, avându-1 ca raportor pe P. Kuhne : ***“Până în acest moment (decembrie 1942 - n.n.), n-am putut obține cifrele exacte ale (1) celor deportați de români și ale (2) celor evacuați de ruși, dar pare o certitudine că ultima cifră este mai mare*** (s.n.). ***Nici o informație sigură nu a ajuns în România privind soarta efectivă a evacuaților care trebuiau să se găsească, în mare parte, în regiunile ucrainiene la data ofensivelor româno-germane din 1941-1942 (...) Lipseau circa 241.000 de persoane. De abia mai târziu se va putea constata câți dintre aceștia au părăsit țara plecând în Rusia.***” (pag. 202) Nici un cuvânt, așadar, despre holocaust, despre faptul că o parte dintre cei circa 241.000 de dispăruți au fost uciși mîșelește de români ! La data când s-a întocmit acest raport, dacă te iei după monumentul din curtea templului Coral, fuseseră deja uciși 260.000 de evrei, deja mai mulți decât cei ce dispăruseră. Cum se face că raportorii Crucii Roșii și ai Guvernului elvețian nu află și nu spun nimic despre cei 260.000 de evrei uciși de români ?!

Problema pentru noi, cei de azi, este dacă inspectorii internaționali ai Crucii Roșii au avut posibilități de informare corectă pe teren. Aflăm din aceeași carte, de la autorii rapoartelor :

(4.) ***“Autoritățile române mi-au acordat toate facilitățile posibile și am putut discuta cu membrii comunității evreiești din locurile vizitate, ducându-mă să văd toate dotările : spitale, orfeline, școli, cantine etc.”*** (p. 196)

(5.) ***“In plus, am avut deplina libertate de a discuta cu toți reprezentanții 36 deportaților din localitățile vizitate, fără martori și fără opreliști ”*** (p. 200)

(6.) ***La Tiraspol, persoanele (evrei deportați - n.n.) pe care le-am rugat să-mi spună ce mai aveau nevoie nu mi-au cerut nimic, mi-au declarat că sunt mulțumite de viața lor actuală și de modul în care sunt tratate de autorități. ”*** (p. 204)

(7.) ***“La Balta, membrii conducerii comunității evreiești mi-au afirmat că se află în relații foarte bune cu reprezentanții Guvernului și cu jandarmii. ”*** (p. 208)

(8.) ***La Râbnîța, “ghetoul sau mai degrabă cartierul evreiesc al orașului*** (s.n.) ***este destul de bine întreținut, evreii având libertatea de a circula între orele 8 și 16. La intrarea în cartier***

sunt postați jandarmi, pentru a-i împiedica să intre, după cum mi s-a spus, pe soldații germani (s.n.). **Nu există zid cu sârmă ghimpată la intrare.** ” (p. 210)..

(9.) “cartierul evreiesc din Șargorod este destul de mare - el se compune, ca peste tot (s.n.) din căsuțe dispersate, fără să fie separat de locuințele populației locale (s.n.).” (p. 216).

Reprezentanții Crucii Roșii Internaționale au stat de vorbă și cu guvernanții români, de la care au aflat, printre altele, următoarele :

(10.) “d. M. Antonescu mi-a garantat că această situație (a evreilor cantonați în Transnistria - n.n.) nu corespunde în nici un fel intențiilor guvernului și că evreii se află acolo ca urmare a faptului că, în momentul mării ofensive germane, exista un plan ca toți evreii din România, Polonia, Rusia Albă să fie transferați în țările din jurul Mării Azov (s.n.). în momentul retragerii germane, după înfrângerea de la Stalingrad, o mare parte din evrei s-a aflat în drum spre Marea Azov și numai cu mare greutate au putut reveni parțial în Transnistria sau să fie reținuți acolo. ” (p. 200)

De mai multe ori apar informații cu privire la emigrarea evreilor spre Palestina, migrare susținută de Guvernul român și încetinită de guvernele altor țări, inclusiv de guvernul britanic :

(11.) “numeroase proiecte de emigrare sunt în curs, dar nu s-au putut finaliza, înfăptuirea lor lovindu-se până acum de refuzul guvernelor Axei de a le acorda evreilor autorizația de ieșire. ” (p. 303)

(12.) “guvernul român a aprobat emigrarea în Palestina a 150 de copii evrei. (...) Convoiul va fi însoțit până la granița bulgară de infirmiere române. ” (p. 306-307)

(13.) “au trecut doi ani de când o rezoluție a domnului mareșal Antonescu, conducătorul statului român, ne-a desemnat să ne ocupăm de problema emigrării evreilor din România. Rezolvarea acestei probleme se lovește de numeroase dificultăți, în special de lipsa de nave și de refuzul unor state de a acorda vize de tranzit.” (p. 301, Memoriul Companiei Internaționale “Wagon-Lits Cook”)

(14.) “Este cert însă că problema emigrației evreiești n-a făcut până recent progrese apreciabile, dar acest lucru nu depindea deloc de guvernul român, care a permis, de la prima cerere, emigrarea evreilor aflați în România. ” (p. 333)

(15.) “Trebuie să mai adaug că am primit informații că Guvernul României

este interesat să se dispenseze de acești evrei și nu va face greutăți acestei emigrări.” {p. 304 }

Nici urmă de holocaust, nici o urmă a celor 260.000 de evrei care fuseseră deja uciși mișelește la data când Crucea Roșie Internațională îi vizitează pe evreii din Basarabia și Transnistria ! Acești evrei, dacă au ceva de care să se plângă, este perspectiva de a pierde protecția administrației românești ! De a pierde așadar protecția celor care deja ucisese aproape 300.000 dintre ei ! Iată două citate al căror comentariu mi se pare inutil :

(16.) “In cursul vizitelor menționate, am putut discuta cu un anumit număr de evrei originari din Transnistria, cetățeni ruși. După spusele lor, trăiesc în foarte bune relații cu deportații, cărora le-au acordat, mai ales în prima perioadă, un sprijin prețios. Din proprie inițiativă, ei au lăudat administrația română și pe reprezentanții acesteia. Intr-un rând, am fost abordat de acești evrei ruși, care mi-au cerut să intervin pe lângă Guvernul român pentru a le fi acordată autorizația de a părăsi Transnistria împreună cu coreligionarii lor români și a se stabili în România. Ar accepta chiar să fie ținuți (de români) ostateci, în lagăre de concentrare, mai degrabă decât să revină sub o administrare sovietică (s.n.).” (p. 225)

(Nu știm cine a avut interes să țină ascunse asemenea documente, dar este sigur că interesele românești sunt excelent servite de aceste documente, care ilustrează o dată în plus și definitiv - pentru oameni de bună credință, despre ce holocaust în Transnistria poate fi vorba !)

(17.) “Evreii din Bucovina trăiesc într-o spaimă cumplită, temându-se de ceea ce s-ar putea întâmpla după plecarea autorităților române (s.n.) și cer permisiunea de a se refugia în Vechiul Regat pentru a se pune la adăpost de persecuțiile al căror obiect îl vor constitui fără îndoială. îmi permit, domnule președinte interimar al Consiliului de Miniștri, să mă fac purtătorul de cuvânt al acestor nefericiți, rugându-vă să binevoiți a permite populației evreiești din Bucovina să părăsească regiunea în același timp cu populația română și în aceleași condiții. Sunt sigur că Comitetul Internațional al Crucii Roșii din Geneva, ca și opinia publică mondială, vor aprecia acest frumos gest de umanitate !” (p. 372, fragment din scrisoarea de recunoștință a Comitetului Internațional al Crucii Roșii către Mihai Antonescu.)

Textul de mai sus face de rușine monumentul din curtea templului Coral și tot muzeul holocaustului de la Washington ! Numai că rușinea este o floare rară printre (evreii) comuniști !

În fine, să mai cităm și dintr-un memoriu pe care Comunitatea evreiască din București îl înaintează către același Comitet Internațional al Crucii Roșii, cerând intervenția înaltei instanțe pe lângă autoritățile române pentru ca acestea să renunțe “**la sancțiunile atroce și ilegale**” decise împotriva evreilor din România. Care erau aceste “**sancțiuni**

atroce", care erau, așadar, vestitele **atrocități** comise de Ion Antonescu împotriva evreilor ? Cităm din memoriul amintit :

(18.) "Deportarea, confiscarea de bunuri, precum și cea, recent adăugată, constând în anularea scutirii de munca obligatorie, scutire acordată în funcție de utilitatea economică și cu plata unor taxe considerabile. " (p. 368)

38

Iarăși, nici un cuvânt în acest memoriu despre cei aproape 300.000 de evrei "uciși mișelește" de Ion Antonescu și colegii săi ! în schimb, evreii, pe care Antonescu i-a scutit de front, de războiul propriu-zis în care au murit circa un milion de tineri români, considerau o atrocitate să li se anuleze scutirea de munca obligatorie și să fie puși la plata unor taxe ! ... Cam acesta a fost holocaustul evreilor din România, cel puțin în viziunea evreilor, **hic et nune**, adică la data și la locul faptei. A fost un holocaust care se poate evidenția nu prin numărul morților - despre care evreii înșiși nu reclamă nici o pierdere serioasă pricinuită de guvernul Ion Antonescu, ci prin sumele de bani pe care evreii au fost obligați să le plătească drept contribuție la efortul de război al României. Adică nici de data asta holocaust, ci curat și numai **holo- cash** !

Să mai înregistrăm și documentul de la p. 351, din care cităm :

(19.) "Este adevărat că, cedând unor presiuni străine (s.n.), Guvernul român a reluat o ordonanță conform căreia persoanele care intră clandestin în România ar putea fi condamnate la pedeapsa capitală. Cu toate acestea, Guvernul României nu are deloc intenția de a aplica această ordonanță și a luat, pe căi administrative, măsurile necesare pentru ca cei care au intrat în țară, din momentul publicării acestei ordonanțe, să nu fie condamnați" (p. 351)

Informația este prețioasă, deoarece multe din ordonanțele și legile cu caracter antisemit din anii aceia au fost date sub influența **"unor presiuni străine"**, la fel cum este dată azi ordonanța nr. 31/2002 a guvernului Adrian Năstase, sub influența unor presiuni americane ! Numai că aceste măsuri, impuse de comunitatea europeană de la acea dată, Antonescu nu le-a aplicat niciodată ! Azi, textele respective îi sunt reproșate lui Antonescu și constituie actele pe care se bazează acuzația că a fost un **"criminal de război"**. Ele însă n-au devenit niciodată efective, fapte propriu-zise, dar asta nu mai are nici o importanță pentru judecata de tip bolșevic de care a avut parte Antonescu atât în 1946, cât și în 2002 ! Mareșalul Ion Antonescu trebuia declarat criminal de război, iar în lipsa faptelor, au fost bune și intențiile pentru a-l incrimina !

Pentru a lămuri definitiv și măsura în care Wilhelm Filderman poate fi considerat reprezentativ pentru evreimea din România, consemnăm și nota semnată de ambasadorul Elveției, Rene de Week :

(20.) ***“Cel pe care israeliții români îl privesc drept veritabilul lor conducător, Wilhelm Filderman, bătrân avocat despre care și antisemiții cei mai furibunzi sunt de acord a-i recunoaște perfecta onorabilitate”***. Se pare însă că antisemiții cei mai furibunzi sunt mult mai onești decât evreii comuniști de la Muzeul Holocaustului care nu dau nici două parale pe Filderman.

Alte informații și citate din arhiva Crucii Roșii Internaționale :

(21.) ***“Partea română pretinde că responsabilitatea față de majoritatea evreilor aparține rușilor. (...) Am mari îndoieli că această cifră (a evreilor din Basarabia și Bucovina care s-au refugiat în URSS în iunie 1941 - n.n.) va fi obținută vreodată, având în vedere reticența Guvernului rus de a da orice fel de indicii privind străinii aflați în Rusia. Este foarte probabil ca marea majoritate să fi fost***
39

într-adevăr evacuată în cursul ocupării de către Rusia a Bucovinei și Basarabiei (s.n.), ***dar, în orice caz, un număr considerabil de pierderi a fost prilejuit în timpul dominației române.*** ” (p. 257)

În același document sunt comunicate și câteva cifre, “cf. **informații evreiești**”, cum notează autorul documentului, Charles Kolb :
4-5.000 evrei uciși în “masacre la Cernăuți”

Iași - 10.000

Aceste cifre și altele, oferite de “evrei” trebuie privite și din perspectiva informației căpătate de același Charles Kolb, din aceleași surse, cum că în 1941 legionarii **au** ucis **“500 de evrei”** ! Să fie oare raportul de 1 la 4 între adevăr și minciună valabil în toate cazurile ?

Tot din sursă evreiască **{Memorandumul** primit de Vladimir de Steiger de la conducătorii comunității evreiești din România) aflăm că :

(22.) ***“Dintre evreii deportați din Basarabia și Bucovina, au ajuns în Transnistria circa 150.000. După prima iarnă, din cauza frigului, a foametei și a unei epidemii de febră tifoidă*** (s.n.) ***au mai rămas 75.000, dintre care 7-8.000 orfani de ambii părinți.*** ” (p. 267)

Acest memorandum cuprinde și soluția problemei, așa cum o vedeau evreii din București :

(23.) ***“Singurul mod de a-i întreține pe deportați rămâne primirea de ajutoare masive din străinătate. Dacă acest ajutor nu va parveni de urgență, nejericiții vor pieri în masă de foame și mai ales datorită bolilor care se manifestă ca urmare a anemiei și carenței de vitamine.*** ” (p. 268)

Să comparăm această cerere disperată de fonduri din străinătate, făcută de evreii din București, cu constatările făcute la fața locului de Comitetul Internațional al Crucii Roșii :

b)) “Persoanele pe care le-am rugat să-mi spună ce mai aveau nevoie nu nti-au cerut nimic (s.n.), ***mi-au declarat că sunt mulțumite de viața lor actuală și de modul în care sunt tratate de***

autorități. ” (Cf. și citatele de mai sus, (4)-(9)).

Să mai subliniem o dată cauza morții evreilor deportați în Transnistria, așa cum o prezintă liderii evreilor într-un memorandum înmănat unei autorități neutre, internaționale **“din cauza frigului, a foametei și a unei epidemii de febră tifoidă”** .

În același document, cerându-se sprijinul Occidentului pentru organizarea emigrării evreilor din România în Palestina, autorii precizează :

(24.) “Cunoaștem reticențele aliaților față de aceste emigrări în masă (s.n.) (...) Dar credem că, în fața imensei tragedii a acestor copii nevinovați sortiți pieirii, orice reticență trebuie să dispară și că aliații vor face acest gest mărinimos, pe care istoria îl va consemna cu siguranță (...) Extrema urgență a problemei este determinată de posibilitatea înlocuirii administrației civile române din Transnistria de către puterea militară germană și, în acest caz, toți deportații riscă să aibă, în orice clipă, trista soartă a evreilor din Polonia. ” (p. 268-270)

Așadar, soarta evreilor din Transnistria era în mâini bune câtă vreme administrația română se îngrijea de ei ! Nu românii erau primejdia pentru evreii din 40

Transnistria !... Cât erau oare de inconștienți acești evrei care nu-și dădeau seama ale cui victime sunt, de-a trebuit, peste ani de zile, să descopere acest adevăr iluminatilor domni Radu, Ioanid și F. Alexandru ?!

Despre vinovăția germană pentru suferințele evreilor din Basarabia și Bucovina se mai face referință în lucrarea citată. Iată câteva extrase din rapoartele diplomatice înaintate de ministrul Elveției la București, Rene de Week :

(25.) “Este în curs deportarea pe malurile Bugului a evreilor din Bucovina și Basarabia care au supraviețuit pogromurilor organizate de glorioșii apărători ai civilizației europene. ” (p. 90)

(26.) “Ofițerii români care revin din Transnistria mărturisesc, înroșindu-se de rușine, că masacrele deportaților continuă. Evident, ei aruncă responsabilitatea asupra aliaților lor. ” (p. 97)

(27.) “Deportații evrei rămași în regiunile prin care se scurg înapoi trupe germane în retragere riscă încă să fie masacrați în masă de SS. ” (p. 115)

(28.) “Legăția Germaniei se plânge cu amărăciune de generalul Potopeanu, care i-a succedat lui Alexianu ca guvernator al Transnistriei. Ea îl acuză, ca și când ar fi comis o crimă dacă a facilitat întoarcerea în România a 26.000 de evrei, care au scăpat astfel atenției binevoitoare a SS. Or, acționând în acest fel, generalul nu făcuse decât să execute angajamentul luat de primul-

min- istru față de delegația Comitetului Internațional al Crucii Roșii. ” (p. 117)

(29.) “De când Hitler i-a constrâns pe unguri să practice pe teritoriul lor antisemitismul integral, numeroși evrei din Ungaria încearcă să se refugieze în România. Ei se adaugă israeliților care continuă să evadeze din Polonia. între Mihai Antonescu și delegația Comitetului Internațional al Crucii Roșii s-a convenit că Guvernul român va închide ochii, reprezentanții Comitetului de la Geneva angajându-se, pe de altă parte, să organizeze cu promptitudine emigrarea în Palestina a acestor fugari. ” (p. 117)

(30.) “Legatia Germaniei nu ignoră faptul că, pentru bani (s.n.), germani aparținând fie Wermacht—ului, fie SS-ului, au adus chiar ei la București, în vehicule ale armatei, numeroși refugiați israeliți. ” (p. 118)

Același pericol este semnalat de evrei și către Charles Kolb :

(31.) “Pericolul de a fi abandonați trupelor SS și exterminați în mod violent. (...) Se cunosc deja cazuri de exterminare în localitățile învecinate cu Moghilev. Singura soluție este repatrierea tuturor deportaților, pentru evitarea unei exterminări în masă.” (p. 245)

Așadar, în 1943, evreii din Transnistria nu pe români îi considerau vinovați sau capabili de a efectua “exterminări în masă” !...

Ce fac evreii de la Washington în 1990 și după ? Uită de amestecul german în evenimentele petrecute la Iași, în Bucovina și Basarabia și dincolo de Nistru - pentru acest amestec, pe care germanii și l-au asumat, Israelul își primește de ani de zile holocash-ul ! Și își propun ca pentru aceiași evrei morți sau dispăruți în Transnistria să mai plătească o dată și românii ! Atât pentru evreii uciși mișelește de nemți, cât și

41 pentru evreii uciși de ruși și ucrainieni. La această mizerabilă stratagemă, evreii comuniști (comintemiști) se simt încurajați și de faptul că minciunile, aberațiile și abuzurile săvârșite în procesul Mareșalului Ion Antonescu sunt tolerate în continuare de justiția română, de societatea civilă românească ! întârzierea (până când ?!) a declanșării Procesului Comunismului face posibilă **această manevră cu mult mai imorală și mai criminală decât însuși Holocaustul invocat!**

Să revenim la evreii normali, cinstiți și să cităm mai departe din arhiva Crucii Roșii Internaționale :

(32.) “Faptul că aceste temeri ale deportărilor nu sunt deloc exagerate este demonstrat de un extras din discursul ținut la 1 ianuarie 1944 de Andreas Schmidt, șeful grupului etnic german din România, care cuprinde un apel barbar la asasinarea tuturor evreilor din România. (...) Evreii care au prezentat acest extras din discurs au primit drept răspuns (de la autoritățile românești - n.n.) asigurarea că guvernul român va ști să apere viața tuturor celor

care trăiesc în țară. ” (p. 256)

(33.) “Este evident că poziția României este subrezită de alianța cu Germania, care a instalat la București un birou însărcinat cu problema evreiască și nu încetează să ceară aplicarea legilor speciale de la Nîrnberg, precum și expulzarea (s.n.) completă a evreilor din România. Dl. Antonescu mi—a dat mai multe exemple spre a demonstra eforturile pe care a trebuit să le facă pentru a evita ca România să fie forțată să urmeze această cale până la capăt, dar, din cauza împrejurărilor, încă nu poate evita cererile ce îi sunt formulate, trebuind uneori să li se conformeze spre a evita urmări mai dezagreabile (s.n.). ” (p. 276)

în încheierea acestui capitol, iată și concluziile la care a ajuns Charles Kolb, în raportul său către Comitetul Internațional al Crucii Roșii :

(34.) “Cred că Guvernul României a fost surprins de evenimentele care au însoțit deportarea și că s-a străduit să amelioreze situația deportărilor începând din momentul când urmările dezastruoase i-au fost aduse la cunoștință. Din nefericire, deportarea și consecințele deplorabile rezultate nu pot fi anulate, dar este posibilă, repatriind deportării, împlinirea datoriei umanitare față de o populație greu încercată. In opinia mea, numai procedând astfel se poate elibera Guvernul României de responsabilitatea care îi revine pentru faptul că deportatii se află pe teritoriu inamic (s.n.) din ordinul său . ” (p. 247)

(35.) “Scopul mărturisit al Guvernului Român a fost de a regla odată pentru totdeauna problema evreiască, determinând plecarea (s.n.) tuturor evreilor din așezările lor. Se prea poate ca urmările catastrofale ale unei astfel de deplasări a unei populații numeroase să nu fi fost prevăzute. ” (p. 246)

După cum se știe, Guvernul României a permis și a organizat în cele din urmă repatrierea deportaților evrei din Transnistria, ceea ce, în viziunea Crucii Roșii Internaționale, echivala cu eliberarea de responsabilitatea care îi revenea față de evreii din România.

7. GEORGE ALEXIANU, guvernatorul Transnistriei

- un capitol glorios din **ISTORIA OMENIEI ROMÂNEȘTI**

La terminarea războiului, toți cei unsprezece guvernatori care au

administrat teritoriul sovietic ocupat de Germania și aliații ei au fost arestați pentru a fi anchetați și judecați pentru faptele lor, pentru felul cum au guvernat ținutul încredințat. Cei unsprezece guvernatori erau care polonez, care neamț, care lituanian, ucrainean etc. Printre cei arestați, și un român : profesorul universitar GEORGE ALEXIANU, vreme de aproape trei ani guvernator al Transnistriei. Se pare că mareșalul Antonescu nu l-a cunoscut personal pe GEORGE ALEXIANU înainte de a-l numi guvernator. A contat în alegerea pe care a făcut-o faima de profesionist, de onestitate și loialitate față de Țară, pe care o avea profesorul de drept internațional. Cei unsprezece foști guvernatori au fost judecați fiecare în orașul în care și-a avut reședința. În cazul Transnistriei, Odessa. Din cei unsprezece acuzați, zece au fost găsiți vinovați și executați pe loc, în fața publicului care asistase la proces și ceruse condamnarea celui acuzat. Un singur guvernator a fost găsit nevinovat ! Și acesta a fost GEORGE ALEXIANU ! Toți martorii care s-au prezentat, cei mai mulți din proprie inițiativă, au avut numai cuvinte de recunoștință pentru fostul guvernator din Transnistria ! Iar ancheta întreprinsă de autoritățile sovietice nu a găsit nici un motiv de incriminare penală, ca criminal de război ! Atât juriul, cât și miile de ruși, ucrainieni și evrei din Odessa și împrejurimi au cerut un verdict de achitare, de dezincriminare a lui George Alexianu ! Sentința dată de Tribunalul Poporului din Odessa s-a conformat acestei evidențe și GEORGE ALEXIANU a fost înapoiat autorităților din România, aducându-li-se acestora la cunoștință că populația Transnistriei nu are ce-i reproșa fostului guvernator. Autoritățile comuniste din România, conștiente însă că dezincriminarea lui GEORGE ALEXIANU diminuează șansele de incriminare a mareșalului Antonescu, nu au ținut seamă de verdictul dat la Odessa, de "autoritatea lucrului deja judecat", astfel că GEORGE ALEXIANU s-a trezit inculpat și condamnat la moarte alături de mareșalul Ion Antonescu, Mihai Antonescu și Picky Vasiliu pentru "crime împotriva păcii și a umanității". Și executat la 1 iunie 1946 ...

Nu este loc, în aceste pagini, pentru o biografie propriu-zisă a marelui patriot român, a marelui om care a fost GEORGE ALEXIANU. Vom menționa doar câteva fapte și aspecte legate de persoana sa, complet necunoscute opiniei publice românești și celor care au gândit și redactat Ordonanța de urgență nr. 31/2002.

1. Una din măsurile luate de GEORGE ALEXIANU, de cum a fost instalat ca guvernator, a fost să redeschidă toate lăcașurile de cult din Transnistria, închise de bolșevici. Au fost redeschise și sinagogele evreiești. Cum însă lipseau obiectele de cult, ALEXIANU s-a adresat la București, Patriarhiei Române și capilor celorlalte culte. Singurii care nu au răspuns apelului au fost liderii religioși evrei din București. Nu au invocat nici un motiv, nu au dat nici un răspuns. O opinie personală : numai așa mai târziu se putea ascunde gestul lui GEORGE ALEXIANU.

Dacă comunitatea evreiască i-ar fi răspuns lui GEORGE ALEXIANU asta ar fi însemnat acte, scrisori

etc., iar ***scripta manent*** și, uneori, rămân în istorie.

2. Personal, GEORGE ALEXIANU a avut cele mai bune relații cu evrei foarte importanți. Medicul de familie, care se îngrijea de cei trei copii ai lui GEORGE ALEXIANU, era evreu, tatăl lui Nicolae Cajal, cel care va ajunge peste ani președintele Federației Comunităților Evreiești din România. În această calitate, Nicolae Cajal nu se sfiește să aibă dintotdeauna relații dintre cele mai bune cu Șerban Alexianu, fiul "criminalului" de război GEORGE ALEXIANU.

De asemenea, cât timp a fost guvernator, în casa lui ALEXIANU venea săptămânal rabinul șef al evreilor din România, Eminentă Sa Alexandru Șafran. Sub pretextul că dă lecții de germană copiilor Alexianu, rabinul Alexandru Șafran ținea astfel legătura cu guvernatorul Transnistriei, evident, pentru a face mai bună viața evreilor din Transnistria. Din păcate, la proces, rabinul Alexandru Șafran nu s-a grăbit să participe ca martor al apărării lui GEORGE ALEXIANU. Abia peste mai bine de o jumătate de veac, Alexandru Șafran îi va încredința lui Șerban Alexianu următorul înscris : **"Lui Șerban Alexianu, amic din tinerețea noastră, în amintirea ilustrului său părinte, care în întreaga-i viață și activitate profesională și mai ales în perioada neagră a războiului a făcut din inimă și total dezinteresat atât de mult pentru comunitate. A plătit la comanda comunistă (s.n.) cumplit și total nedrept. întreaga-i suferință să-i fie izbăvită."** încredințându-i acest înscris, marele rabin al Genevei i-a cerut d-lui Șerban Alexianu să nu publice înscrisul "decât după moartea mea." Lamentabilă exigență ! Din care îmi permit să deduc, ca opinie strict personală, un singur lucru : rabinul Alexandru Șafran nu crede nici în Dumnezeu, nici în mântuirea sufletului ! Nici în omenie !

3. În schimb, Papa Ioan Paul al II-lea, când a venit în România, în 1999, și a dat cu această ocazie o recepție oficială, a ținut ca printre invitații săi să se numere și dl Șerban Alexianu ! Oarecum surprins, dl. Șerban Alexianu s-a consultat cu prietenul său, dl. academician Nicolae Cajal, încercând să priceapă ce anume a determinat acest gest al Sfanțului Părinte. Domnul academician a găsit explicația : așa cum și domnia sa știa, în 1943, nunțul papal monseniorul Andrea Cassulo, la cererea Papei Pius al XII-lea, a făcut o vizită în Transnistria, pentru a vedea cum sunt tratați evreii deportați. Tot ce a constatat monseniorul Cassulo a consemnat în raportul înaintat către Sfântul Scaun. Papa Pius al XII-lea, sensibil la acest subiect (în ciuda minciunilor ulterior scornite pe seama nepăsării Sale - vezi filmul recent ***Amen***), l-a onorat pe destoinicul guvernator al Transnistriei decorându-l cu înalta distincție

papală ***Orbis et Urbis*** care în acel an, 1943, a fost acordată unei singure persoane, românului GEORGE ALEXIANU, guvernatorul Transnistriei.

Gestul papei Ioan Paul al II—lea față de fiul lui GEORGE ALEXIANU are o semnificație limpede și unică : **Vaticanul, una din cele mai bine informate instituții de pe planetă, își menține în anul 1999 aprecierea pe care a făcut-o în 1943 față de persoana și activitatea lui GEORGE ALEXIANU, ceea ce, implicit, înseamnă dezavuarea de către Vatican a procesului prin care GEORGE ALEXIANU a fost condamnat la moarte și executat pentru imagineare “crime împotriva păcii și a umanității.”**

44

4. Să menționăm și altă apreciere contemporană cu activitatea profesorului GEORGE ALEXIANU în Transnistria. Adresându-se ambasadorului român de la Vichy și doamnei Cantacuzino, mareșalul Petain a declarat : **“Cea mai mare glorie a Dumneavoastră, a românilor, se poate considera modul civilizat și uman în care ați administrat Transnistria și realizările obținute.”** (Vezi Olivian Verenca, ***Administrația civilă română în Transnistria 1941-1944***, București, 2000, p. 254).

Închei aceste însemnări despre GEORGE ALEXIANU convins că salvarea Neamului Românesc nu este posibilă atâta vreme cât mai admitem ca unor oameni de calibrul lui GEORGE ALEXIANU să le fie terfelită amintirea de niște infractori deveniți guvernanți. Unor oameni ca GEORGE ALEXIANU, cu care Dumnezeu a dăruit Neamul Românesc, se cuvine să le ridicăm statuia recunoștinței noastre în toate cărțile de școală, oferindu-i ca modele de omenie urmașilor noștri !

E foarte bine că Ministerul Educației a decis să introducă în programa școlară lecții despre holocaust. Din cuprinsul acestor lecții nu poate lipsi adevărul despre GEORGE ALEXIANU ! Adevărul despre omenia românească! Adevărul despre recunoștința și mai ales despre nerecunoștința evreiască !

8. Ce ne spune *Cartea Neagră*!

Cartea Neagră este o lucrare vastă, în trei volume, redactată de Matatias Carp, evreu, o vreme secretar al lui Wilhelm Filderman. Așadar, contemporan cu evenimentele descrise și comentate : guvernarea legionară, pogromul de la Iași și “holocaustul” din Transnistria. Evident, termenul ***holocaust*** nu era încă lansat la sfârșitul anilor '40, când se publică lucrarea lui Matatias Carp. Ea conține atât documentele autentice, de valoare istorică, propriu-zis documentară, cât și texte de propagandă, de literatură politică, pe seama cărora te poți documenta numai asupra istoriei mistificării adevărului. În această istorie intră și holocaustul din România, ca un capitol dezonorant pentru cei care l-au

scris.

Dintre cărțile holocaustizante, ***Cartea Neagră*** pare scrisă și întocmită cu un plus de bună-credință (sau de naivitate), față de lucrările ce s-au scris după aceea. Astfel că, din documentele autentice publicate, o lectură atentă poate deduce suficiente argumente care să infirme teza lucrării și corolarul ei de azi, Ordonanța nr. 31/2002. Altminteri, reaua credință a lui Matatias Carp este deseori supărătoare prin stridentă și nestăpânire.

Principala concluzie după lectura ***Cărții Negre*** este aceea că autorul nu reușește să identifice, printre sutele, poate miile de documente cercetate, nici cea mai mică dovadă că autoritățile din România au dorit, au încercat sau măcar au intenționat un program de exterminare a evreilor din România ! Sau măcar unul de persecutare a evreilor ! Documentele publicate sunt elocvente prin absența documentelor care să —1 incrimineze propriu-zis pe mareșalul Antonescu sau măcar pe legionari.

Dimpotrivă, ***Cartea Neagră*** conține suficiente elemente care, la o lectură atentă și de bună credință, nu pot duce decât la respingerea ideii de holocaust petrecut în România. Le vom prezenta pe câteva, deduse din lectura volumului III. subin-

45

titulat ***Transnistria***.

Mai întâi semnalăm că o serie de documente ilustrează convingător faptul că în Basarabia și Transnistria, după 1 iulie 1941, mulți evrei au suferit, mulți evrei au fost uciși ! Spre deosebire de autorii de azi, Matatias Carp publică însă și o parte, e drept, mică, din documentele care atestă însă că evreii sunt cei care “au început”, că nebunia bolșevică i-a împins pe mulți evrei la crime împotriva românilor. Cred că îi putem rămâne datori lui Matatias Carp pentru publicarea scrisorilor de răspuns ale mareșalului adresate lui W. Filderman și H. Clejan, scrisori pe care autori ca Z. Omea, Lia Benjamin, Dinu Giurescu, Radu Ioanid ș.a., ***eiusdem farinae***, s-au ferit să le pomenească și să le comenteze vreodată. Din documentele publicate de Carp se poate deduce și care sunt dimensiunile fizice, numerice, ale hecatombei. Mult, foarte mult sub dimensiunile (cifrele) înscrise în piatră la templul Coral din București. În mod probabil corect, documentele publicate în ***Cartea Neagră*** stabilesc și faptul că majoritatea evreilor uciși cu bună știință în Basarabia și Bucovina au fost executați de armata germană. Ceea ce încearcă să ascundă Matatias Carp este “detaliul” că aceste execuții în masă erau deseori **represalii** militare, care în toate războaiele, inclusiv în al II—lea război mondial, au fost practicate de toate armatele. Atât de nemți, cât și de englezi ! Atât de japonezi, cât și de americani. Precum și de evrei, ca militari în armata statului Israel ! Chiar și în zilele noastre !

Din acest punct de vedere este cu totul remarcabil un document german, prin care comandantul Armatei a XI-a, adresându-se Statului Major Român, critică cu severitate uciderea a 40 de evrei la Tăura Nouă. Iată textul :

(36.) “Referitor la uciderea de evrei la Tăura Nouă (...) Atitudinea și comportarea arătată în raport a unor reprezentanți ai trupelor române servește numai pentru a scădea prestigiul armatei române și în același timp acela al armatei germane, în fața opiniei publice mondiale (sic !). Rugăm încă o dată și foarte urgent, a avea grijă, prin luarea măsurilor celor mai severe în cadrul trupelor române ca, în nici un caz, să nu se mai repete alte incidente.” Semnează “Maior de Stat Major Ranck”. (p. 59)

În consens cu acest document, sunt multe documente provenite de la autoritățile românești prin care se face vădită grija acestora de a pune capăt sau de a împiedica abuzurile împotriva evreilor, de a combate tentația unor militari români de a se deda la represalii individuale, fără ordinul superiorilor. Evident, ca-n orice război, s-au produs și în Transnistria crime, jafuri, violuri. Dar **Cartea Neagră** conține o serie întreagă de documente care ilustrează destul de corect preocuparea autorităților românești de a pedepsi și descuraja aceste fapte. (Vezi documentele 5-30, din primul capitol, și altele).

Câteva documente vorbesc despre evreii evacuați sau plecați din Basarabia odată cu armatele sovietice și pe care armata română îi găsește rătăcind dincolo de Nistru.

(37.) “Am onoarea a raporta că în ziua de 9 august a.c. la Roșcov a sosit un grup de aproximativ 2.000 de evrei dintre acei fugiți odată cu armatele sovietice. Acești evrei au fost strânși din zonă de armatele române și dirijați la căminurile 46 lor. (...) Rog a se da ordin ca trupele în mersul lor să nu mai strângă evrei și să-i trimită înapoi, ci să-i împingă tot înainte (spre Est), altfel vom umple malul Nistrului dinspre Ucraina cu toată evreimea din Basarabia și Bucovina.” (p. 104)

(38.) “Am onoarea a raporta că în comuna Edinți, județul Hotin, se găsesc aproximativ 10.000 evrei. Aceștia locuiesc prin casele părăsite, în cea mai mare murdărie. Nu au săpun, nu au posibilitatea să se spele, să se deparaziteze. Intre ei sunt numeroși bolnavi Evreii nu sunt izolați și nu sunt păziți, constituind un focar de infecție și de pericol permanent pentru populație și armata în trecere. (...) Am onoarea a vă ruga să binevoiți a da ordin Inspectoratului Cernăuți să trimită la fața locului pe Comandantul Legiunii Hotin pentru organizarea și paza lagărului, organizând totodată și modalitatea hrănirii lor.” (p. 105)

(39.) “Legiunea Jandarmi Soroca raportează că în ziua de 5 august, germanii au retrecut Nistrul la Atachi 3.000 de evrei

dintre cei 12.000 care fuseseră trecuți peste Nistru la Moghilev. Se așteaptă retrimiteră și a celorlalți. Dați ordin pentru oprirea lor într-un lagăr mai înapoi. ” (p. 102)

(40.) “Legiunea de Jandarmi Soroca raportează că în noaptea de 4-5 august a.c. pe șoseaua Lipnic-Atachi, sunt circa 20.000 evrei aduși din Hotin și Storojineț. La Moghilev nu se mai poate trece, fiind refuzați de germani. S-a dat ordin pentru înapoierea lor la legiunile respective. ” (p. 102)

(41.) “Prin punctul Atachi Hotin au fost înapoiți 570 de evrei care au fugit de buna lor voie din Basarabia și 50 de ucrainieni indezirabili. ” (p. 102)

(42.) “Raportăm că în noaptea de 17 / 18 august 1941 au fost trecuți din Ucraina în Basarabia 12.500 de evrei Dați ordin telegrafic să-i treacă imediat peste Nistru în Ucraina. ” (p. 111)

Nu e greu de imaginat tragedia umană ce se ascunde în spatele acestor consemnări seci, tragedia a zeci de mii de evrei care s-au lăsat amăgiți de propaganda bolșevică și și-au părăsit căminele ! Dar, în cazul acesta, ce răspundere revine autorităților românești pentru destinul acestor nefericiți ? De ce nici un autor evreu nu deplânge **naivitatea** celor care au părăsit Basarabia și Bucovina ca dușmani ai neamului românesc și **ticăloșia** celor care i-au manipulat în acest sens ? Căci, se știe, evreii, când acționează în masă, o fac după sfatul cuiva, nu totdeauna al rabinului de la Buhuși ! De ce evreii nu încearcă să-i identifice pe cei care au plănuir comportamentul lor atât de dușmănos față de români ? Drama evreilor consumată în Transnistria trebuie cercetată și din perspectiva aceasta ! A răspunderii acelor evrei care i-au condus pe ceilalți evrei să facă ceea ce au făcut, atrăgând asupra lor consecințe de care vinovați sunt și evreii ! Uneori vinovați sunt în primul rând evreii, evreii comuniști, falșii profeti ai bolșevismului atotbiruitor !

Dinaintea acestui comportament neloial al majorității evreilor din Basarabia și Bucovina, nu ne mai miră atât de tare declarațiile lui Mihai Antonescu :

(43.) “Eu sunt pentru migrațiunea forțată a întregului element evreiesc (s.n.) din Basarabia și Bucovina, care trebuie zvârlit peste graniță. De asemenea sunt pentru migrațiunea forțată a elementului ucrainian, care nu are ce căuta aici în momentul acesta. ” (p. 96)

E vorba, **nota bene, de migrațiune. nu de exterminare.** Desigur, multi evrei nu meritau acest tratament, dar atunci când majoritatea evreilor “migraseră” de bună voie în URSS pentru a scăpa de pedeapsa legii penale, ceilalți evrei nu se puteau aștepta la un tratament detașat de aceste evenimente neașteptate, de acest comportament **evreiesc** inadmisibil.

Interesante sunt și documentele care prezintă (44.) **“o situație a coloniilor și târgurilor evreiești cu arătarea în dreptul lor a caselor, grădinilor, terenurilor și întreprinderilor industriale rămase de la evreii refugiați în URSS.”** (p. 113) Din ele se deduce că erau supuse regimului de confiscare numai averile abandonate, ale evreilor “refugiați în URSS”, veritabili dezertori !

Comunicat (*“Timpul”* din 6 noiembrie 1942) :

(44.) “In orașul Bacău, un număr de evrei, în complicitate cu unii funcționari incorecți, au căutat să-și procure acte doveditoare că au luat parte la războiul din 1916-1919, în linia de foc.

Evreii au fost trimiși imediat în Transnistria, iar funcționarii după ce vor executa pedeapsa care le-a fost dată de justiție vor fi internați pentru doi ani într-un lagăr de muncă.

Se aduce pe această cale la cunoștință generală, că se acordă un termen de două luni de la publicarea acestui comunicat, pentru ca toți evreii și străinii care s-au folosit de acte false, să le declare Ministerului Afacerilor Interne. După expirarea acestui termen, cei care vor fi descoperiți că se folosesc de astfel de acte, se vor trimite în Transnistria, dacă sunt evrei, sau vor fi expulzați, dacă sunt străini ” (p. 270)

(46.) “Se constată că evreii caută să fugă din satele unde sunt plasați, îndreptându-se spre țară, deși prin Ordonanța nr. 23 a Guvernului Transnistriei, toți aceștia sunt socotiți ca spioni și tratați ca atare. ” (p. 332)

(47.) “Se semnalează că un grup de militari germani din Moghilău au început să ducă evrei în țară, în schimbul sumei de 50.000-60.000 lei de persoană. (...) Evreii sunt transportați în mașinile nemțești, sub pretextul că sunt duși la lucru. Parte dintre acești evrei au și ajuns la București. ” (p. 332)

(48.) “Armata a 3-a ne ordonă următoarele măsuri pentru a împiedica pe evrei de a mai părăsi coloniile și lagărele de internare : (...) să fie executați de fiecare colonie câte un evreu care a fost prins de mai multe ori părăsind domiciliul fixat.” (p. 371)

(49.) “Ordonanța nr. 23 :

Văzând că pe teritoriul Transnistriei se găsește o numeroasă populație evreiască, care a fost evacuată din diferite zone de luptă, pentru a asigura spatele frontului;

Văzând necesitatea organizării traiului în comun a acestei populații evacuate ;

Văzând că această populație trebuie să-și poată găsi un mijloc de existență pe proprie socoteală si prin muncă (s.n.) ;

In virtutea deplinelor puteri acordate prin Decretul nr. 1 din

dat la Tighina,

Ordonăm :

(...) Evreii vor fi cazați, ținându-se seama de numărul membrilor familiei, în locuințele părăsite de refugiații ruși sau evrei. Fiecare familie de evreu care primește o locuință va avea îndatorirea să o pună de îndată în bună stare și să o țină curată. (...) în schimbul lucrului real efectuat, muncitorul va primi un bon de alimente în valoarea unei zile de muncă, socotindu-se ziua de muncă la o marcă pe zi pentru muncitorii cu brațele și 2 mărci pe zi muncitorii profesioniști calificați. (...) Orice evreu găsit în altă localitate decât în aceea în care i s-a fixat domiciliul, fără să aibă aprobarea autorităților, va fi considerat spion și sancționat imediat după legile militare în timp de război." (p. 407 408)

(50.) Legea nr. 688, la 22 septembrie 1942 :

"Se instituie pedeapsa cu moartea pentru evreii de ambele sexe, peste 15 ani, deportați în Transnistria, care ar reveni fraudulos în țară. " (p. 410)

Pedeapsa s-a instituit, dar de aplicat nu s-a aplicat niciodată.

Ce se deduce din documentele de mai sus ? Destul de clar credem că se înțelege faptul că în Transnistria evreii nu ajungeau pentru că erau evrei, ci pentru că se aflau în culpă, săvârșiseră vreo fărădelege pentru care legea îi pedepsise. Atât pe evrei, cât și pe alți străini sau pe români înșiși. Dacă ar fi avut unde, pe acei evrei refractari Antonescu i-ar fi expulzat în altă țară. De aceea le-a permis să plece în Palestina. La 22 noiembrie 1942, deci cu mult înainte de cotitura pe care soarta războiului o va face la Stalingrad, când, deci, speranțele în victoria Axei erau încă intacte, Radu Lecca, însărcinatul cu **"problematica evreiască"** din Guvernul României, a convocat o ședință cu toți liderii evreilor pentru a le comunica propunerea Guvernului român ca toți evreii din Transnistria să fie repatriați, să se întoarcă din lagăre, cu condiția să emigreze imediat ! Unde oare în Europa ocupată de naziști s-a mai făcut evreilor o asemenea ofertă ?!

Cine erau acești evrei deveniți atât de indezirabili pentru guvernării români ? Cităm dintr-un document semnat de Ministrul de Interne :

(51.) "In Transnistria au fost evacuați următoarele categorii de evrei:

- 1. Activanți comuniști*
- 2. Cei evacuați din Basarabia și Bucovina*
- 3. Cei care au cerut repatrierea în URSS*
- 4. Cei care au contravenit dispozițiilor privitoare la munca*

obligatorie. ” (p. 451)

Despre evreii comuniști deportați numai pentru că erau cunoscuți ca **“activanți comuniști”** aflăm că trăiau **“liberi în Transnistria sau în lagărul Vapniarca”**, pedeapsa lor constând mai ales în aceea că **“nu pot fi readuși în țară”** (p. 451). Le era interzisă România. Altă pedeapsă nu li se aplica ! Erău **persona non grata** ! Ce era rău în asta ? întru cât o asemenea măsură este rasistă, anti-semită sau criminală ?

(52.) “In lagărul Slivina se găsesc următoarele categorii de evrei:

1. Evreii din Basarabia și Bucovina care s-au retras din acele provincii odată cu retragerea trupelor sovietice.

2. Evreii originari din Transnistria.

49

3. Evreii din țară, care au săvârșit infracțiuni de drept comun și au fost pedepsiți cu internare în lagăr.

4. Evreii infractori recidiviști, care ne-au fost trimiși de prefectura poliției Capitalei ” (p. 450)

(53.) “Deportarea în Transnistria a evreilor din Bucovina și Basarabia a fost o măsură politică (s.n.), iar a celor din restul țării a fost prevăzută ca măsură de sancționare a acelor care nu-și îndeplinesc obligațiile față de stat.” (p. 453)

Din **Cartea Neagră** aflăm că în Transnistria au fost “evacuați” și

(54.) “creștini internați pe bază de diferite condamnări date de instanțele civile și militare precum și creștini trimiși special pe baza altor dispoziții.” (p. 437)

Pentru a înțelege motivația autorităților române, trebuie să ne raportăm și la Legea 791 din 1941, conform căreia :

(55.) “Pierd naționalitatea română :

1. Acel care au cerut după 28 iunie 1940 reîntoarcerea în teritoriile cedate ; (...)

2. Acel care în timpul evacuării Basarabiei și Bucovinei de Nord, sau după această dată, au făcut fapte de dușmănie contra populației române, au vătămat interesele românești sau au manifestat public sentimente ostile neamului sau țării.” (p. 405)

Cine ar putea pretinde că această lege ar fi o lege rasistă, criminală, anti-semită ? în principiile ei, această lege este oricând și oriunde aplicabilă, căci leagă naționalitatea (mai exact spus, cetățenia) de loialitate, condiție perfect normală pentru oricare stat de drept.

Este consemnată de Matatias Carp și reacția generalului Picky Vasiliu, ministru de interne, confruntat cu “invazia” de evrei din Polonia și Ungaria, la care se adăugau la un moment și câteva sute de evrei din Franța :

3.6.) “România nu-i poate primi pe toți evreii. Fiecare evreu

să-și suporte soarta în propria țară. ” (p. 469)

De aceea, în condițiile în care evreii din toată Europa își făcuseră un vis din a ajunge să trăiască în România - ceea ce era sinonim cu supraviețuirea, este de neînțeles, dar și de condamnat chiar și azi, după 60 de ani, lipsa de loialitate a evreilor care s-au dedat la acțiuni anti-românești, în solda bolșevismului rusesc, sovietic.

4.7.) “Inspectoratul General al Jandarmeriei este informat că organele însărcinate cu executarea acestor operațiuni (militare și civile) au săvârșit o serie de abuzuri și asupra unora din aceste persoane se găsesc sume mari de bani și valori ridicate de la evrei, fără a fi depuse. In scopul descoperirii acestora veți proceda chiar la cercetări și percheziții. ” (p. 197)

5. 8.) “Aducând la cunoștința Domniei Voastre cele de mai sus, vă rog să binevoiți a aprecia și hotărî asupra măsurilor ce urmează a se lua întrucât funcționarii administrativi mai sus numiți s-au făcut vinovați de următoarele infracțiuni:

6. Moral : Au traficant și creat fonduri care jignesc profund sentimentul național prin eludarea ordinelor de curățire a țării de elementele evreiești ostile si

50

periculoase siguranței statului (s.n.).

7. Penal: Abuz de putere art. 245-248 Cod Penal ; mită art. 250-251 C.P. ; Nedreptele luări art. 238-241 C.P. ; Călcarea dispozițiilor Legii Contabilității Publice (p. 199)

Cum spuneam mai sus, nu sunt puține documentele care denotă că autoritățile românești, luând cunoștință de abuzurile și neregulile pe care le săvârșeau unii funcționari publici în dauna evreilor reacționează corect împotriva acestor abuzuri, chiar și atunci când victimele erau **“elemente evreiești ostile și periculoase siguranței statului”**. Se ajunge chiar la următoarea situație : autoritățile își dau seama că evreii evacuați, timorați de situația în care se aflau, suportau unele abuzuri și nu aveau curajul să le reclame. Drept care serviciile secrete recurg la o stratagemă ingenioasă : strecoară un evreu, agent al siguranței, printre evreii din lagăr pentru a afla abuzurile care se produc asupra evreilor :

(59.) “S-au produs și continuă să se producă nu numai abuzuri din partea autorităților locale, dar și intervenția multor persoane particulare, care abuzând de situația în care se găsesc evreii din Moghilău îi înșeală cu mari sume de bani, promițându-le fie scoaterea din acea regiune, fie aducerea de alimente, scrisori etc. Pentru identificarea acestor abuzuri si mai ales a celor care le practică (s.n.) **este absolută nevoie să se plaseze în acea regiune agenți care să ne țină la curent cu tot ce se petrece în acea regiune. Ținând seama însă că evreii chiar când sunt înșelați nu**

reclamă și nu denunță autorităților pe cei ce-i înșeală, propun ca agentul ce va fi trimis la Moghilău să fie de origine evreu, (...) cu misiunea de a vă informa de toate abuzurile ce se săvârșesc în legătură cu evreii evacuați. ” (p. 347)

Documentul citat este din 8 ianuarie 1942, de la Șeful Biroului Special al Jandarmeriei, adică la o săptămână după ce se încheiase uciderea a 260.000 de evrei în curtea templului Coral din București ! Jandarmeria română fiind deseori citată ca unul din autorii holocaustului din România ! Cum e posibil ca această Jandarmerie ucigașă a zeci de mii de evrei să fie în același timp preocupată de abuzurile ce se săvârșeau față de evreii evacuați ?!

Să consemnăm și informația cuprinsă în documentul publicat la pag.129-130:

(60.) “Comandanții de Legiuni în unire cu autoritățile administrative vor dota fiecare convoi cu câte 50 căruțe, care vor transporta din bagaje și pe cei neputincioși a executa marșuri. (...) Pentru ofițerii conducători de convoaie se atrage atenția de a pune în vedere escortei a nu-i jefui pe evrei, iar cei ce vor comite asemenea fapte vor fi împușcați (s.n.). Ordinul primit mai prevedea măsuri de pază a convoaielor și împușcarea celor ce jefuiesc (s.n.).

Unde este atitudinea criminală a autorităților civile și militare românești ?

Cartea Neagră cuprinde și câteva memorii către Centrala Evreilor din România redactate de ing. S. Jăgendorf, președinte al Comitetului Evreiesc din Moghilău, localitate din Transnistria, deseori pomenită în legătură cu evreii evacuați, zeci de mii, care s-au perindat prin regiunea respectivă. Așadar, este vorba de texte, de mesaje ale unui evreu din Transnistria către evreii din București. Conținutul acestor memorii se referă, firește, la problemele, necazurile și suferințele evreilor din

51

Transnistria, mai vechi sau mai recente. Dar nimic, absolut nimic din aceste texte nu concordă cu ideea că în Transnistria, de mâna sau din vina autorităților românești, au murit nu zeci de mii, dar nici măcar câteva sute, câteva mii de evrei !

Abia în declarațiile unui M. Katz, fost președinte și el al Comitetului Evreilor din Moghilău, declarații date după instaurarea la putere în România a comuniștilor, evrei și români, întâlnim afirmații și informații halucinante, frizând patologia : ***(61.) “Internații lagărului, neavând posibilitatea aprovizionării cu alimente, se hrăneau cu excremente omenеști, iar mai târziu cu cadavre omenеști Numărul celor morți în acest lagăr a atins procentul de 80 % , restul de 20 % reușind să fugă. ” (p. 380)*** Cred că publicarea în întregime a memoriului “d-lui M. Katz” ar fi utilă pentru a înțelege psihologia care a

dat naștere, după război, săpunului din grăsime de evreu, abajururilor din piele de evreu sau trupurilor de came cushcr de evreu atârinate la abator ! Memoriul d-lui M. Katz ar face o frumoasă pereche cu rechizitoriul acuzatorului public din procesul așa-zis al Marii Trădări Naționale, prezent și el, fragmentar, în **Cartea Neagră**. Desigur, într-o discuție cât de cât serioasă, aceste texte nu pot fi considerate documente cu valoare de adevăr.

Acordăm însă o astfel de valoare notelor și memoriilor pe care **dr. W. Filderman**, **“conducătorul de fapt al populației evreiești”**, cum îl numește Matatias Carp, după întoarcerea sa din Transnistria le va înainta guvernului. Subiectul acestor intervenții : readucerea în țară a evreilor din Transnistria, în primul rând a orfanilor. Nu se mai vorbește nimic despre ucideri în masă, despre atrocități împotriva evreilor ! Exact invers : era nevoie de readucerea în țară a evreilor expulzați sau deportați în Transnistria deoarece felul cum se mișca linia frontului urma să-i expună pe acești evrei unei primejdii de moarte atât din partea germanilor, aflați în retragere, cât și din partea sovieticilor, aflați în ofensivă. Așadar, sunt cereri ca evreii să beneficieze de regimul pe care românii îl aplicaseră întotdeauna evreilor, un regim, în acele condiții istorice, de protecție ! Într-un astfel de memoriu W. Filderman ne dă cifra **reală** a evreilor supraviețuitori din Transnistria !

Trebuie precizat că **dintotdeauna** evreii au încercat să se sustragă oricărui recensământ efectuat de alogeni. Din varii motive, unul fiind și acela al impozitelor și taxelor. Pentru România interbelică mulți experți apreciază că evreii erau mult mai mulți decât au fost consemnați în recensământul din 1930. La fel cum și azi, în România, evreii sunt mai mulți și cu altă structură de vârstă decât în statisticile oficiale.

Cu privire la numărul evreilor supraviețuitori în Transnistria, în momentul când se cerea readucerea lor în țară, conducerea comunității evreiești era direct interesată în **prezentarea cifrei reale**, căci acestor evrei trebuia să li se pună la dispoziție mijloace de transport și locuințe în România. Acești evrei, în măsura în care erau readuși în țară, urmau să fie numărați de autorități. Așa se face că cifra evreilor supraviețuitori în Transnistria, până atunci “fixată” la 50.000, începe să ... crească :

(62.) “In decursul anilor 1941-1943, din cauza epidemiilor ce s-au ivit și a imposibilității de asistență medicală și profilaxie, o parte dintre evrei au murit și, după o statistică făcută la 1 septembrie 1943, din 110.033 de evrei deportați ar mai 52 fi rămas un număr de 50.741.” (p. 464), se arată într-un document al Ministerului de Interne.

(63.) “După datele din 10 noiembrie ale Ministerului de Interne, se spune în scrisoarea arhitectului H. Clejan către Mareșalul Ion Antonescu, **la 2 februarie 1944, au mai rămas 55.000 de evrei din cei 110.000 evrei deportați. Din aceștia au fost repatriați 6.300 de**

dorohoieni și 700 de deportați politici, în total circa 7.000 de repatriați, rămânând așadar 48.000. După datele culese însă de Comisia pentru Transnistria ar fi rămas 58.000” (p. 473)

în fine, după W. Filderman :

(64.) “Nu mai sunt în Transnistria decât 78.000 de evrei” (p. 463), cifră la care dacă adăugăm cei 7.000 de repatriați pomeniți de H. Clejan, rezultă numărul de 85.000 al evreilor care se mai găseau în Transnistria, la începutul lui 1944, din cei 110.000 câți fuseseră inițial evacuați. Diferența ar fi de circa 25.000 evrei dispăruți. Dar “dispăruți” nu înseamnă neapărat morți, iar “morți” nu înseamnă neapărat uciși de autoritățile române ! Este știut de toată lumea cât era de ușor, pentru evreii tineri îndeosebi, să dispară din așa zisele lagăre din Transnistria. Iar mulți, se știe, dispăreau ca să revină în țară, la București, clandestin. Unii evrei făcând acest drum, contra cost, în autocamioanele trupelor SS ! Astfel că și cifra de 25.000 este prea mare pentru a-i înregistra pe cei care, la numărătoarea făcută în curtea templului Coral, au ieșit la număr 180.000.

Iată ce înseamnă ***“evrei dispăruți”*** pentru autoritățile românești :

(65.) “Se constată că evreii caută să fugă din satele unde sunt plasați, îndreptându-se spre țară, deși prin Ordonanța nr. 23 a Guvernământului Transnistriei toți aceștia sunt socotiți ca spioni și tratați ca atare. S-au dat ordine unităților de jandarmi pentru urmărirea și prinderea evreilor dispăruți ” (p. 332) Despre acești ***“evrei dispăruți”***, cât au fost de mulți sau de puțini, Matatias Carp și urmașii săi nu vor să știe nimic ! Cei mai mulți autori holocaustizanți nici nu pomenesc de această categorie de evrei.

Să mai consemnăm un fragment dintr-un text adresat de Radu Lecca către Centrala Evreilor din România :

(66.) “In consecință, vă invităm ca să intensificați colectele pentru o grabnică și cât mai substanțială ajutorare a coreligionarilor dvs., cunoscând că vă revine personal toată răspunderea unei absențe de la obligațiile ce cad exclusiv în sarcina comunității evreiești (s.n.), cu toate consecințele unei astfel de abateri de la îndatoririle dvs. ” (p. 387)

Nu este oare cazul să lămurim, măcar acum, despre ce obligații este vorba ? Obligații ale comunității evreiești din București față de evreii din Transnistria care așteptau coletele ! Care colete ? Cumva cele cumpărate cu banii pe care evreii din Occident, din America în primul rând, îi trimiteau la București ca să-i ajute pe evreii din Transnistria ?

După cum se știe - dar se știe de către foarte puțină lume ! , atât înainte de august 1944, cât și după, importante personalități evreiești au fost acuzate, în proces penal, de delapidare a fondurilor destinate evreilor din Transnistria. De ce asupra

53 acestui episod evreimea preferă să tacă ? Nu cumva la Muzeul

Holocaustului sunt considerate drept probe istorice textele scrise și semnate de indivizi care s-au dovedit sperjuri, delapidatori și mincinoși, în procesele respective ? Să consemnăm că după 1944, arestat și anchetat de securitate, Radu Lecca a fost confruntat cu Mișu Benvenisti, unul dintre liderii evrei implicați în acțiunile de ajutorare de la București a evreilor din Transnistria.

Mișu Benvenisti a fost, ani îndelungați, **liderul evreilor sioniști** din România. Confruntarea dintre cei doi este redată, din Arhiva Securității (SRI), de către Teodor Wexler și Mihaela Popov în lucrarea deja citată ***Anchete și procese uitate***, vol. I, p. 326-332. Ce aflăm din această extraordinară scenă, a confruntării dintre un lider al regimului antonescian, însărcinat cu rezolvarea “problematicii evreiești”, Radu Lecca, și Mișu Benvenisti, unul din fruntașii comunității evreiești din România, lider al evreilor sioniști ? Acestuia din urmă, de față cu anchetatorul ofițer de securitate, i se aduc următoarele acuzații, pe care Benvenisti nu le respinge :

1. Mișu Benvenisti era prieten cu Mihai Antonescu, omul nr. 2 în regimul de dictatură militară așa-zis nazistă ;

2. Mișu Benvenisti (67.) ***“urma să plece ca curier al lui Mihai Antonescu, în țările neutre, pentru a convinge evreimea din aceste țări și din America că aici în România evreii au fost ocrotiți de Mihai Antonescu și guvernul său*** (s.n.). ***La acest lucru, dl. Benvenisti a aderat cu efuziune, recunoscându-i d—lui Mihai Antonescu toate meritele. În discuția ulterioară, Mihai Antonescu i-a comunicat lui Benvenisti că interesele atât ale evreilor cât și ale românilor cer ca România să fie ocupată de trupele anglo-americe, iar nu de cele sovietice, lucru la care din nou dl. Benvenisti a aderat cu entuziasm”*** ;

3. ***“Dl. Benvenisti a încasat sume masive de bani din străinătate de la coreligionarii săi pentru a susține pe evreii nenorociți din Transnistria și pentru a susține mișcarea haluțimilor. Din acești bani dl. Benvenisti nu a întrebuințat un leu în scopurile sus-menționate”*** (lucr. cit., p. 330) ;

4. ***“Dl. Benvenisti în tot timpul existenței Centralei a fost protejatul d-lui Mihai Antonescu”*** (ibidem) ;

5. Benvenisti, în scrisori trimise în Occident, ***“susținea că împreună cu haluțimii lui*** (haluțim - tânăr evreu care se pregătea să colonizeze Palestina - n.n.) ***va arunca în aer poduri și va elibera prizonieri din lagărele poloneze. Eu nu am luat niciodată în serios aceste afirmații, știam că au ca scop numai încasarea de bani din străinătate pentru acte de eroism imaginar (...)*** ***Escroci, nu eroi !*** (s.n.).”

În această confruntare, când Mișu Benvenisti încearcă să respingă acuzațiile, Radu Lecca întreabă : ***“Dl. Benvenistipoate să-mi***

numească un individ sau o instituție care a primit ajutor bănesc de la el ?” întrebare rămasă fără răspuns !

Cum se potrivește aceste afinnații despre liderul evreilor sioniști din România cu teoria holocaustului ? Cum a fost posibil ca liderul sionist să fie bun prieten cu șeful guvernului care a dus la moarte aproape 300.000 de evrei ?

9. Curtea cu minciuni ?

Dacă e să dăm crezare cifrelor afișate în curtea templului Coral din București - cifre care, nu ne îndoim, sunt preluate întocmai la Muzeul Holocaustului din capitala SUA, mai sunt de lămurit câteva chestiuni. Aceste cifre îi acuză de-a valma pe **“fasciștii germani, români și maghiari”**, ceea ce ne stârnește de la bun început o întrebare : care este contribuția propriu-zisă a **“fasciștilor români”**, fasciști care sunt în primul rând români ? Nu vom spune că în măsura în care un român este fascist el încetează de a mai fi român. Am întâlnit în ultima vreme acest sofism aiuritor : evreii comuniști care s-au “ilustrat” prin crime și abuzuri, înainte sau după 1944, în măsura în care erau comuniști încetau să mai fie evrei : “acești oameni au încetat să fie evrei în momentul în care au intrat în rândurile Partidului Comunist” (Teodor Wexler și Mihaela Popov, **lucr. cit.**, p. 10). Aplicând acest principiu, adică scăzându-i pe evreii comuniști din mulțimea numită **evrei**, ar însemna să diminuăm sever numărul evreilor “uciși mișelește”. Se pare însă că evreii comuniști sunt evrei curați atunci când sunt reprimăți în vreun fel, dar încetează de a mai fi evrei când se fac ei vinovați de crime și ticăloșii. Ca exercițiu mental, nu putem să nu ne imaginăm ce ar rămâne din toată povestea cu holocaustul dacă și nemții ar zice că “acești oameni au încetat să fie germani din momentul în care au intrat în rândurile Partidului Nazist” ! ... S-ar duce de izbeliște tot holocashul !

Nu ne gândim nici o clipă să încercăm a evita răspunderea pentru faptele generațiilor anterioare, ale părinților și înaintașilor noștri români ! Buni sau răi, a fi român este o însușire cu care te naști și de care nu te poți lepăda nicicum ! Cu atât mai puțin nu te poți lepăda ca să dobândești astfel vreun avantaj, vreun privilegiu ! **Sunt român și nimic din ceea ce este românesc nu mi-e străin !**

De aceea, am dori ca toți cei care ne acuză de crime, de genocid, să o facă măcar în termeni cât mai exacti. Bunăoară, din cei circa 400.000 de evrei uciși mișelește în curtea templului Coral, să ni se spună câți sunt evreii uciși de germani sau de maghiari, și câți sunt evreii uciși de români

? (Renunț la determinantul **fascist**, care are aerul de a încerca să mute responsabilitatea în ograda altuia. Să fim realiști : în momentul de față, lumea, opinia publică judecă în termeni simpli și fundamentali : evrei, germani, români etc.).

Dacă pentru maghiari lucrurile sunt clare, **circa 130.000 de victime** dintre evrei, pentru restul, circa 270.000, răspunderea ar reveni germanilor și românilor . În textul semnalat mai sus semnat de **Nicolae Minei Griinberg**, se spune că în Transnistria germanii ar fi ucis de câteva ori mai mulți evrei decât românii (“un multiplu”, zice autorul). La Iași, din cartea pe care o prefătează Nicolae Minei Griinberg se deduce același lucru, că pogromul a fost gândit și executat îndeosebi de germani. Din documentele prezentate în **Cartea Neagră** rezultă cam același lucru, și despre Iași, și despre Transnistria. Considerăm deci că, pentru a fi luați în serios, acuzatorii românilor trebuie să fie ceva mai exacti și să ne spună câte victime le punem pe seama românilor și câte pe seama germanilor !

55

Deja am acceptat ca tot acest proces de omucidere să fie instrumentat fără a ni se putea arăta corpul victimei, fără a ni se putea spune numele victimei ! în imensa majoritate a cazurilor, din cei 270.000 de evrei “uciși mișelește de fasciștii germani și români”, nu au fost găsite nici cadavrele și nici lista morților nu ne-a fost prezentată. Ci numai cifre !

Baza de calcul am acceptat să fie luată din statistica anului 1930 ! Deși se știe că după 1930 au fost mulți evrei care au plecat din Basarabia în America ! îndeosebi evreii bogați care au fost avertizați asupra a ceea ce ar putea să urmeze. Cazul familiei celui care a devenit cunoscutul ziarist Walter Lipman nu e deloc unic. Dar ni se pare prea mult ca acuzatul să fie și el identificat cu aproximație : fasciștii germani **sau** români ! Vrem să știm, acei 260.000 de evrei care nu ies la socoteală, în acte, și pe care îi considerăm “uciși mișelește”, câți sunt victime ale mișeliei românești !

Câtă vreme această cifră nu-i preocupă pe acuzatori, acuzația lor își pierde din valoare !

Din păcate, fraza de mai sus este valabilă între oameni care raționează, oameni de bună credință. Iar în lumea în care trăim asemenea oameni sunt foarte puțini, majoritatea oamenilor trăind și gândind sub imperiul unor mecanisme mai degrabă emoționale decât raționale. Așa se face că, în final, din tot ce scrie în curtea templului Coral, “lumea” a dedus un text mai scurt, cu care azi operează cam toată mass-media : **“din 6.000.000 de evrei, 400.000 au pierit în România”**, uciși, se înțelege, de români ! Noi, propriu zis, în fața lumii avem de răspuns acestei acuzații ! îi numeri pe degete pe oamenii care, citind textul din

incinta amintită, ar obiecta : **“Bine, dar din acești 400.000 de evrei, câți sunt cei pentru a căror moarte sunt vinovați românii, autoritățile românești ?”**

Formulăm astfel cererea, pretenția absolut legitimă, ca în curtea templului Coral **(1.)** să fie “inventariați” evreii uciși de români ! Separat de evreii uciși de germani și de maghiari !

Iar dintre acei evrei, n-ar strica să ni se spună **(2.)** câți evrei erau comuniști, deci nu mai erau evrei în momentul când Antonescu i-a deportat și ucis ! Căci, se pare, un evreu, de îndată ce se înscrie în Partidul Comunist, îi crește la loc “bucățica ce lipsește” !

Altminteri, așa cum arată acum, textul din curtea amintită, veritabilă **curte a minciunilor** (sic !), este un text incorect și parșiv, care manipulează percepția cititorului neavizat, sădindu-i în minte ideea că România, românii deci, au ucis 400.000 de evrei. În aceste condiții de ce să ne mai mirăm că alți autori, mai “informati”, urcă la 700.000 cifra evreilor “uciși mișelește de fasciștii români”, de români adică.

Să mai precizăm o dată că cei 130.000 de evrei “uciși mișelește de fasciștii maghiari” sunt bine înregistrați, cu nume și adresă, cu data și locul decesului bine stabilite. În schimb, celor 270.000 de evrei ce rămân în sarcina fasciștilor “germani și români”, nu li se cunoaște nici măcar numele, ci numai numărul, dedus din compararea unor cifre. Cifra dc la care pornește calculul îi reprezintă pe evreii recenzați ca evrei în 1930. Cât mai era valabilă acea cifră din 1930 în 1941 ?

În plus, e vorba de persoane despre care nu se știe absolut nimic pozitiv : cum 56

se numeau, unde locuiau, unde au murit, de ce nu li s-a găsit cadavrul, în ce fel li s-a consemnat moartea etc. Se știe bine că evreii își țin un registru foarte exact și minuțios al nașterilor și al deceselor ! Din păcate și în mod inexplicabil aceste registre nu sunt puse la dispoziția celor ce cercetează „holocaustul” din România ! Este de neînțeles și de neacceptat o asemenea atitudine ! A spune că este de neacceptat înseamnă a refuza să iei în serios acuzațiile venite din partea celor care nu-și deschid arhivele pentru o cercetare exhaustivă a documentelor ! Astfel de oameni nu pot fi parteneri într-un dialog între oameni cinstiți, corecți.

Să mai adăugăm, adică să subliniem, faptul că pentru moartea evreilor din Iași și Transnistria s-au desfășurat deja niște anchete judiciare, în cadrul unor procese, care au stabilit răspunderea unor autorități militare germane pentru cei mai mulți dintre evreii morți sau dispăruți la Iași și în Transnistria. Iar cei răspunzători au plătit cu viața sau cu libertatea faptele săvârșite !

Solicităm același tratament și pentru români. Așa cum au precizat participanții la simpozionul **Holocaust în România ?**, e de neînțeles de ce din partea autorităților israeliene abilitate nu există nici un interes să-i

identifice pe românii vinovați de comiterea crimelor puse pe seama **românilor** . Crima de genocid nu se prescrie ! Cu toate acestea, nu s-a preocupat nimeni să-i găsească și să-i pedepsească pe toți cei vinovați. Au existat niște procese, care i-au condamnat pe așa-zii autori morali. Dar pe făptuitorii propriu-ziși, pe cei care “pe teren” au dat realitate politicii criminale, nimeni nu s-a ostenit să-i afle, să-i pedepsească și să precizeze, în final, câți evrei, când, unde și cum au fost omorâți de fasciștii români. Și mai ales **care** fasciști români ? Cu nume, prenume, adresă etc. Ne aflăm totuși în secolul al XX-lea, un secol atât de birocratizat ! Și noi nu putem prezenta nici cadavrul victimei, nici numele victimei și nici numele criminalului ! Și asta în peste 250.000 de cazuri ! Nu este oare prea multă imprecizie pentru un act de acuzare atât de grav ? Cum nu se poate mai grav ?!

în loc de concluzii :

Indiferența și complicitatea liderilor evrei la holocaustul din România

În ultima vreme nu mai sunt căutați criminalii, autorii abominabilului masacru. Sunt “vânați” cei care au stat indiferenți, care nu au reacționat la crimele naziste, la drama evreilor. Despre unii dintre aceștia se scriu și piese de teatru sau filme. Cazul Papei Pius al XII-lea, care, din protector și salvator a sute de mii de evrei, pe mâna unor mercenari ai actului artistic se trezește strămutat în tabăra celor vinovați. În această ordine de idei, trebuie menționat că pe acest subiect s-au mai scris și alte piese de teatru, nu numai prea cunoscuta “**Vicarul**”.

Cu vreo 20 de ani în urmă, “**Europa liberă**” ne informa că la Londra cenzura interzisese să se mai joace o piesă de teatru, scrisă de un profesor de istorie, care, la capătul unor investigații proprii, ajunsese la concluzia că holocaustul se desfășurase 57

în conformitate cu o înțelegere stabilită între Hitler și lideri evrei, reprezentanți așadar ai evreimii. Înțelegerea fusese ca Hitler să-i adune în lagărele de concentrare pe (toți) evreii țarați din punct de vedere biologic și intelectual, nu neapărat ca să-i lichideze, cât ca să-i împiedice să procreze ! Așadar, holocaustul ar fi făcut parte dintr-o vastă și dementială politică de eugenie, de selecție artificială a rasei evreiești ! Cum teza mi s-a părut chiar nebunească, n-am dat atenție știrii respective. N-am reținut numele autorului și nici al piesei. Țin minte însă justificarea pe care a prezentat-o cenzura britanică : “fără să pună în discuție valabilitatea tezei istorice despre holocaust prezentată în piesă, cenzura consideră că textul rănește prea adânc sensibilitatea celor care au supraviețuit lagărelor de concentrare.”

Amintesc această ciudată întâmplare deoarece ea vizează un aspect puțin cercetat : **complicitatea evreiască la Holocaust !** Nu avem date suficiente pentru a discuta noi acest subiect și nici vreo propensiune oarecare ! Din informații întâmplătoare și disparate, imposibil acum de sistematizat, am rămas însă cu impresia că această complicitate există, că prioritatea acordată de (unii) evrei afacerilor și câștigului financiar i-a determinat să-i facă mari servicii lui Hitler.

Nu departe de complicitate se situează indiferența. De indiferență nu a fost acuzat numai Papa Pius al XII-lea, ci și Roosevelt și Churchill, ba chiar și Charles de Gaulle, care n-au luat atitudine la timp sau chiar niciodată față de holocaust! Nu știu cât greșesc, dar, cu câțiva ani în urmă, am frunzărit o carte a Hannei Arendt, în care erau adunate zeci de articole publicate de cunoscuta autoare americană în timpul războiului. Texte care, cam toate, tratau probleme evreiești de stringentă actualitate. Una din probleme era să se ia decizia cea mai bună pentru tinerii evrei care evadau din lagărele de concentrare germane și doreau să se angajeze în lupta militară împotriva fascismului. Și anume problema era să lupte încadrați în armata altor state, Anglia, Canada sau SUA, ori să se organizeze în formații proprii sub drapelul Israelului (ce urma să apară după război)? Poate că n-am citit în întregime, toate textele, dar am fost mirat că nu dădeam în acele articole peste nici un comentariu al tragediei evreiești, al genocidului care se producea în lagărele de concentrare. Abia după mai 1945 - dacă nu mă înșel, apăreau la Hannah Arendt primele referiri la genocid !

Dacă cumva greșesc față de Hannah Arendt, cu siguranță am dreptate să mă mir de indiferența altor evrei, de-ai noștri, din România. Și mă voi mira în primul rând de liderii acestor evrei, în frunte cu Wilhelm Filderman, Alexandru Șafran și Mișu Benvenisti, care au avut în acei ani funcții atât de înalte : președinte al Federației Comunităților Evreiești din România, mare rabin al evreilor din România, conducător al evreilor sioniști din România. Nici unul dintre ei, nici în timpul războiului, nici după, nu au denunțat în vreun fel acest teribil genocid a sute de mii de evrei petrecut în România, mai exact, în Basarabia și Transnistria !

Cum să interpretăm prietenia dintre marele rabin Alexandru Șafran și George Alexianu, guvernatorul provinciei unde evreii mureau câteva mii în fiecare zi ?!

Și cum să înțelegem gestul rabinului-șef al evreilor din România, același Alexandru Șafran, de a-i adresa nunțiului papal Andrea Cassulo la 7 aprilie 1944 o 58

scrisoare de recunoștință, din care cităm : **“în aceste timpuri dure gândurile noastre se îndreaptă mai mult decât oricând cu respectuoasă grațitudine pentru ceea ce Suveranul Pontif a făcut în favoarea evreilor din România și din Transnistria în special**

(s.n.). **în orele cele mai dificile prin care am trecut noi , evreii din România, sprijinul generos al Sfântului Scaun, prin înalta Voastră personalitate, a fost decisiv și salutar** (s.n.). Nu ne este ușor să găsim cuvintele potrivite ca să exprimăm mângâierea și consolarea ce ne-a adus-o augustul gest al Suveranului Pontif, care a voit să ofere un larg ajutor pentru alinarea suferințelor evreilor deportați.” Despre ce sprijin generos, decisiv și salutar pentru evreii din Transnistria mai poate fi vorba când acolo au fost uciși mișelește aproape 300.000 de evrei ?! Una din două: ori rabinul-șef Alexandru Șafran a fost complet iresponsabil scriind în 1944 epistola respectivă, ori povestea cu holocaustul din România și din Transnistria în special este o minciună nerușinată, un fals de-a dreptul criminal și de netolerat, infirmat și prin scrisoarea adresată Bisericii Catolice de către rabinul evreu Alexandru Șafran.

Ce să înțelegem din dialogul purtat de primul ministru al guvernului ucigaș de evrei și liderul evreilor sioniști, când primul îi cere ca evreii din toată lumea să-și arate recunoștința pentru felul cum autoritățile române s-au purtat cu evreii și să facă lobby pentru români pe lângă guvernul american și englez ?! Ce să înțelegem din faptul că cei doi, călău și victimă, erau buni prieteni ? Ce să înțelegem din faptul că nici un evreu nu i-a reproșat lui Mișu Benvenisti această prietenie, nici măcar când Benvenisti a ajuns în Israel ! Singuri, comuniștii, evrei și români, l-au acuzat pentru această colaborare !

Aceeași întrebare pentru Filderman ! Cum de se pronunță despre Antonescu în termenii în care a făcut-o dinaintea unei instanțe juridice elvețiene, absolvindu-l pe Ion Antonescu de orice vinovăție față de evrei ?!

Ce să înțelegem din faptul că un medic evreu i-a îngrijit copiii lui George Alexianu, iar fiul medicului, evreu, ajuns peste ani academician și președinte al Federației Comunităților Evreiești din România, va păstra o vie prietenie cu fiul celui care a fost în 1946 condamnat la moarte pentru crimele petrecute în Transnistria, crime împotriva păcii și a umanității ! împotriva evreilor !

Cum să interpretăm faptul că dintre sutele de scriitori și publiciști evrei din România, practic nici unul nu a scris despre Transnistria, nici când au emigrat și au ajuns în Israel ! Unde este literatura și publicistica despre suferințele evreiești din România, din Transnistria ?!

Scriitorii și ziariștii evrei, ca și confrății lor get-beget români, au scris atâtea minciuni despre comuniștii ilegaliști, despre lupta lor eroică împotriva nazismului, a fasciștilor “germani și români” ! De ce n-au scris și despre adevărata față a nazismului, cea dezvăluită în Transnistria ?!

Moses Rosen, rabinul roșu, a declarat în 1990 că “Holocaustul a început în România” ! Dar cum se face că până în 1990 nu a scos o vorbă în acest sens ? Putea foarte bine Moses Rosen să moară cu un an-doi mai

devreme, și ar fi dus cu el în mormânt secretul cutremurător : holocaustul a început în România ! Când deții un astfel 59

de secret nu-1 păstrezi pentru ultimul an din viață, mai ales dacă te afli într-o poziție în care mulți te caracterizau drept “cel mai puternic om din România”. De cine se temea Moses Rosen de nu spunea adevărul ?!

Este ciudat acest comportament al liderilor evrei, al evreilor înșiși, pe care nu i-am auzit până în 1990 pe nici unul, nici pe Henry Wald, nici pe Șt. Cazimir, reclamând holocaustul din România !

Cum au putut să tacă indiferenți atâta amar de ani ?!

Autorul acestor rânduri a considerat că un asemenea subiect nu poate fi ratat de un publicist care se respectă. Și am scris despre holocaust, bucuros să consemnez în mai multe rânduri faptul că în România a fost “o oază” pentru evreii din anii grei ai holocaustului ! Și nici un evreu nu m-a tras de mânecă să-mi spună că am greșit!

Abia după 1990, când la conducerea și controlul României au revenit evreii cominterniști, povestea cu holocaustul din Transnistria, din România, este pusă pe tapet, ca un motiv în plus pentru români să priceapă sensul evenimentelor din Decembrie, inclusiv al asasinării lui Ceaușescu !

De ce au fost asasinați Ion Antonescu, Mihai Antonescu și George Alexianu, care au făcut atât de mult bine evreilor ? Întrebarea depășește posibilitățile subsemnatului de a oferi un răspuns în care el însuși să creadă ! Căci, în asemenea situații, încerci să te pui în locul, în pielea celui pe care vrei să—1 înțelegi, să pricepi care a fost resortul logic, sufletesc sau mental sub al cărui impuls evreii au acționat într-un fel pe care, ca om, nu-1 poți înțelege și accepta!

Evident, comuniștii evrei, ca bolșevici, aveau multe pe care nu i le puteau ierta lui Ion Antonescu. Mai presus de toate, nu este deloc exclus ca, în sinea lor și în con- clavuri de taină, evreii să-i fi reproșat lui Ion Antonescu mai ales rolul decisiv pe care mareșalul l-a avut, ca șef de stat major, în acțiunea militară prin care românii au pus capăt în 1919 Revoluției Bolșevice din Ungaria, revoluție al cărei eșec a însemnat prăbușirea proiectului leninist, comintemist, al Revoluției Mondiale, al exportului de revoluție în toată Europa, în toată lumea. Noi nu știm, dar ar trebui să ne întrebăm cu toată seriozitatea ce s-ar fi întâmplat cu omenirea asta dacă românii, de capul lor și împotriva tuturor directivelor și sfaturilor primite de la cancelariile apusene, nu ar fi acționat așa cum au făcut-o în 1919. Alții, și în primul rând cei angajați în desfășurarea Revoluției Bolșevice din Ungaria, condusă de evreul Bela Kuhn și alți(evrei) comuniști, probabil că știu bine ce urma să se întâmple dacă opincarii de români ar fi rămas acasă, în banca lor, și n-ar fi plecat, sub comanda generalului Prezan, să facă politică și istorie mondială la Budapesta ! Căci, probabil, acestea erau dimensiunile, **mondiale**, a ceea ce urma să se întâmple după victoria revoluției socialiste din Ungaria !

Alții, și în primul rând evreii comuniști, știu bine care a fost paguba lor de pe urma acțiunii militare a românilor, de pe urma adversității pe care Ion Antonescu a arătat-o atunci și întotdeauna comuniștilor ! Astfel că ura cu care evreii comuniști l-au judecat în mai 1946 și cu care l-au urmărit chiar și după ce l-au ucis mișelește, ură pe care o regăsim și în subtextul Ordonanței nr. 31/2002 a Guvernului României, este o ură, din partea iudeo-comuniștilor, bine meritată de mareșalul Ion Antonescu, erou și martir al Neamului Românesc, al acțiunii Binelui împotriva Răului

60

planetar. Căci asta a fost Ion Antonescu și românii săi, **ciotul** de care în 1919 s-a împiedicat întreg aliotmanul comunist, bolșevic.

Revenind însă în planul certitudinilor, istoria celor petrecute poate să consemneze cu inima împăcată că nici Ion Antonescu, nici Mihai Antonescu și nici George Alexianu nu au fost implicați într-un genocid anti-evreiesc, într-un holocaust ! Că nu pot fi numite genocid sau holocaust suferințele prin care au trecut evreii din România în anii celui de-al doilea război mondial, cu nimic mai mari decât ale românilor, al căror tribut de sânge - aproape un milion de victime, nu este o cifră dedusă din alte cifre, ci este o cifră teribil de reală, de o concretețe cumplită, indubitabilă din păcate.

ION COJA

DECLARAȚIA

**participanților la simpozionul internațional
„HOLOCAUST ÎN ROMÂNIA ?”, desfășurat la București, 14-16
iunie 2001**

Ne adresăm înaltelor foruri politice, morale și academice din întreaga lume, capabile să ia atitudine și să-și exprime un punct de vedere documentat și argumentat asupra unui subiect extrem de important pentru poporul român : acuzația potrivit căreia România a fost părtașă la holocaustul evreiesc din anii 1940-1945. Sunt avansate cifre care urcă până la 800.000 (opt sute de mii) numărul evreilor care și-au pierdut viața în aceste condiții, ca victime ale unui genocid, ale unui holocaust provocat și organizat de autoritățile românești. În mod deosebit, incintele memoriale de la Tel Aviv și Washington fac mențiune de această cumplită hecatombă, răspândind în conștiința omenirii faima tristă a acestui camagiu care s-ar fi petrecut pe teritoriul României sau din pricina autorităților românești, a poporului român.

Ne vedem puși în situația de a semna și sublinia faptul că dovezile invocate în sprijinul acestei acuzații sunt extrem de precare și de neconvingătoare în raport cu gravitatea acuzațiilor.

De asemenea, se cunoaște bine faptul că, dimpotrivă, foarte multe personalități, inclusiv de naționalitate evreiască, printre care și reputați istorici, au semnalat situația de excepție de care au avut parte evreii în România anilor '40, când România a reprezentat pentru sute de mii de evrei "o oază de liniște și pace" (Malcolm Randolph) ... însuși Wilhelm Filderman, președinte al Uniunii Evreilor din România perioada 1940-1945, declara în 1946 că ***"în nici o țară dominată de naziști, nu a supraviețuit o așa de mare proporție a populației evreiești"***. Această concluzie a fost reluată în cadrul Congresului Institutului Internațional de Statistică, Stockholm, 8-15 august 1957, în comunicarea intitulată ***"Regional Development of the Jewish Population in Romania"***

Definitiv convingătoare în acest sens este declarația dată de același Wilhelm Filderman în 1955, în fața unui tribunal elvețian. Iată fragmentul edificator :

Subsemnatul Wilhelm Filderman, Doctor în Drept la Facultatea din Paris, fost Președinte a Uniunii Comunităților Evreiești din România și Președinte al Uniunii Evreilor Români, domiciliat actualmente în New York, USA, Hotel Alameda, Brodway at 71 St, declar următoarele :

"■(...) în timpul perioadei de dominație hitleristă în Europa, eu am fost în legătură susținută cu Mareșalul Antonescu. Acesta a

făcut tot ce a putut pentru a împlânzi soarta evreilor expuși la persecuția germanilor lor-nazisti (s.n.). Trebuie să subliniez că populația română nu este antisemită, iar vexațiile de care au

62

suferit evreii au fost opera naziștilor germani și a Gărzii de Fier. Am fost martor ai unor mișcătoare scene de solidaritate și de ajutor între români și evrei în momentele de grea încercare din timpul infernului nazist în Europa. Mareșalul Antonescu a rezistat cu succes presiunii naziste, care impunea măsuri dure împotriva evreilor. Aș aminti doar câteva exemple :

Grație intervenției energice a Mareșalului Antonescu, a fost oprită deportarea a mai mult de 20.000 de evrei din Bucovina ;

El a dat pașapoarte în alb, pentru a salva de teroarea nazistă evreii din Ungaria, a căror viață era în pericol;

Grație politicii sale, bunurile evreilor au fost puse sub un regim de administrare tranzitorie, care, făcându-le să pară pierdute, le-a asigurat conservarea în scopul restituirii la momentul oportun.

Menționez acestea pentru a sublinia faptul că Poporul Român, atât cât a avut, chiar în măsură limitată, controlul Țării, și-a demonstrat sentimentele de umanitate și moderație politică”.

ie

Noi, semnatarii documentului de față, contestăm în modul cel mai solemn și mai categoric realitatea unui holocaust antievreiesc produs vreodată în România și cerem, din partea celor care susțin producerea acestui holocaust, să își facă cunoscute temeiurile, argumentele și dovezile, întreg probatoriul valabil și acceptabil sub aspect juridic și științific, punându-l la dispoziția opiniei publice internaționale.

Noi nu excludem deloc eventualitatea ca, prin contestarea ideii de holocaust și genocid antievreiesc în România, noi să ne situăm, fără voia și fără știința noastră, pe o poziție greșită, a neadevărului, de a ne înșela așadar asupra celor petrecute în anii '40 - '45. De aceea, noi cerem o judecată publică și internațională asupra chestiunii și nu ne erijăm în postura închipuită de unici deținători ai adevărului. Ne adresăm celor ce dețin documente și argumente, fie **pro, fie **contra** ideii de holocaust în România, rugându-i să le publice **in extenso** ori să le pună la dispoziția tuturor celor interesați, a publicului larg îndeosebi.**

Ne adresăm celor care au formulat acuzația de holocaust în România, invitându-i respectuos și colegial să publice documentele pe care au întemeiat această acuzație de holocaust, o acuzație atât de gravă, de cutremurătoare. Dacă însă aceste dovezi au fost deja publicate și au stârnit în timp contestații și contra-argumente potrivnice ideii de

holocaust în România, rugăm ca odată cu republicarea documentelor holocaustului să se precizeze și motivele pentru care contestațiile și obiecțiile de până acum au fost respinse și se menține mai departe acuzația de holocaust, de genocid antievreiesc în România.

Ne adresăm celor care nu au nici un amestec direct în această dispută, dar care își pot spune părerea, în principiu, asupra gravității acuzației de holocaust și asupra necesității ca o asemenea acuzație să fie întemeiată pe o documentație și o argumentație serioasă și irefutabilă.

Există o disproporție frapantă între dimensiunile apocaliptice ale holocaustu-

63

lui din România și numărul extrem de mic al persoanelor din România care au fost până azi acuzate, încriminate și pedepsite pentru crime împotriva umanității, împotriva populației evreiești. În momentul de față, încă mai sunt în viață destul de multe persoane care cunosc sau au luat parte la acele evenimente din anii '40- '44. Nu e târziu ca să fie identificate și trase la răspundere persoanele care au participat la desfășurarea holocaustului, fie și ca simplu executant. În acest sens, noi, semnatarii documentului de față, ne exprimăm în mod solemn convingerea că **pentru crima de genocid, de holocaust, nu poate exista nici prescripție și nici circumstanțe atenuante, de aceea ne declarăm totala disponibilitate de a sprijini orice acțiune sau activitate având drept scop identificarea și pedepsirea celor vinovați de producerea în România a unui holocaust anti-evreiesc sau anti-țigănesc.** Dacă un astfel de holocaust s-a produs într-adevăr, înseamnă că încă mai sunt în viață numeroase persoane care au participat, într-un fel sau altul, la acțiunile criminale din anii '40 - '44. Aceste persoane se cuvine să fie identificate și pedepsite pentru abominabila lor faptă !

Avem însă o nedumerire : **de ce până acum organizațiile și instituțiile care se ocupă pe plan mondial de identificarea vinovaților de holocaust și genocid antievreiesc nu au deschis nici o anchetă asupra holocaustului din România ?** Nici o cercetare serioasă, temeinică din punct de vedere juridic, științific și istoric, care să dea de urma celor care au asasinat 800.000 de evrei ! Nu putem consemna pe acest subiect, al holocaustului din România, nici măcar o anchetă gazetărească, un reportaj mai amplu de câteva rânduri !

Din păcate, acest dezinteres total față de dovezile și probele producerii holocaustului nu îi împiedică pe unii, persoane și instituții, să deplângă mai departe sutele de mii de victime ale unui holocaust imaginar, nedovedit și neînregistrat în analele istoriei propriu-zise.

În mod specific semnalăm situația în care se află membrii Mișcării Legionare, formațiune politică aflată la guvernarea României în perioada 6 septembrie 1940 - 20 ianuarie 1941, în sarcina căreia sunt puse o

sumedenie de victime, fiind în mod curent acuzată de pogromuri și genocid antisemit. La sfârșitul celui de al II-lea război mondial, după cum se știe, forțele aliate au organizat un tribunal internațional, cel de la Nuremberg, care a cercetat toate crimele împotriva umanității comise în anii celui de al II-lea război mondial. Cu acel prilej a fost anchetată și Mișcarea Legionară, dar procurorii înaltei instanțe internaționale nu au putut reține nici o vină, nici o crimă de genocid pe seama legionarilor. Cu toate acestea, sub efectul propagandei comuniste, acuzațiile de genocid la adresa Mișcării Legionare din România nu au încetat nici o clipă. Nici măcar după căderea comunismului, ceea ce ar putea constitui o dovadă în plus că acesta, comunismul, este departe de a-și fi dat sfârșitul.

Mișcarea Legionară din România a fost prima formațiune politică din lume care a avut în programul ei politic și în strategia sa, ca principal obiectiv, lupta împotriva comunismului, considerând că "triumful mișcării comuniste în România ar însemna desființarea Monarhiei, desființarea Bisericii, desființarea Familiei, desființarea proprietății individuale și desființarea libertății".

64

Mereu acuzată de crimele cele mai oribile, Mișcarea Legionară pretinde a fi victima unei vaste manipulări a opiniei publice, a unei diversiuni mediatice care a încercat, până acum cu un succes total, să arunce pe umerii legionarilor povara unei vinovății fără pereche în istorie. În ultimii ani însă, în apărarea Mișcării Legionare s-au adus probe și argumente tot mai convingătoare, care confirmă în mod strălucit verdictul de la Nuremberg. Semnatarii documentului de față susțin și aprobă cererea cu care ni se alătură reprezentanții Mișcării Legionare, de a se pune la dispoziția tuturor persoanelor și instanțelor internaționale doritoare și interesate de aflarea adevărului istoric, pentru a da toate lămuririle și explicațiile legate de activitatea acestei formațiuni politice în anii '40 - '44, legate de activitatea fiecărui membru, fiind gata să răspundă în fața justiției pentru aceste fapte, conform principiului "crima de genocid nu se prescrie ! "

Nu putem decât să promovăm și să susținem în fața opiniei publice internaționale dorința compatrioților noștri legionari de a se face definitiv lumină și dreptate în privința activității lor, a ideologiei și a practicii lor politice. Cităm în acest sens un paradox: deși mii și zeci de mii de legionari au cunoscut rigorile și suferințele temnițelor, condamnați la ani grei de închisoare în perioada 1941-1964, deși pe seama legionarilor sunt puse mii de victime din rândul evreilor din România, până azi **nici un legionar nu a fost acuzat și inculpat pentru uciderea unui evreu !** Nici măcar după 23 august 1944, când în structurile puterii politice din România au ajuns numeroși comuniști evrei !

De aceea considerăm că, deși este destul de târziu, încă nu este prea târziu pentru a afla adevărul despre vinovăția legionară față de

evreii din România și din lumea întreagă. Susținem cu tărie ca legionarii vinovați de violențe și atrocități antievreiești, de crime, să plătească potrivit legii penale indiferent de vârsta celor vinovați. În mod special solicităm intervenția instituțiilor pe care evreimea mondială le-a creat pentru identificarea tuturor persoanelor care s-au făcut vinovate de crime contra evreilor. Suntem în situația de a consemna ca pe un lucru greu de înțeles faptul că până azi aceste instituții și organizații evreiești cu vocație justițiară nu au putut stabili nici măcar pentru un singur român legionar implicarea în acțiuni antievreiești criminale ! Cu toate acestea, asupra legionarilor și, implicit, a românilor, se menține aceeași presiune mediatică, produsă prin insistența cu care este reluată la nesfârșit acuzația de genocid și de holocaust antievreiesc în România.

Ne adresăm în mod deosebit muzeelor-memorial ale holocaustului din Tel Aviv și Washington pentru a le face cunoscut că au datoria morală de a prezenta publicului internațional, specialiștilor juriști și istorici, documentele doveditoare pe baza cărora au stabilit că în România anilor '40 s-a comis un genocid apocaliptic, un holocaust !

Cunoaștem bine că în România acelor ani a existat o legislație cu caracter discriminator față de evrei, dar acea legislație antisemită, impusă României de contextul internațional, nu a împins niciodată discriminarea până la crimă, la genocid. Dimpotrivă, potrivit acelei legislații care interzicea evreilor accesul în structurile combatante ale Armatei Române, zeci de mii de evrei au fost salvați de la moarte, 65 neparticipând la un război care pe români i-a costat viața a aproape un milion de oameni în floarea vieții.

De asemenea, știm că au existat lagăre de deportare pentru evrei, dar numai pentru evreii care se făcuseră vinovați de colaborarea cu inamicul, de organizarea în spatele frontului a diverse acțiuni și activități de sabotaj, soldate cu moartea a mii de soldați și ofițeri români. Aplicarea legii marțiale în asemenea cazuri, chiar și a unor represalii oricât de sângeroase, nu constituie un act de genocid, de persecuție rasială.

Acei evrei nefericiți au fost sub incidența legii penale, împinsă uneori până la pedeapsa capitală, dar nu pentru că erau evrei, ci pentru că erau simpatizanți sau agenți ai Uniunii Sovietice, ai bolșevismului, cu care România s-a aflat în conflict politic și militar până în august 1944. În aceeași perioadă, pentru opțiunile lor politice au suferit, alături de evrei, și numeroși români care, după caz, au fost deportați, încarcerați sau chiar condamnați la moarte. Nu pentru că erau români, ci pentru că erau trădători de Țară ! Astfel de trădători de țară s-au găsit, din păcate foarte mulți, și printre evreii din provinciile de Răsărit ale României, Basarabia și Bucovina.

În acest context, merită să luăm aminte faptul că au fost mulți evrei din alte țări europene (Franța, Ungaria, Polonia, Cehoslovacia, Uniunea Sovietică), care, riscându-și viața, s-au refugiat în România pentru a-și

salva viața amenințată în țara pe care o părăseau. Au fost și evrei, nu puțini, care au părăsit România în acei ani. Au părăsit-o cu acordul și chiar cu sprijinul autorităților românești și toți au plecat în aceeași direcție : spre Palestina. Chiar și evreii aflați în lagărele românești de deportare erau liberi să plece în Palestina sau în alte țări ! Un asemenea regim de deportare nu era, în nici un caz, un regim de exterminare.

În aprecierea evenimentelor, situațiilor și faptelor care ar putea face obiectul acuzației de **pogrom, genocid** sau **holocaust**, noi credem că nu greșim dacă luăm în considerare numai acele acțiuni și activități care au urmărit, în mod deliberat și premeditat, să provoace moartea unor persoane culpabilizate exclusiv pentru apartenența lor la o anumită naționalitate sau religie.

După știința noastră, în arhivele românești, ajunse după război sub controlul total al forțelor aliate, nu s-a găsit nici un act care să poată evidenția intenția, politica sau dorința autorităților românești de exterminare fizică a evreilor sau a ȝiganilor.

În momentul de față însă, cea mai mare parte a arhivei militare românești din anii războiului se află în Rusia, capturată după semnarea armistițiului dintre România și Rusia, în septembrie 1944. Cu aceste precizări vrem să preîntâmpinăm obiecția incorectă și neserioasă, precum că autoritățile românești de ieri și de azi ar bloca accesul la arhive, împiedicând aflarea și documentarea adevărului.

Semnatarii documentului de față țin să precizeze, în încheiere, că nu avem nici o legătură cu acele persoane și opinii care contestă integral producerea holocaustului antievreiesc din anii celui de-al II—lea război mondial. Competența noastră, oricum relativă, nu depășește frontierele Neamului Românesc și ale istoriei României. Ne vom permite să atragem însă atenția asupra modului ușuratec, neserios în care sunt avansate cifrele și însăși ideea unui holocaust în România, cifre și idee ușor de contestat, deoarece nu se sprijină pe nici o dovadă !

66

Această joacă cu cifrele și cu acuzațiile cele mai înfricoșătoare devine vinovată față de evreii nevinovați care într-adevăr au suferit de pe urma unei politici rasiste, intolerante, de genocid. Au suferit cam peste tot în Europa acelor ani, dar nu și în România. Din respect pentru suferința lor, atât de reală, noi nu dorim să intrăm în polemică pe tema holocaustului, ci ne interesează numai purul adevăr, indiferent care ar fi acela, cu privire la felul în care s-au purtat evreii în România anilor 1940-1944 și felul în care românii au răspuns solicitărilor istoriei în perioada amintită. Căci, așa cum ne-au rămas mărturiile unor evrei demni de toată încrederea, în acei ani România și poporul român au avut un comportament care face onoare demnității umane.

O „ VOCE ” DIN PUBLIC**Barbid Bronstein (Sinaia) :**

în legătură cu publicarea în ziarul dvs. a protestului adresat de senatorii Alfonse D'Amato și Cristopher Smith, Președintelui Emil Constantinescu, privind împotrivirea lor la reabilitarea post-mortem a unor membri ai guvernului Antonescu, simt de datoria mea să fac următoarele precizări : ***“Mă numesc Barbul Bronstein, sunt născut și trăiesc ca român în această țară - a treia generație - am astăzi 73 de ani și vă pot spune, fără nici o teamă de a greși cu ceva, că eu, a/ături de foarte mulți coreligionari de-ai mei, a/ăți câți au mai rămas, dar și cu urmașii lor, cu care am ocazia să mă văd și să discut și să trecem în revistă viața noastră în anii care au trecut și vremurile grele de care a avut parte tot globul aproape, apreciem mai clar acum în lumina a tot ce s-a întâmplat în ultima jumătate de veac că se face cea mai mare greșală și nedreptate din istorie de a-l socoti pe Ion Antonescu fascist, legionar, extremist, un om care a dus la pierzanie evreimea din România***. Nu știu ce sursă de informație au avut Senatorii Congresului făcând afirmațiile pe care și le-au permis a face președintelui Constantinescu, dar știu că ele sunt total exagerate și neexacte ...

Am fi așteptat și am fi primit cu multă căldură și înțelegere o intervenție din partea susnumiților senatori, privind impulsionarea activității organelor abilitate, de a face lumină și a stabili adevărul și vinovățiile de rigoare privind represiunea și genocidul comunist în făptuit în România în ultima jumătate de veac de nomenclatura roșie, ca să nu mai vorbesc de drepturile omului, drepturile minorităților, dreptul de proprietate ... Nimeni din cei care au trăit în România, înainte și în timpul războiului și din păcate și după, nu mai vrea să accepte teza comunistă a masacrării evreilor în timpul războiului și cu atât mai mult cifrele aberante care se lansează ca baloanele de săpun și care se contrazic unele pe altele. Au cunoștință domnii senatori de testamentul lăsat în 1957 de Președintele comunității evreilor din România, în acest post tot timpul războiului și până când a fost izgonit de comuniști din țară, Dr. Wilhelm Filderman, persoana cea mai îndreptățită de a trata această problemă ...”

“România Liberă ”, 11.12.1997

Anexa 4***SCRISOARE către Senatul American,***

Stimate domnule președinte al
Senatului american,
Stimați membri ai Senatului american,

La începutul lunii iunie a.c., s-a ținut la București o dezbatere publică despre situația evreilor din România în perioada 1940-1944. La această reuniune au participat mai mulți cercetători ai acestei probleme. Printre ei s-a aflat și dl. RADU IOANID, directorul Muzeului Holocaustului din Washington. Domnia sa a adus la cunoștința celor prezenți faptul că Senatul SUA este direct implicat în înființarea acestui muzeu, în programul său de activitate și de cercetare. Firește, această împrejurare devine pentru publicul românesc și pentru istoricii români o garanție a seriozității acestei instituții științifice, a calității umane și profesionale a personalului care deservește Muzeul Holocaustului. Muzeul Holocaustului are, evident, o misiune cu totul deosebită pentru viitorul planetei noastre, de aceea, cu toții, suntem interesați ca nimic să nu compromită și să denatureze intențiile cu care Senatul SUA a decis înființarea acestui important muzeu.

Vă scriu, stimați domni senatori, considerând că este de datoria mea să vă semnalez prestația penibilă, deprimantă, rușinoasă pe care a avut-o la București dl. RADU IOANID. Declarațiile sale legate de subiectul pus în discuție au nemulțumit profund prin lipsa lor de onestitate, de respect pentru adevăr. Rareori mi-a fost dat să întâlnesc, într-o reuniune de istorici, de oameni de știință, ca lipsa de probitate și de corectitudine să se manifeste în mod repetat numai la una și aceeași persoană : dl. RADU IOANID. Nivelul deontologic precar al "istoricului" RADU IOANID, e bine s-o știți, stimați domni senatori, a creat o stare de confuzie printre participant cu privire la rolul pe care Senatul american îl are în funcționarea Muzeului Holocaustului. Oare Senatul american, oferindu-și garanția morală și sprijinul material pentru acest muzeu, nu este interesat ca acest muzeu să slujească numai și numai Adevărului, iar nu, prin minciuni, unor meschine interese de grup ?

Din felul cum dl. RADU IOANID și-a prezentat poziția sa de istoric al evenimentelor din România anilor 1940-1944, dar mai ales din felul cum a răspuns obiecțiilor ridicate de mai mulți participant la dezbaterea amintită, a rezultat limpede că Muzeul Holocaustului de la Washington, fie prin omisiunea de a prezenta unele informații, fie prin informații total false pe care le oferă vizitatorilor săi, se abate grav de la misiunea cu

care Senatul american l-a investit.

După cum probabil știți, domnilor senatori, la Muzeul Holocaustului autoritățile românești sunt prezentate ca fiind vinovate de moartea a 400.00 de evrei.

69

Această gravă acuzație este respinsă de istoricii români, ale căror argumente și dovezi sunt însă sistematic ignorate. Inclusiv de dl. RADU IOANID care, la întâlnirea de la București, a refuzat să răspundă acelor întrebări și obiecții care susțineau și, în parte, demonstrau lipsa de temeinicie a acuzațiilor de genocid aduse autorităților din România. Printre altele, RADU IOANID a refuzat să recunoască valoarea de document istoric a declarației făcute în august 1946 de președintele Federației Comunității Evreiești din România, juristul Wilhelm Filderman. Declarația acestuia sună astfel : **“în nici o țară dominată de naziști n-a supraviețuit o așa de mare proporție a populației evreiești ca în România”**. Această declarație a fost reluată de același Wilhelm Filderman în 1957, la Congresul Internațional de Statistică de la Stockholm și reprezintă cea mai autorizată părere despre soarta evreilor din România anilor 1940-1944. Pentru noi, românii, este de neînțeles de ce la Muzeul Holocaustului sunt ignorate sau ascunse documente istorice de o asemenea importanță.

De asemenea, cu aceeași ocazie, am fost cu toții foarte mirați și contrariați să aflăm de la RADU IOANID că **Muzeul Holocaustului nu este interesat să afle câți evrei au murit în Uniunea Sovietică sau din cauza autorităților sovietice în anii 1940-1945 !** Ne este greu, în aceste condiții, să mai înțelegem care este rațiunea de a fi a Muzeului. În orice caz, de la RADU IOANID ne-a fost imposibil s-o aflăm.

Vă stau la dispoziție cu detalii privind acuzațiile ce i le aduc lui RADU IOANID, implicit Muzeului Holocaustului. Precizez că dovezile de care dispun le pot administra în modul cel mai concludent în prezența lui RADU IOANID, dacă dânsul nu are nimic împotrivă.

Întrucât neadevărul răspândit de RADU IOANID prin intermediul unei instituții create de Senatul american privește o țară - România, și un popor - poporul român, sunt convins că Senatul SUA, ca instituție reprezentativă a poporului american și a statului american, nu va pregeta să repună adevărul în drepturile sale cu maximă operativitate, în regim de urgență. Mă pun la dispoziția cui veți crede de cuviință pentru a prezenta motivele care mă obligă să contest corectitudinea și onestitatea lui RADU IOANID și, implicit, a unor afirmații care se fac la Muzeul Holocaustului sub înaltul patronaj al Senatului american.

Cu cele mai bune gânduri,
prof. ION COJA, fost senator român

Anexa 5

Fragmente din **INTERVENȚIA mareșalului Ion Antonescu** în ședința din 4 decembrie 1941, ținută la Chișinău, pe marginea raportului prezentat în legătură cu “neregulile depistate în ghetoul din Chișinău.”

“D. Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului :

Domnilor, ați văzut pentru ce v-am adus aici :

A fost cea mai mare decepție - pot să spun - din cariera mea ca sub regimul meu să se petreacă ceea ce s-a petrecut și ca și regimul meu să fie pătat de niște nemernici (...) Dacă eram acolo, nu s-ar fi întâmplat această ticăloșie, care nu este o pată numai asupra dumitale , domnule general Voiculescu, ci mă pătează și pe mine, și întreaga Țară Românească. **Astăzi se bate monedă în străinătate pe această chestiune. Propaganda dușmanilor noștri are la bază această atitudine a noastră față de ovrei.(s.n.)**

Când eu fac eforturi ca să ridic neamul românesc acolo unde trebuie, înțeleg să fiu ajutat.Acum nu este altceva de făcut decât, fără nici o ezitare, vinovații să fie găsiți și să fie pedepsiți cum trebuie. A întinde o mușama peste această chestiune înseamnă a mă face solidar cu tâlharii și eu nu am acest obicei.

De aceea, v-am chemat pe dv. aci, ca împreună cu ministrul justiției, să găsiți soluțiunea pentru numirea unei comisii de anchetă, care să lucreze urgent. Trebuie să vedeți ce instrucțiuni veți da , ca să iasă adevărul.

Mi s-a răspuns din Bucovina de către generalul Calotescu că a trebuit să închidă ochii, pentru că între vinovați era și un ofițer decorat cu “Mihai Viteazul”. Nu mă interesează ! Cu cât un om are o situație pe planul moral mai mare, cu atât vina lui este mai mare. Deci voi face așa cum am spus ieri : cavalerii Ordinului “Mihai Viteazul” care fac aceste acte dezonorante, pierd dreptul de a mai purta acest Ordin. Nu poate exista în Țara Românească un cavaler al acestui Ordin, tâlhar. Dacă a devenit tâlhar, înseamnă că a furat și decorația, și atunci nu este capabil un om, care este atât de meschin la suflet, care speculează mizeria

omenească să mai poată purta cea mai înaltă decorație.

(...) Eu când am luat măsuri în contra evreilor, nu le-am luat în contra individului, ci în contra colectivității , care a jefuit neamul românesc. Eu apăr națiunea. Colectivitatea evreiască trebuie să plătească și lucrul trebuia să fie ordonat.

Așa am spus eu în luna iulie : să se pregătească totul în Transnistria și ca acești oameni să fie tratați ca oameni.Ț..)

Aceasta vă cer dv., domnule ministru al justiției și domnule șef al Justiției Militare și Banca Națională, să-mi găsiți soluția ca Țara Românească să intre în posesiunea aurului, care era în mâna jidanilor. **Acest aurnu era agonisit din munca lor, ci din două jafuri efectuate în doi ani, în 1940, în contra populației românești**

71

românești, (s.n.), când această populație românească, compusă din funcționari și români băștinași, a fost jefuită. (...) Al doilea jaf a fost cel comis de evrei, când am intrat noi în Chișinău. Chișinăul a ars ca să fie jefuit. Altfel, îl salvam, cum am salvat Cemăuțiul. La adăpostul panicii s-au produs cele mai mari jafuri : jidan de la jidan, jidan de la creștin, așa că aurul găsit în posesia lor (a evreilor din Chișinău - n.n.) era tot un aur jefuit de la populația românească.

Când am hotărât să iau acest aur și să—1 trec în posesiunea Statului, am înțeles să iau un lucru care nu aparținea jidanilor. Am hotărât să—1 iau pentru Stat și singură Banca Națională trebuia să intre în posesia lui. (...)

Un magistrat vreau, un om care să nu facă nici o concesie, un om care să meargă nu la suprafață, ci în adâncime. Și pentru că sunt amestecați și militari, domnule șef al Justiției Militare, să iei măsurile de rigoare. Să nu treneze ani de zile , căci opinia publică vede că băgăm la pușcărie toți găinariii, dar tâlharii mari, care au furat cu sutele de milioane, aceștia stau pe stradă. Acest lucru îl înregistrează opinia publică la pasivul meu. (...)

Una e să iei aurul cu forme, și alta este să—1 iei fără nici o formă. Venea apoi operațiunea a doua, în care **evreii primeau banii înapoi** (s.n.). Eu respect proprietatea și bunul fiecăruia . II respect sub forma compensației pe care o voi face. (...)

V-am prevenit că **intențiunea mea este să-i duc pe evrei la Bug** (s.n.). în loc să mănânce pâinea din Țara Românească, mai bine s-o mănânce pe cea de acolo. V-am spus să vă organizați pentru ca execuțiunea să fie perfectă. Execuția a început în noiembrie. Noi din august, până în noiembrie , am avut trei luni și am organizat-o așa cum am organizat-o. Aceeași problemă este și în Bucovina.”(După Anatol Petrencu, **în serviciul zeiței Clio**, Chișinău 2001, p. 242)

Comentariu: în mod evident, intervenția generalului Ion Antonescu nu concordă cu acuzația, exhibată în Curtea cu minciuni, cum că la acea dată (4 decembrie 1941) fuseseră deja uciși mișelește peste 200.000 de evrei. Obiectul ședinței este tocmai acesta: abuzurile armatei și administrației române față de evrei. Acele abuzuri pe care „se bate monedă în străinătate”, precizează Conducătorul Statului român. Așadar, străinătatea producea la acea dată documente (de cancelarie, de presă etc.), „bătea monedă”, pe acest subiect: tratamentul de care aveau parte evreii aflați sub administrația românilor. Propaganda de război a aliaților era direct interesată și avea capacitatea necesară să înregistreze și să pună în evidență crimele și fărâdelegile Axei din care făcea parte și România. Iar Antonescu însuși se arată deosebit de preocupat să nu dea apă la moară acestei propagande.

întrebăm: de ce documentele rezultate din acțiunea „de a bate monedă” pe scama celor ce se întâmplă în Basarabia și Transnistria nu sunt puse azi în circulație de cei care susțin că până la sfârșitul lunii decembrie 1941 muriseră 260.000 de evrei „uciși mișelește de români” (și germani) ?

Răspunsul nostru: asemenea documente nu pot fi puse în circulație pentru că 72

nu există, iar ele nu există pentru că faptele respective, uciderea celor 260.000 de evrei, este o invenție a propagandei iudeo-comuniste post-belice.

Abuzurile de care Antonescu nu pregetă să-și acuze atât de vehement subalternii sunt abuzuri comise față de niște infractori ordinari, față de persoane care se dedaseră la jefuirea unor civili aflați într-o situație critică, atât în iunie-iulie 1940, cât și mai târziu, în iunie 1941, când criminalii evrei n-au ezitat să jefuiască alți evrei („al doilea jaf comis de evrei: jidan de la jidan, jidan de la creștin”). Despre aceste jafuri evreiești, ca și, în general, despre crimele săvârșite de (unii) evrei din Basarabia, istoriografii holocaustului nu suflă un cuvânt. Cât de cât e de înțeles această reținere de a consemna și comenta **unul dintre cele mai rușinoase capitole din istoria evreimii**. Numai că rușinea (și nerușinarea) se face și mai mare atunci când asemenea criminali sunt transformați în martiri, în victime nevinovate ale anti-semitismului românesc, un anti-semitism inventat, atâta vreme cât el s-a manifestat numai ca reacție la provocările iresponsabile și insuportabile ale unui mult mai real terorism anti-românesc, de sorginte iudeo-comunistă, extrem de activ după 1918. (Vezi și **Anexa 10**)

LEGE**ÎMPOTRIVA DEFĂIMĂRII STATULUI ROMÂN PRIN ACUZAȚIA DE GENOCID**

— proiect —

Art.1 (1) Pogromul, genocidul și holocaustul sunt crime împotriva umanității, de o gravitate maximă.

(2) Pentru pogrom, genocid și holocaust nu există (nu se admit) circumstanțe atenuante și nici termene de prescripție.

Art. 2(1) Sunt considerate pogrom, genocid sau holocaust acele acte, acțiuni și activități (numite în continuare acte de genocid) care sunt îndreptate împotriva unor persoane sau grupuri de persoane vizate exclusiv pentru apartenența lor la o comunitate etnică, națională, rasială sau religioasă, care au drept scop dispariția fizică a comunității respective din România și care provoacă sau urmăresc să provoace moartea unor membri ai comunității respective.

(2) Acuzația de genocid adusă autorităților românești cu rang de șef de guvern sau șef de stat constituie o acuzație adusă statului român.

(3) Statul român se face vinovat de acte de genocid în măsura în care actele respective au fost săvârșite din ordinul unor șefi de guvern sau șefi de stat români aflați în funcție.

(4) Acuzația de genocid adusă altor persoane decât cele menționate în alineatul precedent are un caracter privat, individual și personal, care nu atrage în nici un fel responsabilitatea statului român, ci numai sancțiunea legii penale aplicată persoanelor respective.

(5) Acuzația de genocid nu poate fi adusă în mod impersonal românilor sau poporului român, în general.

(6) Acuzația de genocid nu poate fi adusă statului român decât dacă se întrunesc condițiile din aliniatele (2) și (3) ale acestui articol.

Art. 3 (1) Înainte de a fi făcută publică, acuzația de genocid adusă statului român trebuie susținută cu suficiente dovezi, prezentate în prealabil specialiștilor și acceptate de aceștia ca dovezi suficiente și concludente pentru a susține acuzația de genocid.

(2) Specialiștii avuți în vedere prin aliniatul precedent sunt:

Tribunalul Internațional de la Haga sau Curtea Europeană a Drepturilor Omului de la Strasbourg;

Academia Română;

Academia sau instituția echivalentă din statul în care trăiesc ca populație majoritară persoane cu același statut etnic sau religios ca și

victimele actelor de genocid semnalate;

3) Dacă victimele prezumate ale actelor de genocid aparțin unor comunități etnice sau religioase care nu există ca grup majoritar în nici un stat, tribunalul de la Haga va decide cărui for academic, din altă țară decât România sau Republica Moldova, să-i solicite avizul asupra temeiniciei dovezilor de genocid prezentate.

Art. 4 (1) Pentru a fi acceptate, dovezile prin care este susținută acuzația de genocid adusă statului român trebuie să pună în evidență :

a. caracterul premeditat al faptelor considerate a fi acte de genocid;

b. intenția autorităților consemnate la art. 2 (al. 2 și 3) ca prin acțiunea sau activitatea ordonată să se provoace moartea persoanelor afectate de desfășurarea acțiunii respective;

c. desfășurarea acestor acțiuni în conformitate cu o decizie de rang guvernamental, sub semnătura unui ministru, șef de guvern sau șef de stat român, care să precizeze în mod explicit și neechivoc voința semnatarului de a provoca moartea unor persoane identificate exclusiv după criteriul apartenenței etnice, naționale, rasiale sau religioase;

d. inexistența unei culpe penale în sarcina celor afectați de acțiunea prezumată a fi act de genocid.

Art. 5(1) Nu se consideră act de genocid acea acțiune sau activitate săvârșită în timp de război, care întrunește condițiile a ceea ce legea și cutuma războiului admit cu titlu de represalii față de activități criminale săvârșite în spatele frontului împotriva militarilor români sau a altor cetățeni români.

(2) Organizarea, în timp de război, a unor lagăre de deportare sau de concentrare pentru persoanele sau grupurile suspectate de lipsă de loialitate față de statul român este conformă cu legile războiului și nu incriminează în nici un fel statul român, ci constituie un act de legitimă apărare.

(3) Nu se admite, ca acțiune în legitimă apărare, deportarea și concentrarea în incinte ad-hoc constituite a tuturor persoanelor care aparțin unei comunități etnice, naționale sau religioase trăitoare în România.

(4) Statul român nu poartă răspunderea pentru condițiile de supraviețuire din aceste lagăre de deportare și concentrare dacă, una din două :

a. au permis ca persoanele supuse acestui regim să fie sprijinite, ajutate sau asistate de comunitatea din care fac parte, în condițiile în care majoritatea persoanelor din comunitatea respectivă nu au fost supuse regimului de deportare și concentrare

b. au acceptat sprijin și ajutor internațional pentru

persoanele în cauză

(5) Statul român poartă răspunderea pentru viața persoanelor deportate și concentrate în lagăre, numai în condițiile în care sunt supuse acestui regim mai mult de jumătate din persoanele aparținând comunității etnice sau religioase respective.

Art. 6 (1) Acuzațiile de genocid adresate statului român și făcute publice de persoane decedate pot fi folosite ca sursă bibliografică, cu valoare de document, numai cu condiția de a dovedi că acuzațiile respective îndeplinesc condițiile pre-

văzute la articolele 2,4 și 5 ale prezentei legi

Art. 7 (1) Acuzația de genocid adusă statului român este considerată a fi întemeiată prin avizul unanim al instituțiilor menționate la articolul 3 și numite în continuare instanțe.

2) Argumentele de confirmare sau de infirmare a acuzației de genocid sunt puse la dispoziția publicului, cu toate motivațiile pe care instanța respectivă le consideră necesare.

3) în cazul unei divergențe de opinie, fiecare instanță este liberă să aprecieze în public motivația celorlalte instanțe.

4) Solicitarea și obținerea concursului celor trei instanțe la stabilirea vinovăției de genocid se face de către acuzator. Guvernul român, la cererea acuzatorului, va sprijini obținerea colaborării celor trei instanțe.

5) Prin prezenta lege, Academia Română este obligată să răspundă unor astfel de solicitări, stabilind prin regulament propriu cine este însărcinat cu cercetarea dovezilor de genocid propuse de acuzator. Răspunsul Academiei Române se va da în termen de minim șase luni și maxim doi ani de la data depunerii documentației de către acuzator.

6) Acuzatorul poate fi persoană fizică sau juridică, română sau străină **Art. 8** (1) Persoanele fizice sau juridice care până la data intrării în vigoare a acestei legi au formulat deja în public acuzația de genocid, incriminând astfel statul român, sunt obligate ca în termen de un an de la intrarea în vigoare a prezentei legi să depună dovezile de genocid la cele trei instanțe, precizând explicit în ce condiții de publicitate a fost formulată și mediatizată acuzația de genocid.

(2) în cazul în care dovezile nu sunt depuse la termen sau sunt respinse de una dintre instanțe, persoana în cauză, care a formulat și promovat acuzația de genocid, este obligată să-și prezinte în public scuzele față de poporul român și statul român, să-și ceară iertare pentru netemeinicia unor acuzații atât de grave.

(3) Prezentarea scuzelor se face în termen de o lună de la expirarea termenului de depunere a dovezilor sau de la primirea din partea unei instanțe a soluției de infirmare a acuzației de genocid.

Art. 9(1) Prezentarea scuzelor se face în condiții care să asigure o mediatizare cel puțin triplă față de mediatizarea de care s-a bucurat

proferarea acuzației de genocid.

(2) Academia Română își va da acordul pentru termenii și forma în care persoana în cauză își va prezenta scuzele, iar la nevoie va stabili și forma de prezentare a scuzelor : prin presă, radio, TV, Internet etc.

(3) Mediatizarea scuzelor se face pe cheltuiala acuzatorului și a agentului de mediatizare care a dat spațiu de publicitate acuzațiilor calomniatoare. În caz de incapacitate totală sau parțială a celor sus menționați de a achita costurile media- tizării scuzelor, statul român, prin Ministerul de Interne, va asigura mediatizarea acestor scuze în condițiile stabilite de Academia Română, urmând ca, ulterior, să recupereze de la cei în cauză cheltuielile de mediatizare.

Art. 10(1) Refuzul de a prezenta scuze statului român pentru acuzația neîn-

76

temeiată de genocid atrage după sine confiscarea averii și expulzarea din România, în cazul cetățenilor români.

(2) Dacă acuzatorul calomniator este cetățean străin sau apatrid și refuză să prezinte scuze poporului român și statului român, va fi declarat **persona non grata** pe teritoriul României.

(3) Celor menționați mai sus li se acordă un termen de cinci ani de zile, scurși de la data aplicării sancțiunii penale, pentru a-și prezenta scuzele față de poporul român și statul român, urmând ca la un an după prezentarea scuzelor să-și recapete drepturile suspendate, mai puțin averea confiscată.

Art. 11 (1) După intrarea în vigoare a prezentei lei, proferarea în public a

acuzației de genocid adusă statului român, fără respectarea normelor stabilite prin prezenta lege, este considerată delict penal și se pedepsește prin expulzarea din țară și confiscarea averii, în condițiile articolului 10.

(2) Agentul metiatic care a făcut posibilă publicarea acuzației de genocid, fără respectarea prevederilor actualei legi, este considerat solidar cu acuzatul calomniator în ceea ce privește răspunderea penală pentru faptele săvârșite dacă, prin felul în care s-a făcut mediatizarea, putea să cunoască dinainte conținutul calomniator al mesajului mediatizat.

(3) Ministerul de Interne va elabora instrucțiuni de aplicare a prezentei legi prin care va stabili, în detaliu, procedurile pe care agenții metatici sunt obligați să le respecte și să le aplice, pentru a evita mediatizarea fără voia lor a unor acuzații de genocid neîntemeiate la adresa poporului român și a statului român.

Art. 12 (1) Acuzațiile de genocid asupra cărora instanțele s-au pronunțat, considerându-le întemeiate, pot fi mediatizate fără nici o

restricție.

(2) Dacă, ulterior, se dovedește netemeinicia acestor acuzații, autorii acuzațiilor nu intră sub incidența legii penale și nu vor avea de suferit nici o atingere a persoanei lor, cu condiția să nu reia acuzațiile după ce instanțele și-au revizuit poziția.

(3) Oricine poate sesiza instanțele asupra faptului că au apreciat greșit temeinicia unor acuzații de genocid, cerându-le să-și revizuiască poziția.

Art. 13 (1) Fiecare ambasadă a României va avea ca obligație de serviciu înregistrarea și inventarierea tuturor acuzațiilor de genocid formulate în țara respectivă la adresa statului român.

(2) Persoanele fizice sau juridice străine care au formulat deja acuzații de genocid la adresa statului român vor fi încunoștiințate prin Ministerul de Externe asupra prezentei legi și vor fi invitate să-și prezinte public și dinaintea instanțelor acuzațiile deja aduse, raportându-se în mod deosebit la prevederile articolelor 4 și 5 din prezenta lege.

(3) La solicitarea acestor persoane străine, autoritățile române își vor da concursul pentru obținerea tuturor informațiilor de care au nevoie, dar numai după ce persoana respectivă va da explicații clare asupra dovezilor pe care și-a întemeiat acuzația de genocid atunci când a formulat-o.

Anexa 7

SCRISOAREA UNUI LEGIONAR CĂTRE UN RABIN EVREU

Cinstite Rabi Dr. D. Șafran,

Am citit **„Cronica rebeliunii legionare”**. Viziunile mistice ale cărții Dv. m-au impresionat profund. M-a bucurat enorm și faptul că ați făcut saltul cinstit, deschis, de la comunism - **la sionism și democrație**. Mai exact, aș spune eu: de la ateism și ură, la Dumnezeu și dragoste. Și acesta e mare lucru. Asta e tot. De aici înainte, ne vom înțelege.

Dată fiind schimbarea interioară, convertirea la lumina interioară, eu n-aș fi publicat cele scrise înainte de 1954, înainte de a fi ajuns în Israel, în Patrie, adică : din nou - sub cortul credinței. între slujba de rabin și politica de ură și teroare a comuniștilor, distanța e atât de astronomică, încât nu există punți de legătură. Cartea Dv. este așa cum este, și vreau să discutăm despre conținutul ei.

Remarc, mai întâi, **bunătatea de inimă** la care ați ajuns prin suferință și amar. De fapt, așa i se cuvine unui rabin, care face legătura între om și Dumnezeu. Să fie bun, iertător, plin de perspectiva eternității, a divinității umane.

în al doilea rând, mă bucură imens faptul că vă dați seama de marele bine pe care îl aduce Evreilor faptul de a avea o Patrie. Evreii au de-acum un **acasă**, aici pe pământ. Au ceva de apărut cu sângele lor, de iubit cu inima lor, de udat cu lacrimi, de ridicat la rang de mare noblețe și de creație culturală și spirituală.

Ceea ce vreau să vă spun, ca unui frate, e că n-am înțeles titlul cărții: Rebeliunea legionară. Ea a durat numai de la 21-23 Ianuarie 1941. Singur spuneți că au murit la București în aceste zile circa 140 de evrei, uciși de borfașii care stăpâneau străzile și profitau de încăerarea între legionari și trupele mareșalului Antonescu. Restul cărții Dv. se ocupă de masacrele de la Iași, pe care nemții și Antonescu l-au înecat în sânge, unde și-au găsit moartea 12.000 evrei. La acea dată, în Iunie 1941, legionarii nu mai erau la putere, nici în țară. Erau la Buchenwald ori la Rostock, în captivitate germană. Atunci de ce acest titlu dat cărții Dv. ? Desigur cele 140 de vieți evreiești de la București sunt scumpe, au greutate mare în cântarul destinului și al cerului. Cum Dv. iubiți adevărul, cred că informațiile ce vi le voi da, vă vor ajuta și lămurii.

Eram la București, la 21 Ianuarie 1941. Destinul m-a vrut cumva, în centrul acestor frământări. Mi-aduc aminte cum mergeam cu secretarul mișcării, noaptea, la ambasada germană, ca să cerem anumite explicații. Și în cartierul Dudești, am dat de jefuitori, de țișanii care furau lucruri din magazine. Pe unii, i-am oprit chiar să nu pună foc la case. Am tipat, m-am revoltat. Am chemat poliția. Și din discuții cu răufăcătorii, am auzit ceva într-adevăr senzațional: „Domnul ministru Rioșanu ne-a trimis”. Atunci nu am înțeles ce avea ministrul de interne Rioșanu, care nu era deloc

legionar, ci mason, prieten cu Ică Antonescu și mare anglofil, chiar agent al Intelligence Service-ului în Balcani, ce avea el, zic, cu prădăciunile și focurile din Dudești. Pe urmă însă, am înțeles. Antonescu voia cu orice preț compromiterea legionarilor. Cu ce puteau ei fi compromiși ? De bună seamă cu prădăciuni, cu focuri, cu ucideri de evrei. Veți crede că eu vreau să apăr mișcarea legionară. Nu. Sunt și eu un mistic. De am greșit, voi plăti în fața lui Dumnezeu tot, până la ultimul capăt de ață. Crimele, se ispășesc amarnic. Vreau să mărturisesc, ca unui frate care crede și el în Dumnezeu, cum spusele criminalilor și borfașilor din Dudești, mi s-au confirmat mai târziu, în Octombrie 1941, la Cernăuți.

M-am întors în Bucovina, acasă, și acolo am dat de Neagoe Flondor, feciorul marelui boier bucovinean lăncu Flondor, și, între altele, într-o după amiază, m-a luat cu el să văd pe Rioșanu, care avusese o operație grea la rinichi și - trăgea de moarte. Nu-l cunoscusem la București pe Rioșanu. Eu conduceam colportajul. Mă ocupam de tipărirea și distribuirea cărților. Dar Neagoe Flondor i-a spus cine sunt. Și am stat

mult de vorbă, la marginea patului. Avea canule de scurgere la rinichi. Deși momentul nu era potrivit, nu știu cum a venit vorba de noua prigoană, și am ținut să—1 întreb ce a fost adevărat din afirmațiile borfașilor, că el (Rioșanu) i-a trimis să puie foc în Dudești. Și bietul Rioșanu a început să se bâlbâie : „A fost ceva mai complicat. Agenții Intelligence Service-ului voiau să desființeze moral pe legionari, să—1 ajute pe Antonescu în vederea războiului care se apropia. Eu am executat ordinele Mareșalului”.

Am tăcut lung. O imensă rușine s-a lăsat pe mine. Flondor m-a luat de mână și am ieșit. „Să—1 lăsăm în pace. E un nenorocit. Are coșmare. El se teme că vin legionarii să-i omoare. El, ministrul lor de interne, i-a trădat, le-a batjocorit fața și numele.”

După trei zile, Rioșeanu a murit. Intr-adevăr a avut un coșmar. A visat că legionarii îi cer socoteală, și s-a învățit în pat, rupându-și canulele în rinichi și provocându-și o hemoragie fatală. Asta mi-a mărturisit-o Neagoe Flondor, în fața unchiului său, fost mareșal la palat, cu care voiam să deschid hotelul Pajura Neagră.

E ușor, cinstite Rabi, de judecat și condamnat oameni. Eu am crescut de tare tânăr cu legionarii. Știu bine că odată cu ridicarea legionarilor în universități, bățile studenților evrei au încetat. În programul mișcării legionare, problema evreiască era a șaptea pe listă. Noi eram pentru crearea și creșterea altui om român, cu credința în Dumnezeu, cu mare iubire de țară și neam.

Iată de ce mi s-a părut nedrept titlul cărții Dv. El deschide răni care nu contribuie cu nimic la dreptatea și onoarea Israelului. Știu bine că legionarii, n-au ucis evrei. Când v-aș povesti viața mea în pribegie, din lagărele germane, sunt sigur ca ați înțelege mai bine perspectiva de dragoste și împăcare, de pace sufletească din care vă scriu. Dar ne vom mai scrie.

Cu mare drag, Vasile Posteuca

Comentariu. Dacă Ion Antonescu a greșit cu ceva față de poporul român și, deci față de umanitate, greșeala lui nu poate fi decât una singură : față de tineretul legionar. Nu este însă menirea acestor pagini să intre în detaliile doveditoare în acest sens. Pentru ceea ce ne interesează **aici și acum**, ne vom mulțumi a înregistra textul de mai sus, semnat de scriitorul legionar Vasile Posteuca, alături de alte mărturii precum că „legionarii n-au ucis evrei”, că „în programul mișcării legionare problema evreiască era a șaptea pe listă”. Când, cu ani în urmă, d-na Lya Benjamin, harnică detractoare a românilor și activistă fruntașă a ideii de holocaust petrecut în România, a scris despre „antisemitismul funciar al

legionarilor exprimat în binecunoscutele lor texte doctrinare” (citad din memorie), am rugat-o, apoi am somat-o respectuos să precizeze care sunt acele texte legionare doctrinare în care se incită la antisemitism, să dea citatele doveditoare din acele texte. Nici până azi Lya Benjamin (și alți falsificatori ai istoriei legionare) nu a reușit să ilustreze așa zisul **antisemitism legionar**, funciar și doctrinar.

După „rebeliunea legionară” din 21-23 ianuarie 1944 se știe că au fost arestați și condamnați mii și mii de legionari, cei mai mulți tineri, chiar foarte tineri. Tot atunci au fost adunate de pe străzi cadavrele a 120 de evrei. Dintre miile de legionari judecați și condamnați pentru cele petrecute în acele zile, **nici un legionar nu a fost acuzat de asasinarea vreunui evreu !** Se cunoaște o listă a evreilor omorâți, dar nu se cunoaște nici unul dintre asasini ! Au fost condamnați legionarii pentru tulburarea ordinii publice, pentru tentativă de lovitură de stat și multe altele, inclusiv jafuri și incendieri de case și prăvălii, dar **nu a fost nimeni acuzat pentru asasinarea celor 120 de evrei.** Acuzația că aceștia au fost omorâți **de legionari** a apărut în presă, în textele de propagandă anti-legionară, dar în justiție, deși au fost condamnați mii de legionari, nici unul nu a fost confruntat cu acuzația de ucidere a unui evreu !

Ce este mai ciudat (și mai suspect !) este că nici comunitatea evreiască, nici familiile celor asinați nu au făcut vreun demers pentru identificarea criminalilor ! Nu se cunoaște nici un protest al comunității evreiești față de neputința justiției antonesciene, românești, de a afla măcar pe unul dintre asasini ! Nici atunci. în 1941, nici mai târziu, după 23 august 1944, comunitatea evreiască nu s-a arătat preocupată să-i identifice pe asasini. Nici măcar pe asasinii de la Abator ! Ceea ce nu a împiedicat-o să susțină mai departe că acel asasinat oribil s-a produs ! în ciuda declarațiilor date chiar și de evrei care lucrau la Abator, că existența acelor cadavre atârinate în cârlige, ca vitele, nu a putut fi confirmată de nici un martor. Nici după 23 ianuarie 1941, nici după 23 august 1944.

Interesantă este și referința pe care fostul ministru de interne Alexandru Rioșanu o face la **Intelligence Service-ul** englez. Se știe bine că din Rusia au fost aduse cămășile verzi în care au fost îmbrăcați țiganii și alți lumpen - proletari în zilele „rebeliunii” legionare. Nu e de mirare că au fost interesați și englezii în diversiunea petrecută la București în 21-23 ianuarie 1941. După informații care au apărut la un moment dat în Anglia, pe la mijlocul anilor '80, **Intelligence Service-ul** ar fi fost amestecat și în asasinarea lui Nicolae Iorga. Probabil tot așa : în strânsă colaborare cu colegii sovietici. Scopul, același: România să intre în război fără legionari, deja vlăguită după tributul plătit prin ieșirea de pe scena politică a legionarilor, parte obligați să se refugieze în Germania, parte condamnați să înfunde temnițele în care au zăcut, câți au supraviețuit, până în 1964 ! Din ianuarie 1941 până în 1964 !...

Despre acest caz mi-au vorbit, în termeni identici, două persoane bine cunoscute de publicul românesc : domnii Cornel Dinu și Cezar Tabarcea. Domnul Ștefan Bolintineanu Herișescu - nu știu dacă mai trăiește, a făcut după 1944 ani grei de pușcărie(vreo cinci-șase), condamnat pentru faptul că în timpul „rebeliunii” legionare i-a dat un picior în spate unui evreu. După 23 august 1944, evreul molestat l-a reclamat justiției noi, socialiste, pe torționarul Ștefan Bolintineanu Herișescu care a și fost arestat și condamnat la câțiva ani buni de temniță. După câte am înțeles, Ștefan Bolintineanu Herișescu și-a recunoscut fapta în fața instanței, în privința aceasta lucrurile fiind certamente pozitive : șutul a fost tras ! în locul amintit !...

Ca unul care, în copilărie, a dat și a primit multe asemenea lovituri (e drept, mult mai multe m-au avut ca expeditor !) - cred că sub influența filmelor lui Charlie Chaplin, dacă nu mă înșel !, aproape că nu înțeleg o sentință de condamnare la ani de temniță grea pentru un asemenea gest copilăresc ! Dar încercând să-mi imaginez cam cum vine să ți se aplice un asemenea tratament dincolo de o anumită vârstă, matură, încep să pricep că așa ceva nu se face și că într-adevăr un asemenea gest trebuie curmat, pedepsit. Chiar și atunci când nu i se poate atribui un avânt anti-semit ! Cu atât mai mult atunci când !

Comentariul propriu-zis care este de făcut privește însă alte fapte, deja amintite în anexa precedentă: pe lângă victima domnului Ștefan Bolintineanu Herișescu, alți evrei au căzut victime, au căzut propriu-zis, morți la pământ de victime ce erau. Mă gândesc în primul rând la cei 120 de evrei „uciși mișelește” în ianuarie 1941. Pentru aceștia justiția română nu a dat nici o lună de temniță ! Și nu a făcut nimic pentru a-i identifica și prinde ! Pe asasini ! Deci evreii reclamă un șut în fund și autorul loviturii se alege cu ani grei de închisoare, la Aiud, la Canal, la stuf ! Iar pe autorii celor 120 de asasinat nu-i caută nimeni, nici în zilele asasinatelor, nici după aceea ! Nici după 23 august 1944, când, cum s-a văzut, justiția n-a pregetat să pedepsească cu ani grei de temniță un șut în fund, numai pentru că fusese dat unui evreu ! Ca gest de anti-semitism funciar și doctrinar, probabil !

Nu știu dacă în juris-prudența românească și europeană se mai înregistrează un caz pereche a cazului descris mai sus. Noi însă, azi, trebuie să le fim recunoscători celor care au prilejuit această întâmplare. Atât d-lui Ștefan Bolintineanu Herișescu, cât și victimei sale și mai ales celor care l-au judecat și condamnat, căci în felul acesta ne-au oferit motive să ne mirăm ca lumea, cu nesfârșită stupefacție, de faptul că nimeni, după 23 august 1944, nu a venit să reclame pe vreunul dintre asasinii celor 120 de evrei uciși în ianuarie 1941, la fel cum extrem de puțini români au fost

acuzati și condamnați pentru evreii uciși la Iași în iunie 1941, iar mai presus de toate lipsesc sutele și miile de români acuzați și condamnați pentru cei 300.000 de evrei uciși mișelește în Basarabia și Transnistria !

O justiție care condamnă la ani grei de închisoare pentru un șut în fund, trebuia să fie cât de neînduplecată pentru ucidere, pentru uciderea de evrei ?! Iată așadar că lipsesc nu numai cadavrele celor uciși, dar lipsesc și asasinii ! Și mai ales lipsește orice interes pentru a-i identifica pe asasini ! Din nou, comunitatea evreiască se arată activă în a acuza la modul general - „românii au ucis 300.000 de evrei”, dar este complet dezinteresată de a-i identifica pe asasinii propriu-ziși !

Și cum se face că familiile celor asasinați au „înghițit” această complicitate, a justiției și a comunității evreiești ? Vreau să spun **complicitate a acestor instituții cu asasinii** ! Eu, în locul oricărui dintre urmașii evreilor asasinați în ianuarie 1941, așa i-aș acuza, de complicitate cu asasinii, atât pe polițiști și magistrați, cât și pe liderii comunității evreiești ! Căci aș fi vrut și aș fi cerut să se afle cu precizie care dintre legionarii arestați mi-a ucis părintele sau fratele !

Din toată această poveste, atât de urâtă, rămâi cu impresia că toată lumea a fost mulțumită că existau acei 120 de morți și că ei puteau fi puși pe seama legionarilor, nu a unor legionari anumiți, ci a legionarilor în general, ca și cum ai fi spus că bieții oameni au murit de o boală, de o molimă, de o ciumă, ciuma verde, desigur ! Nu mai interesa pe nimeni să se meargă mai departe, căci rezultatul, scopul urmărit, fusese atins : compromiterea mișcării legionare ca adunătură de criminali !

Cele de mai sus sunt o parte din motivele pentru care ajungi să te întrebi dacă nu cumva și evreii morți în ianuarie 1941, cei 120, sunt la fel de adevărați și de morți ca și evreii, cei 300.000, uciși mișelește în Basarabia și Transnistria !

Căci, una din două: (1) ori cele 120 de cadavre inventariate în ianuarie 1941 aparțineau într-adevăr unor evrei, victime ale bestialității legionare și, în acest caz, comunitatea evreiască se face vinovată pentru că nu s-a străduit în nici un fel să afle cine erau criminalii, autorii propriu-ziși ai asasinatelor, ori (2) avem de-a face cu **o diversiune** pe care o anchetă minuțioasă și neutră a justiției, pornită pe identificarea criminalilor, ar fi descoperit-o. O diversiune de care, firește, știa și comunitatea evreiască, prin liderii ei, drept care acești lideri au stat cumiți și n-au protestat nicicum față de pasivitatea justiției. Această din urmă ipoteză, oricât ar fi de vinovată față de amintirea victimelor, față de suferințele acestora, intră în concordantă cu o serie de alte fapte printre care și declarațiile făcute de rabinul Alexandru Șafran la TVR, în 1995: **„a doua zi după rebeliunea legionară, m-am mișcat repede și până seara, înainte ca autoritățile să intervină, i-am înmormântat pe**

toți evreii uciși de legionari!"

De ce atâta grabă ?

De ce rabinul Șafran nu a lăsat ca autoritățile să facă ancheta criminalistă pentru a se afla fiecare evreu de cine anume a fost ucis ?

Un șut în fund dat unui evreu e normal oare să producă mai multe efecte de ordin penal decât asasinarea a 120 de evrei ? în ce lume trăim ?

82

Anexa 9

Stimate domnule ambasador Michael Guest,

Recenta vizită pe care dl. Adrian Năstase a efectuat-o în America s-a încheiat, după cum știți, cu un veritabil scandal, provocat deopotrivă de Adrian Năstase și de interlocutorii pe care i-a avut în America pe tema relațiilor dintre mareșalul Ion Antonescu și evreii din România. Ca român, interesat la nivelul cel mai elementar al conștiinței publice de calitatea relațiilor dintre România și SUA, și ca bun (sper!) cunoscător al istoriei României, în conexiunile acesteia cu istoria altor popoare, inclusiv a poporului american, țin să vă fac cunoscute câteva date și aprecieri care, sunt convins, vă vor fi de folos în nobila și dificila răspundere cu care vă încarcă funcția de ambasador al Statelor Unite în România:

1. Consider că ocazia unei vizite întreprinse în SUA de un lider politic român nu contenciosul româno-evreiesc poate fi discutat în mod firesc numai în cadrul contactelor româno-israeliene sau la ONU și alte organisme internaționale.

Așadar, vizita d-lui Adrian Năstase în SUA era un excelent prilej de a trece în revistă acest contencios, româno-american, adică de a face un recurs la istorie, istoria mai veche și mai nouă, a relațiilor româno-americane.

2. Din acest punct de vedere, al istoriei relațiilor româno-americane, **SUA nu au nici un motiv de a-i reproșa ceva lui Ion Antonescu de a-1 considera criminal de război.** Dimpotrivă! Și țin să vă amintesc în acest sens, sau să vă fac cunoscut ceva ce nu știți, că în timpul celui de al II-lea război mondial un număr relativ mare de piloți americani au fost făcuți prizonieri în România, după ce au bombardat Bucureștiul și Ploieștiul, cu mari pierderi de vieți omenești și daune materiale pentru români. Cunoașteți cumva, Excelență, cum s-au purtat cu acești prizonieri autoritățile regimului Ion Antonescu? Mi-e rușine să constat că nici până azi guvernării americani și însași opinia publică americană nu au găsit cuvântul de mulțumire și recunoștință - repet: **cuvântul de mulțumire și recunoștință față de Ion Antonescu**, față de români în general, precum și cu ceilalți prizonieri, englezi sau ruși. **Mi —e rușine** să vă fac cunoscut ce soartă au avut prizonierii americani și

englezi în Bulgaria și Iugoslavia. De asemenea, știu bine că americanii lui Roosevelt nu s-au purtat în acea vreme cu prizonierii japonezi sau germani nici pe departe așa cum s-au purtat românii lui Ion Antonescu cu prizonierii americani!

Nota bene: După aprecierile lui Bruce Bigelow, redactor la **Kansas City Times**, numărul acestor prizonieri americani din România a fost de peste 1 000.

3. Românii, în imensa lor majoritate, resping condamnarea la moarte a mareșalului Ion Antonescu și a colegilor săi de guvernare, cu atât mai mult resping acuzația **criminal de război** ! Unul dintre motivele pentru care respingem această sentință este acela că aceeași justiție comunistă, aceiași judecători care l-au con- **83**

damnat pe Ion Antonescu, au condamnat mii și zeci de mii de români numai pentru că ascultau Vocea Americii! Numai pentru că iubeau Statele Unite și valorile lumii americane! Au fost oameni condamnați la moarte de justiția acelor ani numai pentru că primeau corespondență din SUA! (Cazul inginerului Corado Popescu, executat în procesul Canalului, deoarece s-au găsit în biroul său reviste tehnice americane !)

A fi solidar cu cei care i-au condamnat la moarte pe Ion Antonescu, Mihai Antonescu, Picky Vasiliu și George Alexianu, înseamnă să fii solidar cu cei care au întemnițat zeci de mii de studenți, țărani, preoți, ofițeri, al căror curaj de a se opune regimului comunist a fost potențat de nădejdea că America nu va tolera la nesfârșit regimul bolșevic din România. Cei care l-au condamnat pe Ion Antonescu pentru imagine crime de război sunt cei care, în aceiași ani, au prigonit sentimentele filo-americane ale românilor cu o sălbăticie nemaîntâlnită în istoria României. Să vă aduc aminte că printre inițiatorii și promotorii acestui anti-americanism de stat s-au aflat foarte mulți evrei, agcnți ai comintemului moscovit, și că dintre acești evrei anti-americani cei mai mulți au devenit mai apoi cetățeni ai Statelor Unite?

4. Un astfel de activist anti-american, anti-capitalist și anti-occidental a fost și „tovarășul”¹¹ Radu Ioanid, specialist în marxism-leninism, adică specialist în defăimarea democrației occidentale, în defăimarea Americii ! Altă definiție mai bună nu i se poate da unui profesor de marxism-leninism!

Românii și evreii care îl cunosc pe acest individ câte parale face sunt con- trariați de prețuirea care i se dă acestui Radu Ioanid în SUA, activității sale împotriva adevărului și a intereselor românești. Sunt încredințat că minciunile scornite pe seama românilor la Muzeul Holocaustului de la Washington, într-o bună zi vor fi un motiv de rușine pentru spiritul adevărului în care America și-a propus dintotdeauna să trăiască! Căci nu era cu puțință ca același popor, aceiași guvernanți, care în tratamentul aplicat prizonierilor de război au făcut dovada unei omenii

fără pereche, să se dedea față de evrei la crimele infame pe care sacerdoții minciunii le pun pe seama românilor la Muzeul Holocaustului!

Nu pricepem cum de nu ajunge până la autoritățile americane glasul acelor evrei care au spus adevărul adevărat și au contestat ideea de holocaust antievreiesc în România! Nu pricepem cum de este ignorată în SUA mărturia celor care au cunoscut în mod nemijlocit realitatea vieții evreilor din România acelor ani! Mă refer la Wilhelm Filderman, președinte al Federației Comunităților Evreiești din România, care a fost el însuși deportat în Transnistria, mă refer la rabinul Moshe Carmilly Weinberger, trăitor azi în America, mă refer la ancheta efectuată în acei ani la fața locului de către reprezentanții Vaticanului, ai Crucii Roșii Internaționale, ai ambasadei Elveției ! Din aceste surse ne-au rămas consemnări exacte ale situației din așa-zisele lagăre de concentrare a evreilor! Acelea nu au fost lagăre de concentrare, a evreilor, ci lagăre de izolare a persoanelor cu vederi comuniste, care făcuseră dovada lipsei lor de loialitate față de statul român!

În lagăre similare din SUA, americanii de origine japoneză, deportați și concentrați ca persoane ostile sau suspecte, au trăit în condiții infinit mai grele, cu pierderi umane mult mai numeroase decât ale evreilor comuniști deportați în

84

Transnistria.

În România anilor 1940-1944, evreii care s-au comportat în respectul legilor și al valorilor românești nu au avut practic nimic de suferit de pe urma regimului antonescian, care, celor doritori, le-a oferit posibilitatea de emigrare în Palestina sau oriunde doresc ei. Situație, de asemenea, fără pereche în toată Europa acelor ani !

Vă ofer, stimate domnule ambasador, spre cunoștință și reflecție, declarația dată de Wilhelm Filderman, cetățean american, în 1955, în cadrul unui proces desfășurat în Elveția. Mincinoșii de la Washington, care au inventat secția română a Muzeului Holocaustului, ascund de ani de zile acest document excepțional:

„Subsemnatul Wilhelm Filderman, Doctor în Drept de la Facultatea din Paris, fost Președinte al Federației Uniunilor Comunităților Evreiești din România și Președinte al Uniunii Evreilor Români, domiciliat actualmente în New York, USA, Hotel Alameda, Brodway at 71 St, declar următoarele:

„ (...) în timpul perioadei de dominație hitleristă în Europa, eu am fost în legătură susținută cu Mareșalul Antonescu. **Acesta a făcut tot ce a putut pentru a împlânzi soarta evreilor expuși la persecuția germanilor-naziști** (s.n.). Trebuie să subliniez că populația română nu este antisemită, iar vexațiile de care au suferit evreii au fost opera naziștilor germani și ai Gărzii de Fier. Am fost martor al unor mișcătoare scene de solidaritate și de ajutor între români și evrei în momentele de

grea încercare din timpul infernului nazist în Europa. Mareșalul Antonescu a rezistat cu succes presiunii naziste, care impunea măsuri dure împotriva evreilor . Aș aminti doar următoarele exemple:

grație intervenției energice a Mareșalului, a fost oprită deportarea a mai mult de 20.000 de evrei din Bucovina;

el a dat pașapoarte în alb, pentru a salva de teroarea nazistă evreii din Ungaria, a căror viață era în pericol;

grație politicii sale, bunurile evreilor au fost puse sub un regim de administrare tranzitorie, care , facându-le să pară pierdute, le-a asigurat conservarea în scopul restituirii la momentul oportun.

Menționez acestea pentru a sublinia faptul că Poporul Român, atât cât a avut, chiar în măsură limitată, controlul Țării, și-a demonstrat sentimentele de umanitate și moderație politică.”

Vă mai fac cunoscut și faptul că de ia același Wilhelm Filderman ne-au rămas câteva volume de memorii și pagini de jurnal, de o mare valoare documentară, pe care aceiași profesioniști ai minciunii și ai mistificării nu vor să le publice, să le pună la dispoziția istoricilor corecți, profesioniști. Poate că de la înălțimea autorității pe care v-o conferă calitatea de ambasador al Statelor Unite în România veți putea afla, Excelență, de ce la Muzeul Holocaustului sunt ascunse mărturiile rămase de la Wilhelm Filderman!

Wilhelm Filderman nu este singurul evreu care a făcut declarații pe această temă. Dar în mod sigur a fost evreul cel mai îndreptățit să cunoască și să afle adevărul. Dacă între Wilhelm Filderman, evreu alungat din România de evreii comuniști, și Radu Ioanid, evreu activist comunist, America îl preferă pe 85
ultimul, preferă un profesionist al minciunii, este, desigur, libertatea americanilor de a decide. Cu o condiție însă: să fie respectat dreptul americanilor la o informare corectă! Or, în mod evident, publicul american este complet dezinformat asupra României, asupra istoriei românilor, asupra regimului Antonescu. Și nu este vorba de o simplă și, parțial, nevinovată ignoranță, ci este vorba de un program de dezinformare și mistificare, de inducere în eroare a opiniei publice americane, program din care face parte și activitatea numitului Radu Ioanid, viața sa dedicată în întregime minciunii și anti-românismului! Activitate bine retribuită de contribuabilii americani !

Sper, stimate domnule ambasador, că Excelența Voastră își va găsi timpul necesar ca, în paralel cu învățarea limbii române (proiect pentru care vă felicit și vă ofer modestul meu sprijin) să vă aplecați și asupra **istoriei relațiilor** româno - americane. Veți avea surprize dintre cele mai plăcute pentru un american !

Anexa 10

MĂRTURIA profesorului *RAOUL VOLCINSCHI*

Subsemnatul RAOUL VOLCINSCHI, domiciliat în Cluj-Napoca, profesor universitar pensionar, membru al Asociației Foștilor Deținuți Politici din România, am de făcut următoarea declarație, în fața d-lui profesor Ion Coja :

Sunt originar din Cernăuți unde, în 1940, am trăit drama evacuării familiei mele din Cernăuți. Eram elev la liceul Aron Pumnul și făceam parte din echipa de fotbal **Dragoș Vodă**. Jucam la pitici. În Cernăuți erau trei echipe la care jucau tinerii evrei: **Macabi**, **Borohov** și **Hasmonea**. Deseori jucam românii cu evreii, meciuri agreabile, fără nici o tensiune de natură rasistă, antisemită sau antiromânească. Ne cunoșteam bine între noi, chiar dacă eram la școli diferite și trăiam în cartiere diferite.

În seara zilei de 27 iunie la radio Monte Carlo, pe care familia mea îl asculta cu regularitate, s-a anunțat că România este obligată să cedeze

Basarabia și Bucovina. La radio București, încercând să aflăm ce se întâmplă, se comenta felul cum a decurs examenul de bacalaureat al principelui Mihai...Nimic despre ultimatum ! Tata însă ne-a pus să începem împachetarea lucrurilor din casă, în vederea refugierii noastre în Țară. A doua zi, de dimineață, tata m-a trimis să-mi scot actele școlare de la liceu, care urmau să-mi fie necesare înscrierii la școală în septembrie. Drumul meu de acasă până la liceu trecea prin Piața Unirii și prin fața Primăriei. Când am ajuns la primărie am văzut că în stradă zăceau cinci cadavre de soldați români, al căror sânge se scursese în praful de pe caldarâm. Câțiva oameni, de pe margine priveau consternați și deruțați. Am întrebat ce se întâmplă, au venit deja rușii la Cernăuți ? Mi s-a răspuns că soldații au fost omorâți „de ăia” ! Și mi s-a arătat spre două automobile în jurul cărora se învârteau vreo 12-15 tineri civili, înarmați, unii aveau chiar două automate, unul în mână, altul la spate și se agitau să încapă toți în mașini. Li cunoșteam pe toți, pe unii din vedere, pe alții personal sau după nume: Aufleger Feibiș, Fisher, Abacumov, Eisinger Siegfried. Jucau fotbal în formația de juniori a echipelor evreiești amintite. Au plecat strigând „Zum Flugplatz”!(„La aeroport !”) M-am întors acasă pe un drum ocolitor, căci se auzeau focuri de armă pe alte străzi.

În grupul amintit se afla și Sigi Bainer, pe care îl cunoscusem bine căci jucasem fotbal împreună, în câteva meciuri, ca adversari. L-am regăsit pe la mijlocul anilor '50, la securitatea din Cluj, când am fost anchetat și de câteva ori am fost bătut măr de acest Sigi Bainer. Am încercat să vorbesc cu el omeneste, amintindu-i că ne cunoaștem bine și că n-are cum să vadă în mine un agent al puterilor imperialiste occidentale, cum eram acuzat. Mi-a spus de mai multe ori : „pentru trecut un monument, pentru prezent un glonț !”

Îl mai întâlnisem de câteva ori în Cluj, fusese un mic contrabandist înainte de a se angaja la securitate, ca anchetator și bătăuș. Când m-am eliberat am aflat că plecase în Israel.

Raoul Volcinschi

87

Anexa 11

PAUL GOMA, Basarabia și „Problema”

(...) La început a fost antiromânismul.

O istorie „antisemită - antirusească” a Basarabiei scrisă de un evreu bolșevic

După izbucnirea revoluției bolșevice în 1917, situația Basarabiei a devenit cu totul alta decât a restului Rusiei — și similară cu a teritoriilor ne-rusești, cu populație nerusească: Finlanda, Țările Baltice, Polonia Orientală. Locuitorii acestor țări înghițite de Rus, oprite de rus, des - identizate de Rus vedeau ***schimbarea*** marcată, nu doar de justiție socială, ci și de ***independentă națională***. Or, cei mai îndârjiți oponenți ai

independenței țărilor și a provinciilor nerusești erau, din partea Imperiului Rus (fost țarist, devenit bolșevist), nu doar Rușii, fie ei monarhiști, fie republicani ori anarhiști ori bolșevici - ci Evreii, din motive cunoscute visceral ostili **ideii naționale**.

Cum o mare parte dintre ei („nu chiar toți...”) erau bolșevici, au militat cu abnegație în toate organismele de tranziție pentru menținerea cu orice preț și a Basarabiei „în componența” (expresie consacrată) Rusiei, apoi a URSS. Iar când, în cele din urmă, Basarabia și-a obținut autonomia, apoi, culme a obrăzniciei : a cerut unirea cu România, dacă Rușii aveau treburi mai urgente decât păstrarea perifericeii Basarabiei, Evreii - și nu doar cei născuți pe teritoriul dintre Prut și Nistru - au înregistrat evenimentul de la 27 martie 1918 ca pe o catastrofa, întâi a Revoluției Bolșevice a lor; apoi ca pe o înfrângere personală a lor, apostolii internaționalismului. Din acest motiv au făcut din „recuperarea Basarabiei” o chestiune de onoare și au luptat neobosit, până la „victoria finală” - cea din 26 iunie 1940, când Rusia - LJRSS a re - răpit Basarabia (și, pentru că tot pornise la furat, a „împrumutat” rusește și Bucovina de Nord; până la „victoria totală” : 23 august 1944, când „Armata Roșie a eliberat nu numai pământul românesc, ci și sufletele încătușate”, cum scrie jubilat și mincinos și profund ofensator pentru români Matatias Carp).

Firește, Evreii nu au vorbit niciodată cu glas tare de interesul lor de a menține Basarabia „în componența” Rusiei, unde, în un secol de ocupație, Basarabia căpătase statut de surogat de *eretz* (patrie - s.n.) a/al lor, cei fără de patrie. Denunțau gălăgios numai „răpirea samavolnică de către boierii români”, „zmulgerea de la sânul Rusiei” (alternând, „sânul rus” cu „patria ucraineană”, după mersul meteorologiei politice). De la inventarea „Bessarabici” de către Ruși la începutul secolului al XIX-lea, Evreii s-au simțit mult mai bine în această nouă și meridională gubernie rusească decât în Galiția tradițională; într-atât, încât în unele texte klezmer oneste (fiindcă există, de la o vreme, și violent necinstite, chiar obraznice: ale lui David Krakauer, de pildă), poate fi auzit, în idiș, refrenul „Basarabia țara mea” (grafiat : „Basarabia”, nu rusește: Basarabia; și „țara mia”...); într-atât de mai-bine, încât

pogromul rusec, declanșat de fiecare dată când Rusia era mahmură după câte o criză de etilism, dacă nu a fost cu totul uitat, din complexul eternei - victime - inocente - a -Rusului, atunci sigur a fost minimizat, minorizat, trecut pe al n-lea plan - pe primul fiind adus masacrul făptuit de români în Basarabia, Bucovina și Transnistria, „care a devansat în timp, a egalat prin cruzime Auschwitzul...”

Evreii (nu doar cei din Basarabia) au făcut fixație pe *Basarabia pierdută la 1918* - de ei - și nu au încetat de a activa pe toate căile, unele

sinucigașe, fiindcă în România burgheză care includea Basarabia, mai bine de trei sferturi dintre deținuții comuniști erau evrei. Printre altele, ilustrativă a fost cerința-condiție insolentă, neinteligentă, provocatoare, pusă de Evrei diferitelor comitete revoluționare întrunite pe solul Basarabiei, în perioada 1917-1918 (până la 27 martie): vorbitorii să folosească în intervențiile lor numai limba rusă, chiar dacă toți cei de față (evrei, germani, polonezi, bulgari, ucraineni, ruși), „basarabeni” fiind, fatal, cunoșteau româna, limbă a pământului indigenilor...

Aceste afirmații „scandaloase” din punctul de vedere al unor evrei, rezemate, atât pe documente oficiale rusești, cât și pe propria mărturie de fost militant bolșevic, aparține cercetătorului Mihail Bruhis - și basarabean, și evreu, și comunist (fost membru al Comitetului Revoluționar pentru salvarea Republicii Moldovenești), autor al monografiei **Rusia, România și Basarabia - 1812, 1918, 1924, 1940**, redactată în limba rusă, publicată la Tel-Aviv în 1979, tradusă în românește de I. Țurcanu, publicată la Universitas, Chișinău în 1992.

El - pe lângă onestitatea exemplară cu care tratează istoria - are îndrăzneala de a produce procentaje, ba chiar liste ale evreilor angajați în lupta pentru ...salvarea Basarabiei din ghearele moșierilor, ale capitaliștilor români... în locul său un *goi* ar fi pus la zidul Niimbergului, iar în Franța actuală (a prim-ministrului, a redactorului șef al instituției *Le Monde* - ambii trotskiști militanți) - ar fi fost condamnat pentru „propagandă rasistă și antisemită” (...)

8. Când ai crescut în cultul eternei victime inocente în îți vine greu să accepți că ai fost și tu un bun călău (...)

Recapitulez : în marea lor majoritate Evreii fuseseră ostili României Mari de la început, din 1918. de la înființarea Partidului Comunist Român, în 1921, comuniștii - în majoritate evrei (o parte locuind în alte țări, având o altă cetățenie decât româna : maghiară, poloneză, bulgară și o „supracetățenie”: sovietică) au contestat justetea alipirii provinciilor istorice românești la România, au pledat pentru „restituirea Basarabiei către URSS” - au reclamat și „restituirea Transilvaniei către...Republica Sovietică Maghiară” (1919). **Răpirea Basarabiei și a Bucovinei de Nord din iunie 1940 a fost primită de Evreii din întreaga Românie cu entuziasm delirant**, mulți dintre cei aflați în afara Teritoriilor Cedate s-au grăbit să se mute în Țara Strugurilor și a Pâinii (URSS, firește), vorba unui notoriu poet-agent de influență NKVD, altfel francez (Aragon).

În fine, pentru că Evreii din Basarabia și cei aflați înainte de Cedare în URSS veniseră din Teritoriile Cedate și se dedaseră la acțiuni, nu de reparație socială cum ar fi fost de așteptat de la niște comuniști, ci la **acte de barbarie pe criterii con-** **89**

fesionale, național-rasiale. Când o mică parte dintre probe s-a aflat în fața ochilor, pe marginea gropilor comune des-acoperite - **atunci, abia**

atunci (adică: după 22 iunie 1941) Românii au început a se răzbuna pe evrei.

„De ce s-au năpustit Evreii asupra Românilor, în timpul retragerii din Basarabia (în **Săptămâna Roșie** : 28 iunie - 4 sau/și 5 iulie 1940)? ;de ce s-au încrâncenat asupra unor bieți soldați în termen care primiseră ordin să se retragă fără a răspunde la provocări ?; de ce, dintre „narodnicii truditori sovietici” (cum se prezentau, în limba română cea care nu există agitatorii sosiți în grabă cu camioanele de peste Nistru - sau, ca Gr. Vindeleanu, veniți din restul României - pentru a construi cea mai dreaptă și mai prosperă dintre societăți: comunistă), mai ales Evreii i-au huiduit, injuriat, tratat pe români de „regaliști”, de „capitaliști—fasciști”, de „moșieri-antisemiți”, i-au scuipat, i-au bătut cu pietre, i-au stropit cu fecale, pe mulți i-au zmulș din coloană și după ce i-au ciomăgit, călcat în picioare, zgâriat (nu doar femeile se dedaseră la această practică isterică), unora le-au tăiat nasturii de la pantaloni și i-au lăsat să plece în această postură umilitoare, pe alții i-au reținut și i-au prefăcut în **„primii prizonieri de război dintr-un război care nu exista”**. Și încă :de ce, intrând în masă în organele administrative, politice, polițienești ale sovieticilor ocupanți, Evreii s-au purtat față de Românii basarabeni, bucovineni, herțeni, de parcă aceștia ar fi fost, în ordine : babilonieni, egipteni, romani, spanioli, ruși, ucrainieni, acele seminții care îi diasporizaseră, persecutaseră, masacraseră potrivit termenilor inventați de ei, Românii : **inchiziție, pogrom?**

La această întrebare - îndurerată, de bun simț - „răspundeau”, peste ani, securiștii anchetatori evrei-unguri (ehe! ce Mari-Maghiari, Evreii unguri !, cam ca Marii-Ruși, Evreii sovietici!), când îi rupeau în bătai pe țărani români din Oltenia, din Dobrogea, din Muntenia - care nu voiseră să intre în colhoz:

„Voi ne-ați trimis la Auschwitz!” voi fiind noi, Românii...

Logică de cristal, ilustrată de ultramediatizatul Elie Wiesel, cel care prin 1980, declara la televiziunea franceză că el și ai săi din Sighet fusese(ră) arestați și trimiși la Auschwitz - în aprilie 1944 (**aprilie una mie nouă sute patruzeci și patru**) de către...jandarmii români ! - am mai spus-o ? - ei bine, am s-o rc-re-spun. Eugene Ionesco atrăsese atenția prietenului său asupra adevărului: Transilvania de Nord - deci Sighetul - fusese, între 30 septembrie 1940 și primăvara anului 1945 sub ocupație maghiară, prin urmare jandarmii erau unguri, nu români... Wiesel răspunsese că nu contează „amănuntul”, oricum, Francezii tot nu cunosc istorie și puțin le pasă de „asta”.

Mie îmi pasă de „asta” - ca român, ca basarabean.

Evreii au tot vorbit în ultima jumătate de veac despre **asta** a lor; și tot vorbind, au monopolizat Cuvântul, au monopolizat suferința: pentru ei nu există, în Istorie, decât un singur genocid, cel al căror victime au fost ei și nu acceptă că în lagărele naziste au fost exterminați și Țigani și

Slavii în general, în special **Polonezii: începând din septembrie 1939**, Ucrainenii, Rușii: după iulie 1941, catolicii, nobilii, homosexualii, handicapații; că **înainte de Shoah**, Turcia, (aliata strategică a Israelului care și ea apără, după cum știe lumea întreagă, „democrația occidentală în Orient”), 90

se dedase, cu avânt, în 1915, „unei mici operații de purificare”(!: masacrarea Armenilor; că **după Holocaust** s-au semnalat masacre cu caracter de genocid în lumea comunistă: Cambodgia, China, Coreea de Nord - recent în Cecenia. Din nefericire, tragedia Evreilor din timpul ultimului război mondial nu a fost prima, nici ultima... (...)

Mărturii despre retragere - ziarul *Universul*:

„Joi, 28 iunie 1940, la 6 dimineța, mă aflu la Comandamentul Corpului 3 armată. De cu noapte se anunțase: trupele sovietice vor intra în Chișinău la orele 10. La ora 7, s-a anunțat că Sovieticii vor intra la orele 14.

În grădinile publice și-au făcut apariția bandele teroriste, arborând steaguri roșii. Alți minoritari înarmați opresc autobuzele, trăsurile cu refugiați, zmulg bagajele, poșetele femeilor; Evreii în civil, extrem de excitați, au ocupat răspântiile și așteaptă convoaiele de refugiați, ca să le atace și să le jefuiască. Așa se și întâmplă: sunt atacate cu pietre, cu oale cu apă clocotită, cu conținutul oalelor de noapte și convoaiele militarilor în retragere. Ofițerilor li se zmulg tresele, unor ostași li se taie nasturii de la pantaloni, apoi li se dă drumul, în hohotele de râs ale „populației locale”. Unii militari sunt duși - nu se știe unde fiindcă în spatele civililor se află militari ruși, ei îi preiau”

„La Chilia, Reni, Ismail, ucrainenii, ruși, bulgari, găgăuzi - mai mult de jumătate dintre ei deținuți de drept comun, eliberați - au instalat „comitete sovietice” de teroare, de jaf și asasinat”

„La Cernăuți, cu începere din 28 iunie ora 10,30 Evreii și deținuții de drept comun eliberați din închisori au atacat mijloacele de transport pentru evacuare și i-au jefuit și maltratată pe refugiați. Evreii l-au împușcat pe preotul bisericii catolice și câțiva gardieni. Evrei tineri (15-16 ani) au dezarmat soldați, i-au pus să se dezbrace, apoi i-au înjunghiat cu propriile baionete. Evreii au rupt și au scuipat drapelele tricolore și, suindu-se pe monumentul Unirii, au arborat drapelul roșu. Tot ei au doborât crucea de pe catedrală și au înlocuit-o cu steagul roșu și cu portretul lui Stalin. Evreii de pe margine fotografiau scenele de maltratare, mai ales de umilire a militarilor, a teologilor, a preoților”.

„La Soroca Evreii conduși de avocatul Michael Flexer (Fluchser ?) au ocupat primăria și au asasinat în fața statuii generalului Poetaș pe comisarul Murafa și pe ajutorul său Eustațiu Gabriel.”

„La Chișinău au fost împușcați comisarii Pascal, Nicolae, Mateescu, Severin și Stol”

„Bilanț comunicat de Marele Stat Major:

„*Au fost reținuți în timpul retragerii și jăcuți prizonieri: " „282 ofițeri, dintre care cca 100 erau activi. "*

„*In timpul Retragerii („cele 6 zile"): uciși, dispăruți: " „356 cadre:*

„*42.876 soldați și gradați*"

91

Scrisori [nedistribuite, reținute de Cenzura Militară]

Soldatul Costică Delea din Teleorman scrie acasă:

„Ce-am văzut am să spun și la morți(...) Ni s-au luat caii, căruțele cu bagaje și arme. Ofițerii au fost bătuți, li s-au rupt tresele, scuipați, dezbrăcați (...). **Soldații ruși nu s-au atins de noi**, (s.n.) priveau și râdeau cum **civilii evrei ne băteau cu pietre și cu ciomege, ne trăgeau de picioare de pe cai, ne dezbrăcau, ne batjocoreau, mai ales femeile parcă erau turbate (...) Dar o vrea hunul Dumnezeu să ne-ntoarcem - atunci o să fie vai de mama lor, a jidanilor**" (subl. mea, P.G.)

Raport : armata 4 către Marele Stat Major (2 iulie) :

„Armata și populația evacuată din Basarabia își manifestă revolta împotriva evreilor. Nu sunt excluse manifestațiuni antisemite mai grave chiar din partea arm atei "(...)Sr **propune, de urgență, pentru a se evita noi drame, recuperarea ostașilor care rătăcesc răslețiți între Prut și Șiret**" (subl. în text)

Grupul de Armate Nr. 1 informează Secția II de la M.S.M :

„**în ziua de 1 iulie s-a observat la mulți ostași o stare de spirit de extremă agitație, soră cu nebunia, contra evreilor, stare de spirit care a degenerat în bătăi și chiar omoruri. (...) Din discuțiile lor cu civilii s-a desprins hotărârea acestora [a militarilor] de a se răzbuna pe evrei din cauza atitudinii conaționaliilor lor din Basarabia și din Bucovina**"

Comandamentul Grupului de Armate nr. 1, cu aprobarea Marelui Stat Major, hotărăște măsurile:

„în toate gările cu nod de calc ferată să se înființeze birouri de informții care să îndrume pe ostașii ce nu-și găsesc unitățile;

Gărzile militare din gări să fie întărite și comandate de un ofițer activ din garnizoana respectivă;

Fiecare tren de persoane sau accelerat să fie însoțit de o gardă care va face poliție în tren și va preveni actele împotriva evreilor"

„Din păcate resentimentele nu au putut fi, toate, zăgăzuite: la 1 iulie [1940], la Iași, au fost distruse case ale unor evrei. Cele mai multe

incidente s-au petrecut în gările unde se încrucișau **trenuri care duceau Evrei spre Basarabia. Soldații răzleți, furioși, au molestat evreii care, în vagoane, aveau steaguri roșii și pancarte provocatoare.**"(s.n.)

„Statul român prin Ministerul Apărării și de Interne a depus eforturi considerabile pentru a nu îngădui actele de răzbunare”(…)

în Basarabia, pe lângă secerișul roșu al oamenilor dintre 1940-1941, au fost dinamitate, incendiate de autoritățile sovietice: 42 biserici, 28 școli, 32 localuri ale unor instituții publice, 79 ale autorităților.

La aceste crime împotriva Românilor din Basarabia și din Bucovina de Nord au participat cu zel (și eficace) foarte, prea mulți evrei, unii numiți de noua autoritate directori de școli, de instituții, de colhozuri, de sovhozuri etc., însă cei mai mulți voluntari în aparatul politico-represiv : partid, komsomol, sindicat, miliție, NKVD.

92

După retragerea sovieticilor din Basarabia și din Bucovina de Nord, în iulie 1941, criminali ca Rozenberg, Beiner, Pikraevski, Brunn, Sternberg, Derevici; Fluchaeser, Glinsberg, Zuckermann, Burmann, Glaubach - chiar și Marii Ruși de la Popăuți care, pe când ucideau popi, declarau că ei vor „Moldova până la Seret!” au șters-o în furgoanele Armatei Roșii, nu au rămas să dea seama faptelor lor. Oalele sparte le-au plătit coreligionarii, nevinovați, ba unii (medici, profesori, muzicieni, negustori, bancheri, sioniști), victime ale bolșevicilor.”

Dar chiar dacă cei ce scriu istoria o vor consemna potrivit **adevărului istoric**, fără a manipula cronologia - ce-ar fi ? Ar fi pedepsiți într-un *Niirnherg II* (pe care îl imaginam,) în romanul **Ostinato**, scris începând din 1965) și marii-vinovați-comuniști, criminalii aflați de ani buni la adăpost în Lumea Capitalistă ? : în USA (unde nu sunt tolerați naziștii-fasciștii, însă bolșevicii, da - cu precădere „lucrătorii” din polițiile politice comuniste - dacă sunt evrei), în Germania (ca despăgubiți), în Franța ca pensionari ai Rezistenței - deși după război fuseseră expulzați cu sutele ca spioni sovietici - și, după decenii de „activitate” în aparatele represive ale „democrațiilor populare”, unde făcuseră tot răul imaginabil, au căutat adăpost la capitaliști, plângându-se că în Ungaria, în Cehoslovaci, în Polonia, în România, în Bulgaria fuseseră cumplit persecutați, în calitatea lor de ... comuniști și evrei!? Și în „prelungirea în Orient a democrației occidentale”: Israel, unde pensionarii NKVD, K.GB, komisarii de tot felul își petrec ultimele momente din viața lor activo - zbuțumată în pace capitalistă și în „rugăciune mistică” - nu era un eufemism în gura lor atunci când îi vâneau pe nefericiții creștini din Țara Comunismului Biruitor ...Din păcate, nu.

Ceea ce nu înseamnă că cei care pot da glas indignării - să tacă. Vorba mea de : „Dacă tac, mă doare și mai tare”.(…)

Ion Antonescu a fost, a rămas, pentru mine, ca pentru toți românii basarabeni, bucovineni, herțeni: „**Mareșalul dezrobitor**”.

Amintesc acelor evrei salvați din ghearele morții lagărelor naziste din Polonia că nimeni nu le reproșează recunoștința veșnică purtată față de Armata Roșie și față de Stalin. Și noi, ne-evreii din Basarabia și din Bucovina avem dreptul să păstrăm veșnică recunoștință față de Armata Română și față de generalul (a devenit Mareșal după trecerea Nistrului) Antonescu. Aceasta a fost imaginea lui Antonescu în inima mea de copil, de adolescent: **un erou**. După ce a fost executat, a devenit și **martir**.

Regele Mihai și Ordonanța de Urgență nr. 31 / 2002

Uniunea Vatra Românească și Liga pentru Combaterea Anti - Românismului LICĂR, exprimându-și în continuare protestul public față de Ordonanța de Urgență nr. 31 / 2002 a Guvernului României, face un apel respectuos pe lângă Majestatea Sa regele Mihai I al României, considerând că este acum momentul cel mai potrivit ca regele Mihai să repună în drepturile sale adevărul despre mareșalul Ion Antonescu și colaboratorii săi, condamnați pe nedrept în 1946 și, parte din ei, executați mișelește la 1 iunie 1946.

Faptul că regele Mihai a fost atunci împiedicat de comuniști să-și exercite dreptul constituțional de a acorda grațierea regală pentru cei condamnați de justiție, de instanța penală, constituie azi un motiv, chiar o datorie pentru Majestatea Sa, de a-și face publică poziția față de acuzațiile și sentințele pronunțate în așa-zisul **Proces al trădării naționale**, îndeosebi cele privitoare la eroii martiri ai Neamului Ion Antonescu, Mihai Antonescu, Piki Vasiliu și George Alexianu, acuzații și sentințe reluate și actualizate prin rușinoasa Ordonanță de Urgență nr. 31 / 2002. Considerăm că opinia publică românească este interesată și îndreptățită să cunoască poziția Majestății Sale regele Mihai față de Ordonanța de Urgență nr. 31 / 2002, față de acuzația de holocaust pe care această ordonanță o aduce guvernanților români din perioada 1940 - 1944 și implicit poporului român. Este de acord Majestatea Sa regele Mihai cu aceste acuzații ? Este de acord cu Ordonanța de Urgență nr. 31 / 2002 ?

Considerăm că poporul român are dreptul să pună aceste întrebări și să capete răspunsul cinstit și lămuritor al Majestății Sale.

Uniunea Vatra
Românească

Liga pentru Combaterea
Anti-Românismului
LICĂR

București, 27 mai

pentru conformitate, Ion Coja

Liga pentru Combaterea Anti-Românismului - LICĂR intenționează să difuzeze gratuit această carte într-un tiraj cât mai mare, inclusiv în străinătate, prin traducerea textului. Cine dorește să susțină acest proiect se poate folosi de una din următoarele adrese bancare :

1. Liga pentru Combaterea Anti-Românismului - LICĂR cont CEC 2511010319 - 502, sucursala sector 1
2. ION COJA cont personal în valută - dolari și euro, Banca ION ȚIRIAC, cont nr. 4529 H 1723068, sucursala Victoria.
3. ION COJA, cont personal în lei, BANC POST S.A., cont nr. 2511411138054329067.

Pentru corespondență (opinii, sugestii, observații, obiecții, propuneri etc.), folosiți adresa

ION COJA, C.P. 41-30 București sect.1
Telefon 01.222.8100 / 094-903890

**Tiparul executat la S.C. UMC S.R.L. ; Tel. 420.65.11
2002**